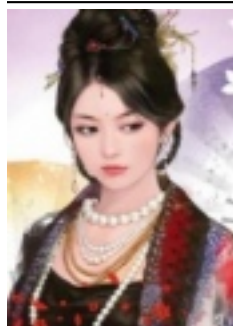

Ma vương hoàng hậu

Contents

Ma vương hoàng hậu	1
1. Chương 01 Phần 1	2
2. Chương 01 Phần 2	6
3. Chương 02 Phần 1	12
4. Chương 02 Phần 2	18
5. Chương 03 Phần 1	24
6. Chương 03 Phần 2	30
7. Chương 04 Phần 1	36
8. Chương 04 Phần 2	40
9. Chương 05 Phần 1	45
10. Chương 05 Phần 2	51
11. Chương 06 Phần 1	56
12. Chương 06 Phần 2	59
13. Chương 07 Phần 1	65
14. Chương 07 Phần 2	71
15. Chương 08 Phần 1	77
16. Chương 08 Phần 2	83
17. Chương 09 Phần 1	87
18. Chương 09 Phần 2	91
19. Chương 09 Phần 3	96
20. Chương 10 Phần 1	97
21. Chương 10 Phần 2	103
22. Chương Kết End	106

Ma vương hoàng hậu

Giới thiệu

Spoil: Ma vương và thiên đế vốn đã đối nghịch nhau từ xưa tới nay. Ma giới luôn nuôi mộng thay th

1. Chương 01 Phần 1

CHƯƠNG 1.1

Đêm nay không có ánh trăng, trời thì tối đen như mực, đưa tay ra không thấy cả năm ngón.

Đi trong vùng thôn quê vào ban đêm, khiến cho có cảm giác sồn tóc gáy, sợ hãi đột nhiên có một con quỷ lười dài, mặt mày dữ tợn xuất hiện trước mặt mình.

Hứa Tử tan ca về nhà, trên đường phải đi qua một bãi tha ma rộng lớn. Nghe nói vào thời chiến tranh, địch-ta cả hai bên đều chết rất nhiều người, không có cách nào xác định hết tất cả thân phận người chết để mai táng, tùy tiện đào cái hố để chôn cho nên chỗ này đã hình thành bãi tha ma. Trước kia phụ cận còn có vài hộ gia đình, sau lại không biết vì sao dần dần rời đi. Bãi tha ma càng ngày càng hoang vắng. Ban ngày cũng không có người nào dám một mình đi qua bãi tha ma hướng chỉ là buổi tối. Hứa Tử tuy rằng lá gan không nhỏ, bất quá mỗi ngày đều tăng ca đến mười giờ mới có thể tan ca, muốn một mình một người đi qua bãi tha ma cần phải lấy trăm thước chạy mà qua.

Nếu có con đường thứ hai về nhà, đánh chết nàng cũng sẽ không đi qua nơi này.

Hứa Tử lớn lên xinh xắn, lanh lợi, một đôi mắt to to tròn tròn, rất có tinh thần, cũng rất đẹp, nên khi nàng nhìn một người thì không nói lời nào cũng có thể theo dõi mắt đoán được nàng chuẩn bị nói cái gì. Đặc biệt chính là mắt của nàng ở trong đêm tối đều nhìn rõ mọi thứ giống như bầy. Tóc của nàng đen, dài thẳng đến thắt lưng. Nói chuyện âm thanh cũng rất dễ nghe, nhã nhặn. Tính tình nàng dường như rất tĩnh lặng, lại hiền hòa. Nhân duyên vô cùng tốt, người nào cũng có thể trở thành bạn bè.

Gần đây, tin tức ở trên báo có chuyện liên quan đến các cô gái chưa lập gia đình mất tích, bất kể cảnh sát cố gắng như thế nào cũng không thể phá án, các cô gái lần lượt từng người một mất tích, hơn nữa tuổi đều ở mười tám. Nhất thời làm cho lòng người hoảng sợ, hiện tại buổi tối rất ít thấy các cô gái trẻ đi trên đường cái.

Hứa Tử vừa tròn hai mươi bốn tuổi, mặc dù chưa lập gia đình, cũng không ở trong tuổi cô gái mất tích. Mang tâm lý may mắn, nàng như cũ đứng giờ tan ca, buổi tối có tăng ca cũng ở lại làm.

Đêm nay, trên con đường này, nàng cũng đã đi mấy năm rồi, Hứa Tử cảm giác được có chút không thích hợp, tim cũng đập mạnh. Vù vù gió to thổi lên, không có ánh trăng, bầu trời so với ngày thường tối hơn rất nhiều, càng nhanh đến bãi tha ma càng có vẻ thêm âm trầm dày đặc. Hứa Tử trong lòng không khỏi sợ hãi, nàng không sợ thật sự có quỷ, chỉ sợ bị mất tích giống như các cô gái, không biết sẽ gặp người xấu gì, không biết là bị người bắt cóc hay lại là bị người sát hại?

Tới bãi tha ma, gió thổi càng thêm kịch liệt. Hứa Tử như thường giống nhau trăm thước chạy nước rút, chỉ là lần này nàng chạy hơn mười phút mà vẫn còn đang ở bãi tha ma, căn bản là đang cha tại chỗ. Lúc này Hứa Tử trở nên khủng hoảng, tình huống như vậy mấy năm qua nàng cũng chưa thấy qua, nàng tỉnh táo ý thức được, nàng không phải gặp người xấu mà là gặp tà. Mặc dù nàng vẫn không tin có quỷ thần, nhưng có vài chuyện đã xảy ra mà khoa học không giải thích được. Tựa như năm ấy, lúc nàng mười tám tuổi nhìn thấy người đã chết từ hai năm trước đi qua trước mặt nàng ở phía trước đi qua.

Hứa Tử đứng ở giữa bãi tha ma, nhìn chung quanh bốn phía, khắp nơi đều là phần mộ cỏ dại um tùm, thật ra mấy năm qua, nàng đi ở nơi này chưa từng có lúc nào dừng lại bước chân, đánh giá qua một tảng lớn ngôi mộ. Tuy rằng nội tâm đang run rẩy, nhưng lại ở chỗ không có một bóng người_bãi tha ma mở miệng giả vờ mạnh mẽ trấn định, thanh âm vẫn như cũ dễ nghe êm tai, chỉ là hơi run rẩy: “Các vị... Các vị tiên bối, văn bối cùng các người khi còn sống không oán không thù, mời các vị không cần trêu chọc văn bối, xin rộng lòng giúp đỡ, thả văn bối đi ra đi.” Bình thường linh hồn, ma quỷ đều là trêu chọc người mà thôi, vừa đến hừng đông sẽ tự động biến mất.

Bãi tha ma tĩnh lặng dường như không có hồi âm, chỉ có quạ đen thỉnh thoảng trên bầu trời kêu to, làm cho bãi tha ma âm trầm càng thêm dọa người.

Nhớ tới trong TV có nói, chỉ cần có quỷ quái xuất hiện, quạ đen sẽ càng không ngừng kêu. Hứa Tử thực hận trong tay không có một khẩu súng, đem bầu không khí khủng bố hiện trường quạ đen lúc này, toàn bộ bắn chết, miễn cho tiếng quạ kêu lên nàng nghe xong liền nổi da gà

Thấy không có động tĩnh gì, Hứa Tử lại thử đi một lần, chính là vẫn không đi ra khỏi bãi tha ma.

Lúc này tức giận nhiều hơn sợ hãi.

Nàng tức giận, hung tợn la hét: “Các người nếu không thả ta ra, để cho ta ở chỗ này lạnh chết, để ta gặp Diêm Vương, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho các người. Ta ở trước mặt Diêm Vương cáo trạng, đem bọn người đánh hạ mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không siêu sinh.” Nghe nói quỷ cũng sợ người ác, nàng đành phải giả bộ ra dáng rất hung ác.

Vẫn như cũ một mực bình thường yên tĩnh.

Chẳng lẽ ta đêm nay phải qua đêm ở chỗ này? Hứa Tử trong lòng sợ hãi, nàng không cho rằng chính mình có thể ngủ được. Hơn nữa mùa xuân ban đêm khá lạnh, nếu ở chỗ này qua một đêm, chỉ sợ ngày mai lúc mặt trời mọc, nàng đã thành cương thi rồi.

Đột nhiên gió thổi càng lúc càng lớn, cát bay bụi thổi loạn, thổi trúng Hứa Tử. hai tròng mắt đều không mở ra được. Nàng theo bản năng giơ tay phải lên che hai mắt, không cho bão cát thổi vào.

Gió to thổi trong chốc lát, lúc gió to dừng lại, Hứa Tử bất ngờ phát hiện, có ba nam nhân áo trắng cùng một người nữ tử áo xanh xuất hiện trước mặt nàng. Nàng trong lòng “Lộp bộp” một chút, thật sự gặp quỷ rồi. Xem ánh mắt lạnh lẽo của bọn hắn, mặt không thay đổi, Hứa Tử phỏng đoán bọn họ không phải là người sống.

Đi đầu nam tử áo trắng bộ dạng cao lớn tuấn mỹ, khắc họa ngũ quan hơi có vẻ âm nhu [âm u mềm mại], anh tuấn mày kiếm, môi mỏng, cái mũi cao vừa phải, hai mắt tà mị tuy rằng không có độ ẩm, cũng không làm giảm phong thái mê người. Còn lại hai người nam tử đồng dạng cao lớn, bề ngoài cũng không có tuấn mỹ như nam tử đi đầu. Nữ tử áo xanh nhìn chừng hai mươi, tóc tết thành đuôi sam dài tới bắp chân thả ở sau người. Nàng vóc người cao, sắc mặt như hoa đào một cách duyên dáng nhưng không có huyết sắc, hai mắt lạnh lùng mà vụt sáng tà mị.

Lúc nàng đánh giá bọn họ cũng là lúc bọn họ đánh giá nàng. Bọn họ trong mắt cùng lóe kinh ngạc, giống như nàng mới là xuất hiện ở chỗ không người.

“Nha đầu kia lớn mật táo bạo, lại có thể không thét chói tai té xỉu.” Nữ tử áo xanh mở miệng đầu tiên, ngữ khí lạnh lùng không có một chút độ ẩm, không biết nàng đang tán thưởng hay đang châm chọc.

Hứa Tử rốt cục hiểu được trong mắt bọn họ tại sao lại lóe kinh ngạc, nguyên nhân là chính mình không có bị bọn họ xuất hiện ở chỗ không người hù dọa ngắt. Nàng trấn định xuống, chất vấn: “Các người là người nào? Là quỷ? Là yêu? Hay là ma?”

“Lục Ngọc, người xem nha đầu kia bao nhiêu tuổi?” Trong đó một người nam tử áo trắng mở miệng hỏi nữ tử áo xanh

Thì ra nữ tử kia gọi là Lục Ngọc

“Mười tám tuổi.” Lục Ngọc liếc mắt đánh giá Hứa Tử một cái, khẳng định mà đáp.

Thấy bọn họ không trả lời mình ngược lại còn thảo luận tuổi của nàng, Hứa Tử nhớ tới những cô gái bị mất tích, chẳng lẽ các cô gái mất tích chính là bị bọn yêu ma quỷ quái này ăn?

“Các cô gái mất tích là bị các người ăn?” Hứa Tử chất vấn, khó trách cảnh sát không cách nào phá án. Nàng sợ đáng người nhỏ nhắn xinh xắn của mình bị bọn hắn cho là cô gái mười tám tuổi, vội vàng nói: “Ta đã hai mươi bốn tuổi rồi, nếu như các người muốn ăn cô gái mười tám tuổi, vậy các người tìm lầm đối tượng rồi.” Trong TV các bộ phim kinh dị, ma quỷ nói chung đều thích hút máu các cô gái xử nữ chưa lập gia đình, có thể gia tăng ma công. Theo bọn hắn đang nói chuyện, bọn hắn muốn tìm đối tượng là các cô gái mười tám tuổi chưa lập gia đình.

“Hai mươi bốn? Không có khả năng!” Lục ngọc không tin mà kêu to lên. Nàng xem tuổi người luôn luôn rất chính xác, cho nên Ma vương mới giao cho nàng trọng trách này, phái nàng đi theo quan Nội Phủ đến nhân gian, bắt các cô gái mười tám tuổi chưa lập gia đình. Cô gái trước mắt này thật sự nhỏ nhắn xinh xắn lạnh lợi, nhìn qua thật sự như người mười tám tuổi.

“Quá già, Vương sẽ không muốn.” Cầm đầu nam nhân áo trắng lạnh lùng mở miệng. Hắn chỉ trích: “Lục Ngọc, nhân lực của ngươi giảm sút rồi.” Vương nói rõ muốn cô gái mười tám tuổi, nếu bắt lầm, Vương sẽ giận dữ. Vương lãnh khốc [lạnh lùng hà khắc] làm cho bọn họ ăn cũng không tiêu.

Quá già? Hứa Tử dở khóc dở cười, nàng nếu quá già, họ vậy tám mươi tuổi thì nói như thế nào?

“Nhưng một tháng gần đây cũng không có bắt được cô gái mười tám tuổi nào, nha đầu kia nhìn qua nhiều nhất cũng chỉ có mười tám tuổi, bắt nàng về, Vương hẳn là sẽ không phát hiện đâu.” Lục ngọc đề nghị. Bởi vì đã mất tích nhiều cô gái mười tám tuổi rồi, loài người đều có phòng bị. Gần nhất một tháng, bọn hắn tại nhân gian đi qua nhiều nơi, cũng không bắt được cô gái mười tám tuổi.

Hứa Tử đoán được không sai, bọn hắn không phải người sống, cũng không phải quỷ, lại càng không phải yêu, mà là ma.

Tại trong các loại ma quỷ, ma vốn là lợi hại nhất, bọn họ có thể xuất hiện vào ban ngày, không sợ ánh mặt trời.

Đương nhiên Ma vương lãnh khốc vô tình, tại cả dị vực không gian đều không có người dám cùng hắn đối nghịch. Nghe nói ở các triều đại Ma vương trước, ma pháp của hắn là sâu không lường được. Hắn mới hai mươi tám tuổi, lên làm Ma vương đã có mười năm. Tại Ma giới, ở nhân gian một trăm năm thì Ma vương được một tuổi, mặt khác tuổi thọ ma quỷ ở nhân gian khoảng hai mươi năm làm một tuổi.

Các triều đại Ma vương cho dù có con, cũng phải ở trong giới chọn lựa mười người thông minh tuần tú tiểu nam làm người thừa kế, học tập Ma vương phương pháp, tiếp nhận giáo dục thành thái tử, đợi cho lão Ma vương thoái vị hoặc chết đi, con của Ma vương sẽ cùng mười người thừa kế cùng nhau so văn đấu pháp, so tố chất, so năng lực, ai là người thắng cuối cùng mới có thể kế thừa vương vị. Những người không thể kế thừa vương vị thì tỷ thí lại, xong thì theo thứ tự lần lượt làm trưởng lão, hộ pháp, chấp pháp quan, quan ngoại giao, tướng quân, thiếu tướng, nghị thức quan, nội phủ quan, thiện thực quan [chăm lo thức ăn]. Nếu như ngay cả chín vị cao nhất quan chức sắp xếp không hơn sẽ bị đem giam cầm, lý do là bọn hắn học qua Ma vương phương pháp, sợ bọn hắn ngày sau sẽ kết bè phái làm bậy, gây bất lợi cho Ma vương vương quyền.

Nghe xong Lục Ngọc đề nghị, ba người nam nhân tuy rằng cảm thấy không ổn, bắt quá nhỏ tới Vương một tháng gần đây tính tình cực kỳ xấu, vì không muốn làm vật hi sinh, bọn họ chấp nhận đề nghị của Lục Ngọc. Lục Ngọc nếu nhìn không ra tuổi thật của cô gái này, tin tưởng Vương cũng sẽ nhìn không ra. Chỉ cần bọn họ không nói, là có thể tránh thoát Vương hỏa lực. Về phần loài người, một khi bị làm ma pháp, tới Ma giới cũng không tỉnh lại, trong lúc ngủ say sẽ bị Vương hút đi thuần âm máu [máu tinh khiết], sau đó chết đi.

Nghe được bọn hắn chuẩn bị bắt mình đi lừa gạt Vương của bọn hắn, Hứa Tử không khỏi nóng nảy lên, “Các ngươi rốt cuộc là cái gì lai lịch? Tại sao muốn bắt cô gái mười tám tuổi, ta hai mươi bốn tuổi rồi, các ngươi cũng muốn bắt sao?” Theo cách bọn hắn nói chuyện, Hứa Tử biết bọn hắn không phải người, nhưng cũng không biết là yêu hay là ma? Bắt cô gái mười tám tuổi là vì hút máu để luyện công hay là làm giường bạn? Nếu hút máu, nàng hai mươi bốn tuổi lại bị bọn họ ngại quá già, chẳng lẽ trong miệng bọn họ cái kia Vương vốn là một đối sắc quỷ, chuyên ái cô gái mười tám tuổi?

Lục ngọc hảo tâm giải thích: “Chúng ta là ma giới nội phủ tổng quản.” Nàng chung quy cảm giác được cô gái này cùng các cô gái trước có điểm bất đồng, rốt cuộc có cái gì bất đồng, nàng cũng không biết.

“Lục ngọc, đừng lắm miệng. Bắt nàng đi thôi.” Ngại Hứa Tử quá già chính là Nam nhân áo trắng lạnh lùng mà mở miệng. Người phải chết không cần biết nhiều làm gì.

Cùng dạng sắc mặt, cùng dạng ngữ khí, Hứa Tử cảm giác được Lục Ngọc hiện lạnh một điểm.

Lục ngọc không dám nói thêm nữa.

Ma giới nội phủ tổng quản? Đây là cái gì cùng cái gì nha? Ma giới? Ma quý? Hứa Tử đột nhiên che miệng lại, không cho chính mình nổi lên hoảng sợ. Trước mặt này tam nam một nữ chính là trong TV nói, dám xuất hiện ở dưới mặt trời - ma quý!

Trời ạ! Đây là cái gì thế giới a, cứ nhiên làm cho nàng, người luôn có tâm địa thiện lương gặp gỡ ma quý hung ác nhất làm sai cái gì a? Ông trời như vậy đối đãi nàng. Người tốt không phải chung quy sẽ có hảo báo [kết quả tốt] sao? Nàng không dám nói chính mình là người tốt, nhưng nàng đối nhân xử thế đều chân thành, hiếu thuận với trưởng bối, lễ độ đồng bối, đối xử tử tế với vãn bối, không thẹn với trời đất. Nhưng lại phải gặp gỡ cái này ác ma, nghĩ đến chính mình có lẽ không thấy được mặt trời ngày mai, Hứa Tử sắc mặt trở nên trắng bệch.

Cầm đầu nam nhân cười lạnh nói: “Bây giờ mới nghĩ đến sợ hãi sao?” Nàng chính là người bọn hắn lần đầu tiên nhìn thấy không có bị hù dọa ngắt xỉu tại chỗ, nha đầu kia thật lớn mật. “Lục ngọc động thủ đi.”

Hứa Tử còn muốn mở miệng nói cái gì, bởi vì sợ hãi nên cái gì cũng nói không nên lời. Cái kia gọi Lục Ngọc cô gái tiến lại gần nắm lấy tay nàng, Hứa Tử lập tức cảm nhận được cái lạnh như băng từ trên tay truyền đến, còn không kịp nghĩ nhiều, liền thấy trước mắt tối sầm, nàng cái gì cũng không biết rồi.

Lục ngọc đỡ lấy Hứa Tử vừa bị chính mình làm ma pháp chết ngắt, đối cầm đầu nam nhân nói: “Quan trên, thuộc hạ cảm giác được người này quái lạ. Nhưng là nơi nào quái, thuộc hạ còn nói không được.”

“Có cái gì kỳ quái, chỉ là so với các cô gái bình thường gan lớn một chút thôi.” Áo trắng nam nhân nhìn Lục Ngọc, lạnh lùng hai mắt, đứng ở kia gương mặt xinh đẹp một thoáng hiện lên vẻ dịu dàng, bỏ chột hiện quá nhanh, không ai có thể nhìn ra. “Trở về đi thôi.”

Bốn người như lúc đến giống nhau, hư không tiêu thất[biến mất trong không khí].

Gió ngừng, quạ đen cũng không kêu. Bãi tha ma khôi phục thường ngày yên tĩnh sung lạnh, chỉ là từ nay về sau sẽ không có một cô gái từ nơi này đi qua.

Ma giới vương cung

Thừa Ân Điện vốn là ma Vương cung điện dành riêng cho các ma nữ sung hạnh trở thành phi tần.

Hiện tại vị này Ma vương lãnh khốc tà mỹ, đối với nữ nhân càng lộ vẻ vô tình, bị hắn sung hạnh qua hậu cung nữ nhân chẳng những bị buộc uống vô tử canh (uống sẽ không mang thai), hơn nữa không chiếm được bất cứ gì danh phận. Bởi vì Ma vương chưa bao giờ sung hạnh các nàng lần thứ hai, mà là vô tình đem các nàng đưa đi làm quân kỹ. Ma vương sung hạnh qua nữ nhân cũng không cho phép lập gia đình. Cả Ma giới nữ nhân đều không nghĩ tiến vào vương cung, lại càng không nghĩ muốn bị Ma vương sung hạnh, các nàng tình nguyện giá một người ma lực không mạnh tầm thường ma quý làm vợ.

Gần đây Ma vương đang luyện một loại ma công, muốn hút vào thuần âm máu, cho nên phân phó nội phủ quan đến nhân gian bắt các cô gái mười tám tuổi chưa lập gia đình cấp hắn luyện công.

Gần đây một tháng, nội phủ quan hầu như không bắt được cô gái mười tám tuổi, hút không được thuần âm máu, ma công của Ma vương không có biện pháp luyện cao hơn, cho nên hắn càng thêm hung bạo nóng nảy so với bình thường. Động bất động liền đem thị vệ, ma nữ phạm sai lầm chém đầu, đối với hậu cung ma nữ càng lại thô bạo mà chà đạp. Còn thường thường lấy bọn họ làm nơi trút giận. Đêm nay Ma vương lại càng đối với nội phủ ba vị tổng quản trong đó có một nữ nhân duy nhất - tổng quản Lục Ngọc, đưa xuống vô cùng tàn nhẫn thông điệp: nếu như Lục Ngọc đến nhân gian lại không tìm được cô gái mười tám tuổi, làm cho nội phủ quan không cách nào bắt người, sẽ hút ma công của Lục Ngọc. Làm ma quý một khi bị Ma vương hút ma công, sẽ bị đánh tiến vào quỷ đạo, trở thành người của địa phủ, nghĩ muốn trở lại thành con dân Ma giới là không thể được. Bởi vì Diêm vương sẽ không làm cho Quỷ Hồn Địa phủ biến thành con dân Ma vương. Địa phủ cùng Ma giới căn bản giống nhau một khối nhưng là “thủy hỏa bất dung”, địa phủ thuộc thiên giới cai quản, mà Ma giới chính là cùng thiên giới đối đầu. Các triều đại Ma vương đều mơ tưởng lật đổ, thay thế thiên đình, trở thành vua của tam giới. Tiếc rằng tà bất thắng chính, các triều đại Ma vương luôn thua ở trong tay thiên đình.

Ban đêm tĩnh lặng.

Âm thanh nữ nhân cầu khẩn tiếng xé gió, nam nhân tiếng thở dốc, thỉnh thoảng từ Thừa ân điện truyền ra. Bên ngoài thị vệ trong lòng đồng tình nữ nhân bên trong, đáng tiếc bọn họ lực bất tòng tâm, không có tư cách cũng không dám vào bên trong nam nhân thay này đáng thương nữ nhân cầu tình. Vương đối với nữ nhân luôn đặc biệt lạnh, giống như nữ nhân đều là cừu nhân [kẻ thù] của hắn.

“Vương, van cầu ngài thả nô tỳ đi, nô tỳ nguyện ý làm trâu làm ngựa báo đáp ngài.” Một người mặc màu tím cung phục - cô gái quỳ trên mặt đất, khóc hướng về tà mỹ nam đang ở trên giường chà đạp một vị khác cô gái, càng không ngừng khấu đầu. Trên giường, cô gái chịu đựng không được nam nhân thô bạo, thỉnh thoảng khóc cầu xin tha thứ. Mà cô gái áo tím phía sau trên sàn nhà còn nằm một cái, váy bị xé nát vụn, thon dài chân ngọc dính vết máu, đã bất tỉnh cô gái. Kia giường trên mặt trái xoan còn có chừa khô lệ ngân [nước mắt].

Này nam nhân chính là Ma vương làm cho tất cả Ma giới con dân vừa ái vừa hận, hắn tại chính sự rõ ràng một lòng chuyên tâm, duy nhất làm cho người ta bất mãn chính là thái độ đối với nữ nhân.

Ma vương có đôi khi vài ngày cũng sẽ không sủng hạnh hậu cung ma nữ, có đôi khi một đêm lại muốn sủng hạnh mấy người. Mà chuyên môn phụ trách vương cung công việc nội phủ, cũng phải ở phía sau cung chọn lựa nữ nhân thị tẩm, bị nội phủ quan chọn trúng, nữ nhân khóc kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không nghe.

Cô gái áo tím khoảng chừng mười sáu tuổi, rất xinh đẹp. Nàng quỳ trên mặt đất không ngừng khấu đầu, khấu đến chảy máu, nhưng vẫn như cũ không tránh được vận mệnh bị chà đạp. Lưu lại trên giường, nữ nhân thể xác và tinh thần đều tàn, khóc ngất đi, cô gái áo tím bị Ma vương kéo tới ném lên giường, không để ý tiếng khóc cùng lời cầu xin của nàng, xé rách váy của nàng, tiến thẳng vào, cô gái áo tím hét lên một tiếng rồi cũng ngất đi. Ma vương chính là thô bạo như vậy, hắn sủng hạnh nữ nhân cho tới bây giờ sẽ không hôn môi các nàng, dĩ nhiên cũng sẽ không dịu dàng. Tại trong mắt hắn, các nàng chỉ là công cụ để cho hắn phát tiết. Sau khi phát tiết xong, nội phủ sẽ đem các nàng đưa đến quân doanh làm quân kỹ.

Vị Ma vương này không phải là con của Ma vương đời trước, mà là một trong mười người thừa kế. Bởi vì hắn so với con của Ma vương đời trước mạnh hơn, cho nên trở thành tân Ma vương. Cũng chính vì như thế, làm cho hắn cảm giác được có con thì con mình cũng không nhất định có thể kế thừa vương vị, càng có khả năng trở thành tù nhân. Cho nên hắn không cho bất cứ nữ nhân nào có mang con nối dõi của hắn.

Phát tiết xong, Ma vương xuống giường mặc quần áo rồi rời đi, để lại trên giường hai người nữ nhân hôn mê bất tỉnh, cũng không thèm liếc mắt một cái. Sau khi Ma vương rời đi, trưởng nữ hầu vệ nội phủ chờ đợi bên ngoài lập tức tiến vào giúp hai người nữ nhân đã bất tỉnh sửa sang lại quần áo, sau đó đem các nàng đưa đến chỗ ma y (thầy thuốc). Ma y sẽ cứu tỉnh các nàng, sau đó cho các nàng uống vô tử canh. Quan nội phủ lại phân phó người đem các nàng đưa đến chỗ thiếu tướng, thiếu tướng lại đem các nàng an bài ở doanh trại làm quân kỹ.

2. Chương 01 Phần 2

CHƯƠNG 1.2

Thiên cung

Thiên cung là tẩm cung của Ma vương, bởi vì bọn hắn ảo tưởng trở thành chủ nhân thiên đình, cho nên đem tẩm cung của bọn hắn gọi là thiên cung. Thiên cung thủ vệ sâm nghiêm, thị vệ mỗi người ma pháp cao cường, trừu nhĩ vị quan lớn cao nhất ở ngoài, không có lệnh của Ma vương, bất luận kẻ nào cũng không cho phép ra vào thiên cung, trái lệnh, giết không tha!

Trong thư phòng.

Ma vương ngồi tại bàn, lạnh lùng nhìn nội phủ quan, trầm thấp tiếng nói hàm chứa ẩn nhẫn lửa giận: "Chỉ bắt một người? Tử Do, năng lực làm việc của nội phủ các người càng ngày càng kém, còn tiếp tục như vậy, quan lại trong phủ của người nên nhường chức lại cho người có tài đi."

Nội phủ quan-Phong Tử Do mang theo Lục Ngọc đến nhân gian bắt con gái, là nam nhân vừa ngại Hứa Tử quá già. Hắn vội vàng quỳ xuống, cẩn thận giải thích: "Vương, bởi vì trước đây bắt rất nhiều người, hiện tại nhân gian mọi người đều có đề phòng, thần thật sự bất lực." Cho dù bọn họ là ma quỷ, cũng không thể mỗi ngày xông vào chỗ ở của dân? Nếu làm như vậy, bọn hắn rất nhanh sẽ trở thành trọng phạm Thiên đình. Bởi vì tại mồ mã của dân, quả thật bắt không được cô gái mười tám tuổi, cho nên mới bắt được một cái lạm vu sung số (thêm vào cho đủ số, ko wan tâm đến chất lượng), chỉ là những lời này Phong Tử Do cũng không dám nói ra khỏi miệng.

Ma vương phượng nhãn (mắt phượng) tà mị nhìn chằm chằm Phong Tử Do, nhìn một hồi, lạnh lùng nói: "Đã như vậy, làm cho Lục Ngọc đem người đưa đến cửa thiên cung trước đi." Một người liền một người, còn đỡ hơn là không có. Gần nhất một tháng qua, hắn luyện loại ma công này chẳng những không có tiến bộ, ngược lại có hiện tượng suy giảm, hắn nghĩ mãi mà không rõ, tại sao hắn hút nhiều thuần âm máu như vậy cũng không luyện được ma công. Không luyện thành ma công, muốn cùng Thiên đình tranh thiên hạ còn rất khó khăn. Tư chất của hắn rất tốt, đã hoàn toàn làm theo những gì viết trên bí kíp, hấp thụ thuần âm máu của loài người, chỉ là trên bí kíp còn ghi chú muốn dụng tâm đi hấp thụ thuần âm khí của loài người, điểm này hắn cũng không rõ lắm, cái gì gọi là "dụng tâm"? Thuần âm khí lại là cái gì? Bởi vậy ma công vẫn luyện không thành, làm hắn rất buồn bực.

"Tuân mệnh"

Phong Tử Do vội vàng lui ra ngoài. Chỉ cần có thể báo cáo kết quả công tác là được, có thể tạm thời tránh thoát hỏa lực của Vương.

Rất nhanh, Phong Tử Do liền đem người vừa bị bọn họ bắt-Hứa Tử, khiêng vào. Nhân loại đưa cho Ma vương để hấp thụ thuần âm máu đều đã chết, vốn dĩ trừ ra chín vị quan lớn cao nhất ở ngoài nhị phủ thì các nàng là người có thể đi vào Thiên cung.

Lục Ngọc chỉ là thủ hạ của nội phủ quan, chính là một trong ba vị tổng quản, là nữ nhân nên không có tư cách vào Thiên cung. Nàng chỉ có thể đứng ở ngoài cửa Thiên cung, nhìn cánh cửa thở dài. Nghĩ đến việc có thể báo cáo kết quả công tác, Lục Ngọc đợi Phong Tử Do khiêng Hứa Tử vào, nàng cũng xoay người đi.

Phong Tử Do tùy tiện ném Hứa Tử xuống đất.

"Ai da!" Một tiếng mềm mại kêu đau hô lên từ dưới mặt đất truyền đến, Tử Do cùng Ma vương lại càng hoảng hồn.

Hứa Tử mở to mắt, từ dưới đất đứng lên, bọn hắn không thể tưởng tượng nổi, trừng mắt nhìn Hứa Tử, giống như nàng mới là ma quỷ.

Loài người bị bắt đến Ma giới thường đến lúc chết đi cũng không tỉnh lại, Hứa Tử chẳng những có thể tỉnh lại mà còn có thể đứng lên, chuyện gì cũng không xảy ra, làm cho bọn hắn hoài nghi nàng rốt cục có phải là nhân loại hay không, bởi vì nhân loại thì không có khả năng giải khai ma pháp thi triển trên người các nàng của Lục Ngọc.

Hứa Tử sau khi đứng lên, phát hiện ở đây khắp nơi đều là giá sách, trên giá sách còn có rất nhiều rất nhiều sách. Không cần nói cũng biết đây là thư phòng rồi. Có điều chỉ là phòng này quá lớn. Trong phòng, trước mặt còn có hai nam nhân, một người ngồi ở tại bàn, ngũ quan tuấn mỹ phối hợp với một đôi phượng nhãn, có vẻ âm nhu mà tà mị [dịu dàng mà quỷ quái]. Đứng lên vì giật mình. Còn người kia chính là một trong ba nam một nữ đã bắt nàng, nhìn thấy Phong Tử Do, nàng lập tức tức giận mà hướng Phong Tử Do hét lớn: "Ta mặc kệ các người là yêu hay là ma, tưởng muốn đem ta trở thành cô gái mười tám tuổi cho cái kia cái gì Vương của các người ăn, không có cửa đâu! Ta nhất định sẽ vạch trần các người." Lại có thể ngay cả kêu cứu nàng cũng không kêu một tiếng.

Nàng nhất định không để cho bọn hắn được như ý, nàng muốn ở trước mặt Vương của bọn hắn vạch trần bọn hắn lạm vu sung số.

Tưởng rằng cá tính nàng hiền lành thì có thể khi dễ sao?

Phong Tử Do âm thầm kêu khổ, nàng hiện tại đã vạch trần hắn rồi. Không nghĩ tới lần đầu tiên làm vu sung số lại bị vạch trần, cái này tốt lắm, chọc giận Vương sẽ làm cho bọn hắn chết càng thảm hại hơn. Chính là, người này như thế nào có thể phá giải ma pháp của Lục Ngọc?

Phong Tử Do không dám nhìn ánh mắt trách cứ của Ma vương, hắn chỉ có thể cúi đầu, kinh sợ giải thích: “Vương, là chủ ý của thần. Không liên quan đến Lục Ngọc.” Hắn là quan nội phủ, Vương có thể tha hắn. Nếu Vương biết đây là chủ ý của Lục Ngọc, dựa vào thái độ đối xử với nữ nhân của Vương, Lục Ngọc có thể sẽ bị xử tử.

Hắn giải thích làm cho Hứa Tử nhú mày, rõ ràng đề nghị bắt nàng là chủ ý nữ tử áo xanh kia, tại sao hắn lại nói là của hắn chứ?

Ma vương mặc dù rất tức giận, không tin thuộc hạ lại dám lừa gạt hắn, hắn càng thêm không tin lại có nhân loại có thể phá giải ma pháp của Lục Ngọc. Lục Ngọc được hắn phá cách cho làm nội phủ tổng quản, ma pháp dĩ nhiên không thể khinh thường, đừng nói là nhân loại, chính là ma quỷ bình thường cũng không phá được ma pháp của Lục Ngọc.

“Người này là ai?” Hứa Tử chỉ vào vẻ mặt giật mình của nam nhân ở trên bàn hỏi. Nam nhân này rất cao lớn, là nam nhân anh tuấn nhất từ trước đến nay mà nàng đã gặp qua, nhưng sắc mặt còn lạnh lùng hơn Phong Tử Do, giống như một tòa băng sơn, làm cho nàng nhìn thấy liền chán ghét.

Người này? Chưa từng có người dám gọi Vương tôn quý là “người này, người nọ”. Sắc mặt của Ma vương càng lộ vẻ âm lãnh.

“Này, thôi ma quỷ, mau đưa ta trở về, cái chỗ này âm u lạnh lẽo ta ở đã lâu, ta sẽ biến thành cương thi mất.” Hứa Tử không hề để ý đến Ma vương, la hét với Phong Tử Do. Nàng nhận không được rung mình một cái, đứng ở chỗ này giống như ngồi bên trong tủ lạnh vậy.

“Chưa có loài người nào vào chỗ của ta mà còn sống sót đi ra ngoài.” Ma vương lạnh lùng mở miệng, người này lại có dũng khí không để ý đến sự tồn tại của hắn, làm cho hắn đặc biệt thấy khó chịu!

Phong Tử Do tầm mắt chuyển tới trên người Ma vương, Hứa Tử bĩu môi, hừ nói: “Ta không phải người không mời mà đến, là cái tên thôi ma quỷ này đem ta bắt tới đây. Người cũng là ma quỷ a, người giúp ta, ta cùng người đi đến nói với cái kia cái gì Vương nói một chút, ta đã hai mươi bốn tuổi rồi, hắn không phải muốn ăn cô gái mười tám tuổi sao, kêu tên thôi ma quỷ này đưa ta trở về, ta còn chưa có sống đủ đâu, ta không muốn chết. Cho dù chết, ta cũng muốn đầu thai chuyển thế, không muốn trở thành ma quỷ cùng các người làm hại nhân gian.”

Ma vương thoáng đánh giá Hứa Tử, khó trách Lục Ngọc có dũng khí làm vu sung số, nha đầu kia nhìn qua thật sự như mười tám tuổi. Nhỏ con như vậy, chỉ đứng đến ngực của hắn, trên mặt không có một chút sự thành thực của nữ nhân hai mươi bốn tuổi nên có. Nàng không tính là đẹp, nhưng có thể xem là thanh tú, tóc dài đen nhánh tùy tiện buộc ở phía sau, đôi mắt to rất có thần.

Hắn cười lạnh nói: “Ta chính là Ma vương.”

Nghe vậy, Hứa Tử lập tức lui về sau mấy bước. Thì ra nam nhân có bộ dạng đẹp trai anh tuấn như vậy chính là tên đại Ma vương chuyên làm xương làm bậy! Đáng tiếc thật, nếu hắn là con người, chắc chắn sẽ bị đội sẵn ngai sao khai thác, trở thành thiên vương siêu sao.

Thấy nàng bài xích mình như thế, không biết vì sao, Ma vương cảm thấy không thoải mái, nói chung là chưa từng có người nào ở trước mặt hắn dám làm càn như nàng.

“Người không nên ăn ta, ăn ta đối với người không có lợi.” Hứa Tử vội vàng nhắc nhở. “Ma quỷ ăn thịt người phần lớn là để tăng ma pháp, nếu chỉ có thể ăn cô gái mười tám tuổi, người ăn ta khẳng định đối với người ma pháp không có trợ giúp gì.” Suy nghĩ một chút, Hứa Tử còn nói: “Cho dù người bây giờ là Ma Vương, kiếp trước cũng từng là người, người cần gì phải làm khó người đâu? Người nhân tiện từ bi buông tha cô gái vô tội đi. Về phần ma công của người, chỉ cần chuyên tâm luyện, tin tưởng người sẽ tiến bộ.”

Ma vương hừ lạnh, thật sự là người tốt, chính mình sắp chết đến nơi rồi vẫn còn nhớ thay người khác cầu tình.

Phong Tử Do trong lòng ủng hộ Hứa Tử, nữ tử này lá gan lớn thật, có thể dám đối với Vương chí cao vô thượng của bọn hắn nói nhiều như vậy, Vương căn bản không muốn nghe khuyên bảo.

“Bổn vương vừa ra sinh đã là ma, người không cần vì mạng sống cùng ta nảy sinh quan hệ.” Ma vương quét mắt liếc Phong Tử Do, lạnh lùng hạ lệnh: “Đem Lục Ngọc tiến vào, nàng không hoàn thành nhiệm vụ, phải nhận sự trừng phạt của bổn vương.” Còn dám lạm vu sung số, hắn quyết không tha thứ cho nàng.

“Vương, không liên quan đến Lục Ngọc, đều là lỗi của thần, Vương muốn trừng phạt thì trừng phạt thần đi.” Phong Tử Do vội vàng đem toàn bộ sai lầm đổ lên trên người mình.

Ma vương cười lạnh nhìn Phong Tử Do, lạnh lùng nói: “Tử Do, người cho rằng bổn Vương là đồ ngọc sao? Bổn vương tại sao phá lệ dùng Lục Ngọc làm nội phủ tổng quản? Nàng không nói, các người sẽ đem nha đầu kia trở thành cô gái mười tám tuổi bắt trở về, che đậy bổn vương. Lập tức đi đem Lục Ngọc dẫn tới gặp bổn vương!”

Phong Tử Do thấy không thể giấu diếm, lại biết Ma vương trừng phạt chính là muốn hấp thụ ma công của Lục Ngọc, không kèm được mở miệng thay nàng cầu tình, “Vương, cầu người tha cho Lục Ngọc, thần lập tức mang nàng đến nhân gian bắt cô gái mười tám tuổi lần nữa. Cầu Vương cho Lục Ngọc một cơ hội lập công chuộc tội.” Lục Ngọc cộng sự cùng hắn ba năm, hắn đã trộm yêu nàng rồi.

“Tử Do!” khẩu khí của Ma vương trở nên nghiêm khắc, “Người dám kháng chỉ sao? Cho dù người cùng bổn Vương cùng nhau lớn lên, bổn Vương cũng sẽ không đối với người phá lệ khai ân.” Phong Tử Do thích Lục Ngọc, sao có thể giấu được hắn. Hắn không có ý định thành toàn cho hai người, hắn sớm đã cảnh cáo Lục Ngọc rồi, nếu không có cách nào trợ giúp quan nội phủ bắt người, đem ma công của nàng đến trợ giúp hắn luyện công. “Bổn vương sớm đã cảnh cáo nàng, nàng chẳng những không thể hoàn thành nhiệm vụ, còn dám lạm vu sung số, bổn vương quyết không tha cho nàng! Người nếu không đi, chính là kháng chỉ! Ngay cả người ta cũng trị tội.”

“Thần... Thần không dám.” Phong Tử Do tuyệt vọng cúi đầu, Vương lãnh khốc sẽ không xem hắn năm đó cũng là một trong những người thừa kế, cùng Vương lớn lên mà nể tình tha cho Lục Ngọc. Tim của hắn trầm vào đáy cốc, nghĩ đến sau này sẽ không nhìn thấy được một mặt màu xanh biếc bóng dáng kia, hắn thật muốn buông tha cho hết thảy mà đi theo nàng. Chính là hắn biết được nếu hắn có ý nghĩ này trong đầu, Vương nhất định đánh tan hồn phách của Lục Ngọc, làm cho hắn vĩnh viễn không cách nào tìm lại được. Người khác càng thống khổ, Vương sẽ càng cao hứng.

“Còn không đi xuống! Có phải muốn bổn vương đem người ra bên ngoài?” Khẩu khí của Ma vương nghiêm khắc mà lạnh lẽo. Phượng nhãn không phải không thấy trên mặt Phong Tử Do có vẻ mặt gì, hắn không có mềm lòng. Hắn luôn thưởng phạt sẽ không khoan thứ đối với người nào. Trong từ ngữ của hắn, chỉ có ra lệnh cùng phục tùng, không có hai chữ khoan thứ.

“Tuân mệnh”

Phong Tử Do đứng lên, ảm đạm rời khỏi rồi Thiên cung.

Thấy Phong Tử Do đi, Hứa Tử cũng vội vàng đi theo. Ma vương chẳng những ăn thịt người mà tính tình cũng rất kém cỏi, và rất lạnh lùng. Sợ mình ở lại nhiều hơn một phút sẽ bị hắn ăn. Chuyện quay về nhân gian, có lẽ cầu Phong Tử Do là được, bọn họ có thể bắt nàng đem tới, chắc chắn cũng có thể đưa nàng trở về.

“Trở lại!”

Ma vương vung tay lên, Hứa Tử đã bị âm phong mãnh liệt quét trở về, ngã xuống đất.

“Ai da, đau chết ta rồi.” Hứa Tử đau đớn kêu ra tiếng, sau đó đứng lên, tức giận thét to: “Người có biết thương hương tiếc ngọc không vậy, như vậy rất đau a. Người chỉ cần gọi ta trở về thôi, còn dùng cái gì pháp thuật, pháp thuật của người rất cao nha!” Thối Ma vương chết tiệt!

“Bổn Vương không cho rằng người sẽ ngoan ngoãn nghe bổn Vương gọi trở về.” Ma vương lạnh lùng nói.

Đối với việc Hứa Tử tỉnh lại, hắn cảm thấy rất kì lạ. Nha đầu kia chẳng những có thể tỉnh lại mà còn ở trong thế giới của bọn hắn đứng đó bình thản chuyện gì cũng không xảy ra, còn có thể chạy trốn, có thể chỉ trích hắn nữa chứ. Hắn muốn biết rõ nàng rốt cục có phải là con người hay không? Từ trước đến nay hắn không tin một nhân loại nào tới Ma giới có thể sinh tồn giống như bọn hắn.

“Cho dù là thế thì cũng không cần dùng lực mạnh như vậy a.” Hại nàng té đau cả mông.

Ma vương đi ra khỏi bàn, đưa bàn tay to ra, hắn kéo Hứa Tử đến trước mặt, một tay nắm cằm, một tay xoa xoa đầu của Hứa Tử, muốn nhìn xem trên đầu có phong ấn hay không. Người tới Ma giới mà không bị gì, chỉ có một khả năng, chính là nạn kiếp của thần tiên hạ phạm xuống Nhân giới làm người. Đáng tiếc, hắn không tìm được bất cứ phong ấn nào, như vậy chứng minh nha đầu kia chỉ là loài người bình thường.

“Người làm gì vậy?” Hứa Tử dùng sức đẩy tay hắn ra, động tác bản năng này lại làm cho Ma vương giật mình, sức của nàng lại có thể đẩy tay hắn ra!

Rốt cục là tại sao?

Ma vương còn chưa kịp nghĩ xong, Phong Tử Do đã mang Lục Ngọc vào.

Lần đầu tiên bước vào Thiên cung uy nghiêm, Lục Ngọc thật sự vui mừng không nổi, bởi vì lần tiến vào này có nghĩa là nàng vĩnh viễn phải rời khỏi Ma giới.

Theo lời Phong Tử Do nói, nàng đã biết cô gái này có thể phá tan ma pháp của mình, chẳng như tỉnh lại mà còn nói ra tuổi thật, Vương mới có thể biết nàng khi quân phạm thượng, điều này cũng làm cho nàng giật mình. Nàng không cầu xin tha thứ, tính tình của Ma vương nàng hiểu rõ, hắn sẽ không tha cho nàng.

Ma vương người đứng bất động, chỉ vung ống tay áo lên, “chát, chát” hai tiếng, trên mặt Lục Ngọc đã trúng hai cái tát.

“Người làm gì?” Cho dù Lục Ngọc đem nàng bắt tới cái nơi quỷ quái này, Hứa Tử cũng không quen nhìn nam nhân đánh nữ nhân. Nàng lập tức che ở trước mặt Lục Ngọc, hét lên với Ma vương: “Không cho người đánh nữ nhân!”

Phượng nhãn của Ma vương trầm xuống, vung tay lên, Hứa Tử bị kéo qua một bên không thể cử động. Hắn hướng Lục Ngọc ngoắc tay, lạnh lẽo nói: “Lại đây! Người không có hoàn thành nhiệm vụ, ngoan ngoãn chịu phạt đi.” Tại Ma giới không có bất luận kẻ nào có thể được hắn khoan thứ.

Lục Ngọc nhìn một chút người bên cạnh đang trầm mặc-Phong Tử Do, trong mắt có tình ý, có luyến tiếc, có bất đắc dĩ. Sau đó dờ dẫm đi về phía Ma vương.

Ma vương lấy tay đặt tại đỉnh đầu Lục Ngọc, bắt đầu hấp thụ ma công của nàng.

Phong Tử Do tuyệt vọng nhắm lại hai mắt, không đành lòng chứng kiến người trong lòng biến mất trước mắt mình.

Loại tình cảnh này Hứa Tử đã thấy ở trên TV yêu ma quỷ quái một khi bị đồng loại hút công lực, sẽ bị hồn bay phách tán. Cho dù bọn hắn đều là ma quỷ hại người, nàng thật không quen nhìn Ma vương trừng phạt thuộc hạ như thế. Nếu làm sai sự thì cho người ta một cơ hội sửa đổi là được rồi, cần gì phải lấy mạng người ta mới hả dạ? Nhìn thấy tên nam ma Phong Tử Do đứng bất động ở một bên, nàng sốt ruột hướng về phía Ma vương lớn tiếng hô to: “Thối Ma vương, mau dừng tay, nàng sẽ bị hồn bay phách tán.”

Ma vương đương nhiên sẽ không bởi vì lời của nàng mà dừng tay.

Phong Tử Do đang nhắm mắt nghe được tiếng âm ỉ của nàng, mở hai mắt ra, chứng kiến sắc mặt Lục Ngọc bắt đầu thay đổi, mà Ma vương lại không có ý định dừng tay. Chính mình còn không dám cứu Lục Ngọc, nhưng con người bị bọn hắn bắt tới này lại đi cầu tình cho Lục Ngọc, nàng chẳng lẽ không hận Lục Ngọc sao? Nếu không phải tại Lục Ngọc, nàng sẽ không bị bắt tới Ma giới. Hắn đã thay đổi cách nhìn về Hứa Tử, khó trách Lục Ngọc nói người này cùng những người bị bắt trước đây không giống nhau.

Thấy Ma vương đã hút gần hết ma công của Lục Ngọc, mà cái tên Phong Tử Do lại không dám tiến lên đi cứu người, không, là cứu ma. Hứa Tử quỳnh lên, dùng một chút lực phá tan định thân pháp[phép làm người bất động] của Ma vương đã thi triển trên người nàng. Nàng lập tức xông lên phía trước, dùng sức đẩy

Ma vương ra, Ma vương không phòng bị, cũng không nghĩ nàng có thể phá tan định thân pháp của hắn, đã bị nàng đẩy té trên mặt đất.

Hứa Tử vội vàng kéo Lục Ngọc ra bên ngoài bỏ chạy.

Liên tiếp những hành động diễn ra, làm Phong Tử Do trợn mắt há hốc mồm, thấy Ma vương đang bị té ngã trên mặt đất thì lại càng choáng váng.

Đợi hai người có phản ứng thì Hứa Tử cùng Lục Ngọc sớm đã không thấy bóng dáng.

Hai người trong lòng đồng thời nói: thật sự là gặp quỷ rồi!

Phong Tử Do tiến lên đỡ Ma vương đứng dậy, hắn từ nhỏ đến lớn cho tới bây giờ chưa từng thấy Ma vương bị làm xấu mặt qua, chuyện vừa xảy ra đã làm cho hắn đại khai nhãn giới. Xem ra nữ nhân này có thể là trời cao đặc biệt phái tới để khắc chế Ma vương.

“Xú nha đầu [thối nha đầu], bốn vương sẽ không bỏ qua cho nàng!” Ma vương oán hận nói, người nào dám đối với hắn làm càn đều phải chết!

“Vương, tại sao nàng lại phá được định thân pháp của Vương?” Phong Tử Do thắc mắc hỏi. Tại cả Ma giới, chưa có ma quỷ nào có thể ở trong chốc lát phá giải ma pháp của Ma vương. Mà loài người kia lại có thể làm được, chẳng lẽ nàng... Nghĩ đến khả năng đó, Phong Tử Do lại quay sang nhìn Ma vương, chần chờ không biết có nên nói hay không nên nói.

“Tử Do, ngươi muốn nói cái gì thì nói.” Ma vương liếc nhìn Tử Do, tức giận mở miệng.

“Vương còn nhớ rõ trong truyền thuyết Ma vương chi mẫu sao? Chính là mẫu thân của Ma vương kế nhiệm. Nghe nói Ma vương chi mẫu cho dù không có ma pháp cũng có thể phá giải tất cả ma pháp của ma quỷ, kể cả Ma vương. Đứa con đầu tiên mà Ma vương chi mẫu sinh ra được định sẵn sẽ trở thành Ma vương kế nhiệm, bất cứ ma quỷ nào cũng không thể cùng hắn tranh đoạt vương vị. Chỉ là mấy ngàn năm nay cũng chưa có xuất hiện Ma vương chi mẫu. Người này lại rất khác thường, nàng có phải chính là trong truyền thuyết Ma vương chi mẫu?” Phong Tử Do nói ra ý nghĩ của hắn. Ngoại trừ cái này ra, hắn thật sự nghĩ không ra Hứa Tử tại sao có thể phá được ma pháp của Vương.

Một nhân loại bị bắt đến Ma giới có thể tỉnh lại, vốn là ngoài ý muốn. Có thể phá giải ma pháp của Lục Ngọc thì có thể cho là ma pháp của Lục Ngọc không cao. Nhưng có thể phá giải ma pháp của Ma vương, chính là khác thường rồi. Một nhân loại bình thường lại khác thường như thế, ngoại trừ nàng là Ma vương chi mẫu trong truyền thuyết, thật sự nghĩ không ra lý do nào khác để giải thích sự khác thường của nàng.

“Không có khả năng!”

Ma vương phản ứng, thứ nhất, hắn không có khả năng lấy nàng làm Vương hậu, thứ hai, hắn sẽ không làm nàng có mang con của hắn. Ma vương chi mẫu hắn cũng có nghe nói qua, nhưng mấy ngàn năm nay chưa từng xuất hiện. Các triều đại Ma vương cho dù có lấy hậu lập phi, cũng có rất nhiều con, nhưng Ma vương kế nhiệm đều là từ con của Ma vương cùng mười người thừa kế cùng nhau so tài tuyển ra.

“Vậy sự khác thường của nàng thì giải thích như thế nào?” Phong Tử Do biết Ma vương đối với nữ nhân là cố chấp khinh thường, nghĩ muốn hắn lập Hậu rất khó, càng khỏi nói là một người nhỏ nhắn xinh xắn đáng yêu, có thể gọi là nữ tử thanh tú.

... Ma vương cũng không giải thích được.

Lần đầu tiên trong cuộc đời hắn không giải thích được chuyện, lại lần đầu tiên gặp phải người coi thường uy nghiêm của hắn, có năng lực khắc chế hắn. Hắn cực kỳ không thoải mái trong lòng, hận không thể đem Hứa Tử ăn tươi nuốt sống. Muốn hắn lấy nàng làm Hậu, không có cửa đâu! Vương hậu của hắn chỉ có thể là nữ nhân mà hắn yêu, mà hắn biết rằng sẽ không tồn tại loại nữ nhân này.

Ma vương lãnh khốc tuần mỹ tại các nước khác rất được hoan nghênh. Không ít nữ vương, công chúa, quận chúa đều bị bề ngoài tà mỹ của hắn mê hoặc, biết rõ hắn đối với nữ nhân không thật tâm, cũng tự động hiến thân cho hắn, ảo tưởng có thể trở thành nữ nhân duy nhất làm rung động Ma vương. Trong đó hai người: Quỷ quái giới-Ngọc Linh công chúa và yêu tinh giới-Nữ vương vừa thấy đã yêu hắn. Thậm chí còn có tiên nữ của Thiên đình yêu hắn, muốn dùng tình yêu đi cảm hóa hắn, làm cho hắn cải tà quy chính. Hắn

giấu cột nữ nhân mơ mộng hảo huyền, càng thêm vô tình mà đùa bỡn thân thể các nàng, khinh bỉ chà đạp tình cảm của các nàng. Hắn cho tới bây giờ không có yêu a các nàng, khi đùa bỡn thân thể các nàng cũng giống nhau thô bạo, không có dịu dàng, cũng không cần biết đối phương chịu nổi hay không chịu nổi, là các nàng tự mình đưa lên cửa, hắn không cần phải nhân nhượng các nàng.

“Truyền lệnh xuống, lập tức phong tỏa bốn cửa lối ra của Vương cung, cần phải bắt được đào phạm Lục Ngọc cùng cái kia xú nha đầu.” Ma vương phân phó Phong Tử Do. Hắn không cho phép có người coi thường uy nghiêm của hắn, càng không cho phép có người có thể khắc chế hắn tồn tại.

“Tuân mệnh” Phong Tử Do lĩnh mệnh đi.

3. Chương 02 Phần 1

CHƯƠNG 2.1

Hứa Tử loi Lục Ngọc chạy thực mạng, không cần biết phương hướng, chỉ cần có đường là đi.

Bọn thị vệ hoàn toàn không kịp phản ứng, cũng không kịp thấy rõ là ai, chỉ thấy hai bóng người như hai con chuột chạy tán loạn khắp nơi. Bọn hắn hơn phân nửa bị giật mình đã quên mất nhiệm vụ của mình. Vì ở Thiên cung này thậm chí ở cả Vương cung, không có người nào dám làm càn như thế.

Lục Ngọc bị Ma vương hút không ít ma lực, thân thể suy yếu, hiện tại lại bị Hứa Tử loi kéo không ngừng chạy loạn, nàng cảm giác mình sắp không thở nổi nữa rồi.

Nàng giật mình, Hứa Tử có thể phá giải định thân pháp của Ma vương, càng giật mình hơn nữa là Hứa Tử lại đi cứu nàng. Vốn dĩ là nàng đem Hứa Tử bắt tới đây, Hứa Tử phải hận nàng mới đúng, phải cảm thấy vui mừng vì nàng bị Ma vương trừng phạt. Nhưng Hứa Tử chẳng những không trách nàng, trái lại còn vì cứu nàng mà đắc tội với Ma vương. Người này hoàn toàn không biết hậu quả của việc đắc tội với Ma vương, cho dù lên trời xuống biển, Ma vương cũng sẽ bắt được các nàng. Một khi bị Ma vương tìm được, các nàng sẽ chết càng thảm hại hơn.

“Cô nương...” Lục Ngọc rốt cục không thể chạy được nữa, ngừng lại, từng hơi, từng hơi, thở hổn hển... “Đừng chạy nữa, chúng ta không thoát được đâu. Vương sẽ thi triển phép tìm kiếm.” Nàng cũng không có hơi sức tiếp tục chạy nữa.

Hứa Tử cũng ngừng lại, nàng thở dốc một hồi rồi mắng: “Người, người gì mà, ah, không phải, là ma, sao lại ngu như vậy! Người ta muốn đưa người vào chỗ chết, người cũng không phản kháng, không trốn, thật sự là ngu hết chỗ nói rồi.” Nếu không phải nàng dùng sức giãy thoát khỏi luồng lực lượng định trụ thân quái dị kia, chỉ sợ ma nữ áo xanh này đã sớm hồn bay phách tán rồi.

Thở dốc một hồi lâu, Lục Ngọc mới giải thích: “Ta bị Vương hấp thụ ma pháp có thể không bị chết. Vương mặc dù trừng phạt ta, cũng sẽ không đánh tan hồn phách của ta. Ta chỉ trở thành linh hồn ở địa phủ mà thôi, sẽ không còn là ma nữa, bắt đầu tiếp nhận sinh tử luân hồi của địa phủ, đầu thai chuyển thế.” Ma vương nếu có chủ tâm đánh tan hồn phách của nàng, sẽ trực tiếp chụp vào đầu của nàng.

Hứa Tử sững sờ, thì ra là thế, sớm biết như vậy nàng sẽ không đắc tội cái kia tòa băng sơn rồi. Nàng cảm thấy tội lỗi nói: “Ta đây lại thành vật cản trở người có thể trở lại làm người.” Cứu người đổi thành hại người rồi.

Lục Ngọc buồn bã nói: “Ta rất cảm kích người đã cứu ta, bởi vì ta hoàn toàn không muốn đầu thai chuyển thế.” Nơi này nàng còn vướng bận, hơn nữa lúc nàng sinh ra đã là ma, nơi này mới có người thân của nàng.

“Làm người không tốt sao?” Hứa Tử không hiểu, chẳng lẽ làm ma quỷ chuyên đi hại người khác là tốt sao?

“Người sống lâu lắm cũng chỉ ngắn ngủi vài năm, ma quỷ chúng ta chỉ cần không bị thần tiên trấn áp, là có thể sống mấy ngàn mấy vạn năm.” Lục Ngọc suy nghĩ một chút, hỏi: “Cô nương không hận ta sao?”

Hứa Tử không hiểu, nàng kỳ quái hỏi: “Hận người? Tại sao ta lại hận người? Là vì người đem ta bắt tới Ma giới sao? Có lẽ đây là kiếp số của ta. Người có thể đem ta bắt tới, đương nhiên cũng có thể đem ta đưa trở về, đúng không?” Hứa Tử không phải là người hẹp hòi, hướng chi đâu sở bày ra chuyện chính là tòa băng sơn kia.

Nghe xong Hứa Tử nói, Lục Ngọc trong lòng liền thấy thích nàng, tại Ma giới, không có ma quỷ nào có tâm địa thiện lương. Bọn họ chỉ biết nghĩ cách đi hại người như thế nào, làm như thế nào mới có thể tranh thủ Vương tín nhiệm.

“Ta khôi phục nguyên khí sẽ đưa người quay về nhân gian. Có điều sau khi người trở về thì sẽ càng thêm nguy hiểm, Vương nhất định sẽ không bỏ qua cho người.” Lục Ngọc lo lắng nói, không biết Vương sẽ đối phó nàng như thế nào.

“Chỉ cần buổi tối ta không ra ngoài thì sẽ không sợ.” Hứa Tử ngây thơ cho rằng ma quỷ chỉ ở đêm tối mới gặp phải. Nhưng lại đã quên chuyện ma quỷ thần tiên có nói, ma vốn là không sợ ánh mặt trời, ma cũng có thể cùng Thiên đình tranh thiên hạ, chính là hấn không chống lại được năng lượng mặt trời?

Lục Ngọc nhìn nàng, cười lạnh, “Nếu làm vậy có thể tránh được Vương đuổi giết thì sẽ không có người sợ Vương. Ma vương của chúng ta vốn dĩ không sợ ánh mặt trời.”

Hứa Tử ngây người: “Vậy thì làm sao bây giờ?” Đối với tòa băng sơn kia, nàng ít nhiều gì đều cảm thấy có sợ hãi. Cá tính của nàng hiền lành, rất ít tiếp xúc với người lạnh lùng, nàng không thích ánh mắt lạnh lùng của bọn họ, dường như làm cho người ta rét lạnh thành khối băng.

Lục Ngọc còn chưa mở miệng, một thanh âm lạnh lùng truyền đến, “Đã chết là tốt rồi!”

Ma vương không biết khi nào đã đứng ở phía sau các nàng từ lâu rồi.

Hứa Tử lập tức muốn lùi kéo Lục Ngọc chạy trốn, đáng tiếc đã muộn.

Biết nàng có thể phá giải định thân pháp của mình, Ma vương liền nắm giữ nàng lại. Cười lạnh: “Còn muốn chạy trốn? Con người đi vào nơi này của ta không ai có thể còn sống đi ra ngoài.” Nghĩ đến Phong Tử Do nói nàng có thể là trong truyền thuyết Ma vương chi mẫu, hấn liền vô cùng bức mình. Hấn luôn luôn ăn trên ngồi trước, không ai có thể thách thức quyền uy của hấn, cho dù nàng là ma vương chi mẫu, hấn cũng muốn nàng biến mất khỏi thế giới này, hấn quyết không cho phép có tồn tại một nữ nhân có thể kèm chế mình.

Lục Ngọc vội vàng quỳ xuống, cầu xin: “Vương, nô tỳ cam chịu nhận lấy cái chết, cầu Vương thả vị cô nương này đi.”

Ma vương quét mắt liếc Lục Ngọc, hơi giật mình. Mới vừa rồi Lục Ngọc cũng không có cầu xin hấn tha thứ, bây giờ vì người này lại có thể quỳ xuống đất cầu xin hấn tha thứ, xem ra nha đầu kia đã thu mua được lòng của con ma này rồi. Cho nên, hấn càng muốn giết nàng, nếu không ngày sau nhất định trở thành tai họa ngầm cho hấn.

Mặc cho Hứa Tử giãy dụa như thế nào, cũng tránh không thoát bàn tay của Ma vương, nàng hết sức tức giận dùng sức đá một cước vào đầu gối Ma vương. Ma vương không nghĩ tới nàng có cái chiêu này, cho nên đã trúng một cước của nàng.

Khuôn mặt tuần tú của Ma vương trầm xuống, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo, hấn hung hăng trừng mắt nhìn Hứa Tử, nghiêng răng nghiêng lợi về mặt hận không thể đem Hứa Tử băm thành vụn đoạn.

Hứa Tử bị vẻ mặt của hấn hù dọa, bản năng co lại, sợ hãi nuốt nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói: “Buông ta ra.” Hấn tức giận bộ dáng thật là khủng khiếp!

Lục Ngọc cũng thay Hứa Tử vả mồ hôi.

Ma vương cười lạnh, một tay giữ chặt hai tay Hứa Tử, một tay nắm cầm của nàng nâng lên, làm lộ ra cái cổ trắng nõn, nhìn cổ họng trắng nõn của nàng, hấn không muốn tổn hơi thừa lời, hấn muốn hút máu của

nàng, ăn thịt của nàng mới có thể hả giận.

“Vương, không nên!” Lục Ngọc nhìn ra ý tứ của Ma vương, vội vàng bò qua ôm chân Ma vương cầu xin. “Tất cả là lỗi của nô tỳ, van cầu Vương khai ân thả vị cô nương này đi.”

Hứa Tử không biết Ma vương muốn hút máu của nàng, nàng cự quật cũng không động đậy được, bàn tay hần nắm cầm nàng rồi dờ xuống cổ nàng, sau đó tay hần lạnh như băng chậm rãi dùng sức bóp chặt, hô hấp của nàng chậm rãi khó khăn. Thì ra tên Ma vương chết tiệt này muốn từ từ bóp chết nàng.

Lục Ngọc ngoại trừ cầu xin, cũng không dám cứu Hứa Tử từ trong tay Ma vương.

Ông trời muốn ta chết!

Ma vương vẻ mặt thương thức, Hứa Tử tuyệt vọng nhắm mắt

Ánh mắt của Ma vương hung ác nham hiểm mang theo vẻ cười lạnh, nhìn Hứa Tử đang trong tay mình hô hấp từ từ khó khăn, hần dùng vẻ mặt thương thức nhìn nữ nhân mà Phong Tử Do nói sẽ trở thành Ma vương chi mẫu, đang dần chết đi trong tay hần. Nhưng cứ như vậy bóp chết nàng, vẫn không làm cho hần hả giận.

Hứa Tử cảm giác được mình hít thở không thông rồi, nghĩ thầm, nàng khó thoát tai kiếp.

Đột nhiên một đôi môi lạnh như băng hé ra, nặng nề đặt ở trên môi của nàng, sau đó, nàng cảm giác được toàn thân máu đang hướng tới yết hầu. Trên cổ, tay hần cũng buông lỏng ra, nâng cằm của nàng. Hứa tử ngẩn người, rõ ràng đây không phải hôn. Trong đầu đột nhiên nhớ tới cảnh ma quỷ hút máu người, Hứa Tử đã hiểu. Ma vương là đang hút máu của nàng, làm cho nàng khô máu mà chết.

Hứa Tử theo bản năng liều mạng giãy dụa.

Thấy tình cảnh này, Lục Ngọc không quay đầu lại nhìn được, dù sao cũng chết, nhưng nàng không muốn vì cứu nàng mà Hứa Tử đắc tội với Ma vương chết ở Ma giới này, nàng làm ra chuyện phạm thượng rồi, từ trên mặt đất đứng lên, dùng thân thể xô vào Ma vương.

Ma vương bị Lục Ngọc xô vào, ngừng việc hút máu lại. Nhân cơ hội này, Hứa Tử rất cực tránh được kềm chế của hần. Nhưng Ma vương lập tức bắt nàng lại, Hứa Tử không dứt ra được, quay người lại ôm Vương, nhanh chóng kiễng chân kéo thấp đầu Ma vương xuống, hôn lên đôi môi lạnh như băng của Ma vương. Trong lòng than khóc: nụ hôn đầu tiên của ta!

Ma vương ngẩn ngơ, ngây người, choáng váng.

Môi của nàng rất mềm mại, rất ấm áp, không giống như việc hần muốn hút máu của nàng-lạnh như vậy, mà là đem đầu lưỡi luồn vào trong miệng hần, câu dẫn đầu lưỡi hần cùng nàng giao quăn, cái loại cảm giác thật thoải mái này làm cho hần bị lạc phương hướng.

Thừa dịp hần ngây người, Hứa Tử buông Ma vương ra, lập tức vội vàng kéo Lục Ngọc chạy trốn. Nghĩ thầm, thì ra mỹ nhân kế đối với ác ma này có thể dùng được. Hần vụng về như vậy thì biết hần chưa từng có hôn qua.

Khi Ma vương hồi phục lại tinh thần thì đã sớm không thấy bóng dáng của hai người đâu.

Chết tiệt! Lại để cho các nàng chạy thoát!

Ma vương hận mình đã đắm chìm tại nơi môi lưỡi giao quăn, hận loại cảm giác tuyệt vời này, hần chưa từng trải nghiệm qua. Hần còn đang muốn nữa, nha đầu kia lại đột nhiên rời đi, làm cho hần ảo não không thôi, trên môi còn lưu lại dư vị của nàng. Hần phải bắt được nàng, hỏi nàng rốt cục cái này là cái gì, tại sao lại có cảm giác tuyệt vời như vậy.

Ma vương thi triển phép thu thập [phép tìm kiếm], đã biết hai người chạy trốn tới Hậu cung. Lúc này, hần không vội mà bắt các nàng, hần có chuyện khác cần phải làm.

Hần trở lại Thiên cung, tại Thư phòng, hần lật xem lại ma thư ở các triều đại trước, muốn tra một chút chuyện nha đầu kia vừa làm với hần có phải hay không một loại pháp thuật. Đáng tiếc, hần xem tất cả ma thư cũng không tìm được môi chạm môi là cái gì ma pháp.

Hắn buồn bực, nọ vậy rốt cục là cái gì?

Hắn lại không nghĩ đi hỏi người khác, không biết vì sao, hắn không muốn cho người khác biết chuyện này.

Hắn không muốn tự mình đi Hậu cung bắt người, nơi đó nữ nhân thấy hắn, sắc mặt tựa như thế giới sắp tận thế tới nơi vậy, làm cho hắn nhìn liền chán ghét, lúc sủng hạnh các nàng cũng nhân tiện càng thêm thô bạo rồi.

Truyền Phong Tử Do đến, trước tiên ra lệnh hắn dẫn nội phủ tổng quản đi nhân gian bắt cô gái mười tám tuổi. Về phần nha đầu bất thường kia, hắn không hiểu tự nhiên tim đập nhanh. Bởi vì nàng tạo cho hắn cảm giác khoái hoạt [vui sướng] mà trước đây hắn chưa từng có trải nghiệm qua, mà hắn lại thích chứ, chết tiệt, hắn tạm thời không muốn ăn nàng nữa.

“Lục Ngọc...” Phong Tử Do chần chờ. “Nhân lực của thần kém Lục Ngọc”. Ngụ ý, Vương có thể tha thứ Lục Ngọc không?

“Bổn vương tha nàng”. Ma vương buột miệng nói. Đây là lần đầu tiên hắn tha thứ cho thuộc hạ.

Phong Tử Do mừng rỡ, lập tức quỳ xuống thay Lục Ngọc tạ ơn.

“Có điều...” Ma vương trầm ngâm nửa ngày, làm cho tim Phong Tử Do đập thành thịch, sợ Vương đổi ý, không chịu buông tha Lục Ngọc. “Lục Ngọc cùng nha đầu kia trốn ở Hậu cung. Người đi tìm Lục Ngọc, gọi nàng đem nha đầu kia đưa đến đây, Bổn vương sẽ bỏ qua chuyện cũ.” Hiện tại, hắn một lòng muốn thử một lần nữa cái loại cảm giác đó, không có tâm tình đi xử trí Lục Ngọc, hắn trong lòng nghĩ muốn lần này hắn nhất định phải ném đủ.

“Đưa đến Thiên cung sao?” Phong Tử Do giật mình. Trừ nữ nhân phải chết, chưa từng có nữ nhân còn sống ra vào thiên cung. Mới vừa rồi Vương đuổi giết hai người đã xảy ra chuyện gì? Làm cho Vương luôn lãnh khốc vô tình lại tha cho Lục Ngọc, còn gọi Lục Ngọc đem con người kia đưa đến Thiên cung? Chỉ trong nửa canh giờ, đã xảy ra chuyện gì kịch tính, làm cho Vương lập tức thay đổi.

Nghĩ đến con người khác thường kia, cho dù lúc này Ma vương phủ định hoàn toàn, Phong Tử Do cũng cho rằng nàng chính là Ma vương chi mẫu trong truyền thuyết, không thì với năng lực của Vương, một người không hề có pháp thuật làm sao phá giải ma pháp của Vương được?

“Bổn vương đã nói xong, rất rõ ràng rồi, còn muốn bổn vương lặp lại một lần sao?” Ma vương mất kiên nhẫn thét to, thần tử của hắn khi nào trở nên chậm chạp như thế rồi? Ma vương một lòng ghnghn chuyện kia, căn bản không có ý thức được chính mình khác thường làm cho thần tử của hắn trở nên chậm chạp. Trong đầu hắn chỉ toàn suy nghĩ môi cánh hoa mềm mại ấm áp kia, cái kia như con rắn nhỏ ở trong miệng hắn làm loạn, câu dẫn đầu lưỡi hắn cùng quần quít dây dưa. Hắn thâm thề, nàng vào được cũng đừng nghĩ muốn ra được, hắn sẽ không tha nàng đi.

“Vương còn muốn ăn nàng sao?” Sự mất kiên nhẫn của Ma vương cũng không làm Phong Tử Do ngừng hỏi. Phong Tử Do đối với Hứa Tử có ấn tượng không tệ, hơn nữa hắn cho rằng Hứa Tử chính là Ma vương chi mẫu trong truyền thuyết, sẽ là Ma vương hoàng hậu tương lai.

“Tử Do, người khi nào thì lớn mật như vậy? Hử? Bổn vương xử trí như thế nào còn muốn nói cho người sao?” Ma vương bực dọc trách cứ.

Thấy Ma vương thật sự tức giận, Phong Tử Do vội quỳ xuống, nói: “Thần đáng chết! Thần lập tức đi tìm Lục Ngọc.” Chỉ cần Vương tha Lục Ngọc là được. Nếu con người kia thật là Ma vương chi mẫu thì Ma vương vốn là đối tượng không có biện pháp. Nghĩ muốn thay đổi tính tình của Ma vương, có lẽ chỉ có nha đầu kia mới có thể làm.

“Còn chưa cú!” Ma vương thật muốn trực tiếp đá Tử Do đến Hậu cung.

Phong Tử Do vội vàng rời khỏi Thiên cung, đi thẳng đến hậu cung tìm Lục Ngọc.

Lục Ngọc sống chết Hứa Tử đến Thiên cung. Dù là Ma vương đồng ý khoan dung cho nàng. Nếu nói nàng cảm kích Hứa Tử cứu mạng nàng thì nàng cũng không kháng cự lệnh của Vương, nàng chỉ là cảm giác được nàng đối với Hứa Tử có một loại cảm giác tốt nói không nên lời, làm cho nàng nguyện ý chống lại mệnh lệnh của Vương mà đi bảo hộ nàng ta. Ở Ma giới từ nhỏ cho đến lớn, lần đầu cảm nhận được sự lương thiện,

làm nàng cảm giác được con người có lương tri so với ma quỷ có ma pháp cao cường tốt hơn một ngàn lần, một vạn lần.

Phong Tử Do đem Lục Ngọc kéo đến một bên nhỏ giọng nói: “Người này rất khác thường, người ngấm lại, nàng ngay cả định thân pháp của Vương cũng có thể giải khai thì khẳng định nàng không đơn giản, cho dù đem nàng đưa vào Thiên cung, cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra. Người nếu không đem nàng đưa vào Thiên cung, Vương sẽ không tha cho người.” Cho dù hắn có thay đổi cách nghĩ đối với Hứa Tử nhưng hắn vẫn xem trọng Lục Ngọc hơn.

Lục Ngọc trừng mắt liếc nam nhân mà mình vẫn thầm mến, nam nhân này vốn không có lương tri. Nàng nhìn Hứa tử đang cùng Hậu cung ma nữ nói chuyện, nhẹ giọng nghiêm túc nói: “Vương sẽ hút máu của nàng!”

Phong Tử Do cũng nhìn Hứa Tử, nghĩ thầm, nha đầu kia có thể đến gần các ma nữ nhanh như vậy. Hắn nhẹ nhàng nói với Lục Ngọc: “Nhưng ta cảm giác được Vương vốn không nghĩ như vậy. Ánh mắt của Vương có điểm như... như... Đúng rồi, có điểm như thiết tha muốn nhìn thấy người yêu vậy. Mới vừa rồi Vương cùng nàng đã xảy ra chuyện gì sao

Lục Ngọc cau mày, không tin sự hình dung của Phong Tử Do, chính mình mới vừa rồi rõ ràng chứng kiến Vương là có ý hút máu Hứa Tử. Nghe Phong Tử Do hỏi, nàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Lúc đầu Vương bắt được nàng, bóp cổ của nàng, sau đó muốn hút máu của nàng. Ta rất cuống, liền liều chết đẩy người về phía Vương, làm cho Vương ngừng lại. Nàng mới có thể giả thoát khỏi sự kềm chế của Vương, mới vừa muốn chạy trốn, lại bị Vương bắt được. Sau đó lại đổi thành nàng hôn môi của Vương, sau đó Vương đột nhiên ngậy đại cả người, nàng liền nhân cơ hội kéo ta chạy trốn. Quá trình chính là như vậy, ta không cho rằng Vương sẽ bỏ qua nàng, chắc chắn là Vương muốn hút máu của nàng lần nữa.”

Phong Tử Do cũng không có suy nghĩ theo hướng khác, mặc dù hắn cũng cảm thấy thật kỳ quái. Hắn không suy nghĩ sâu xa, Nội tâm của Vương không phải thần tử bọn hắn có thể đoán ra được. Chỉ cần Vương đồng ý tha cho Lục Ngọc, làm cho nàng ở lại bên cạnh hắn là được.

Ba năm nay, hắn luôn lấy thân phận quan lớn ngăn lại tình cảm của hắn đối với Lục Ngọc, không để lộ cảm tình của chính mình ra. Đêm nay, khi Vương nói muốn hấp ma công của Lục Ngọc, nội tâm của hắn cực kỳ thống khổ, hắn đành phó mặc cho số phận, thân là thần tử, hắn cũng bất lực. Hiện tại, khó khăn lắm Vương mới tha nàng, hắn không thể để cho nàng đắc tội Vương lần nữa. Hắn không muốn gặp phải tình cảnh lại một lần nữa mất đi nàng. “Người yên tâm đi, người này có khả năng là Ma vương chi mẫu trong truyền thuyết, Vương không có biện pháp đối nàng thế nào đâu.”

Bất luận Phong Tử Do như thế nào khuyên bảo, Lục Ngọc vẫn như cũ không muốn đem Hứa Tử đưa vào quỷ môn quan.

Phong Tử Do đành phải dùng pháp định thân đem Lục Ngọc định trụ, tự mình cưỡng ép Hứa Tử bắt đến Thiên cung.

Dọc theo đường đi, Hứa Tử vừa đánh, vừa cản, vừa đá hắn.

Phong Tử Do thật muốn một chưởng đánh nàng ngất tại chỗ.

Thật vất vả mới cưỡng ép Hứa Tử kéo vào Thư phòng của Ma vương, Phong Tử Do vội vàng lui ra ngoài.

Phong Tử Do vừa rời đi, Ma vương lập tức bắt được Hứa Tử đang muốn xoay người chạy trốn, sau đó lập tức hôn lên môi của nàng. Đôi môi như cánh hoa ấm áp mềm mại, kích thích hắn, làm cho hắn càng thêm hưng phấn, càng muốn nhiều hơn.

Trên môi truyền đến cái lạnh như băng làm cho Hứa Tử sửng sốt, rõ ràng Ma vương không phải đang hút máu của nàng, mà là đang chiếm tiện nghi của nàng, nàng tức giận đẩy Ma vương ra. Che môi lại, lui nhanh về phía sau, cảnh cáo: “Không cho phép chiếm tiện nghi của ta, nếu không ta đánh người!”

Chưa được thỏa mãn, Ma vương rất tức giận, hắn mới không sợ lời cảnh cáo của Hứa Tử. Hắn sải bước về phía trước bắt Hứa Tử lại, kèm đôi tay nhỏ bé đang không ngừng đẩy hắn ra, tiếp tục đè trên đôi môi như cánh hoa đỏ mọng mềm mại của nàng, bắt buộc động tác duyên hôn lúc này của nàng, bá đạo mút vào

môi nàng. Khiêu khai hàm răng đóng chặt của nàng, tiến vào trong miệng của nàng, cuốn lấy cái lưỡi thơm mát của nàng đang không ngừng trốn tránh.

“Uhm... Buông ra... Uhm... uhm...”

Tay Hứa Tử đã bị giữ chặt, nàng nghiêng đầu tránh cuồng hôn của Ma vương, nhưng bất luận nàng cố gắng dứt ra như thế nào cũng dứt không ra môi của Ma vương đang áp tại đôi môi như cánh hoa của nàng. Mà nàng càng trốn tránh, Ma vương càng thêm bá đạo đòi hỏi.

Hứa Tử bất lực nhắm hai mắt lại, tùy ý để Ma vương tại trong miệng nàng muốn làm gì thì làm.

Một hồi lâu Ma vương mới thỏa mãn dời môi. Nhìn thấy vẻ mặt đỏ bừng của tiểu nữ nhân, tim hắn rung động, cúi đầu lần nữa hôn lên môi đỏ mọng đã bị hắn duyên hôn đến sưng lên.

Hứa Tử bị Ma vương cưỡng hôn mấy lần, Ma vương mới quyết định tạm thời buông tha nàng.

Nàng mất hết sức lực tựa vào khuôn ngực rộng lớn lạnh như băng của hắn, Hứa Tử không rõ tên Ma vương đáng chết này tại sao lại hôn nàng? Rõ ràng ở không lâu trước, hắn còn muốn hút máu của nàng, đặt nàng vào chỗ chết. Như thế nào hiện tại hắn giống như một tình nhân đầy ham muốn?

Thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, mềm mại dán tại trên người mình, nhiệt độ ấm áp của cơ thể con người thỉnh thoảng hâm nóng thân thể lạnh như băng của hắn. Loại cảm giác này rất ấm áp. Ma vương vô thức ôm chặt Hứa Tử.

“Đây là cái gì?” Ma vương không ngại học hỏi kẻ dưới, hỏi lạnh một câu.

Hứa Tử ngẩng đầu nghi hoặc nhìn hắn: “Cái gì là cái gì?” Lúc này Hứa Tử mới phát hiện thì ra mình thấp đến như vậy, chỉ đứng đến ngực của Ma vương.

“Chính là cái này?” Ma vương chỉ vào môi mình rồi lại chỉ vào môi Hứa Tử.

Hứa Tử đã hiểu, thì ra tòa băng sơn căn bản không biết cái này gọi là hôn. Nàng buồn cười hỏi: “Người không biết hành động này gọi là hôn sao?”

“Chưa người nào dạy Bồn vương.” Ma vương khó chịu nói. Hắn chỉ học tập đạo làm vua, học tập ma pháp làm hại chúng sinh, chưa người nào dạy hắn vấn đề sinh hoạt riêng tư. Cho nên hắn đối với nữ nhân không có được sự dịu dàng, ở trong nhận thức của hắn, khi sử dụng hạnh ma nữ hậu cung chỉ là do sinh lý muốn, mà đó là nghĩa vụ của các nàng. Khi sử dụng xong, an bài như thế nào cũng là hắn định đoạt, bởi vì hắn vốn là Quân vương chí cao vô thượng.

“Đây là bản năng của con người, cho dù người là ma quỷ, cũng sẽ có loại bản năng trời sinh này, nơi nào có người dạy. Không phải người có một số lớn nữ nhân sao? Chẳng lẽ người chưa từng hôn các nàng sao?” Mới vừa rồi khi hai nàng chạy trốn tới hậu cung, Lục Ngọc nói cho nàng, Hậu cung là nơi a nữ chuẩn bị để được Ma vương sử dụng hạnh ở. Chỉ là Lục Ngọc không nói cho nàng Ma vương đối với nữ nhân có bao nhiêu tàn khốc.

“Bồn vương không có nữ nhân!” Ma vương không vui cãi chính. Không biết vì sao, hắn không thích nàng nói hắn có nhiều nữ nhân. Hắn đã lâm hạnh không ít ma nữ hậu cung, cũng chà đạp không ít nữ nhân quốc gia khác, nhưng hắn chưa bao giờ thừa nhận các nàng là nữ nhân của hắn, các nàng chỉ là công cụ để cho hắn thỏa mãn.

“Cái gì? Vậy hậu cung nữ nhân kia không phải sao?” Chẳng lẽ Lục Ngọc lừa gạt nàng.

“Đó là công cụ phát tiết của Bồn vương. Sau khi dùng qua sẽ đưa đi làm quân kỹ. Vậy thì không thể xem là nữ nhân của Bồn vương.” Ma vương ôm đầu của Hứa Tử, không ngừng vuốt mái tóc dài của nàng, mái tóc dài của nàng rất mềm mại, sờ vào rất thoải mái.

Hứa Tử trừng mắt nhìn Ma vương, sau đó dùng lực đẩy Ma vương ra, tức giận mắng: “Người thật sự là động vật máu lạnh lãnh tâm, lãnh can!” Dám chà đạp nữ nhân như vậy.

“Người đang mắng Bồn vương!” Ma vương thấy mất hứng, hắn nói sai cái gì rồi sao? Nha đầu kia liền mắng hắn như vậy.

Người không nên mắng sao? Người đối với nữ nhân của người lãnh khốc vô tình như thế, nếu người đối xử với ta như vậy, ta sẽ một đao giết người!” Hứa Tử rất không quen nhìn nam nhân chà đạp nữ nhân.

“Các nàng không phải nữ nhân của Bốn vương!” Ma vương tức giận nhấn mạnh lần nữa. Xú nha đầu này thích làm cho hắn phát hỏa. Nàng chẳng lẽ không sợ chọc giận hắn một chút nào sao, không sợ hắn trong lúc tức giận sẽ ăn nàng sao?

“Người chạm qua rồi chính là nữ nhân của người!” Hứa Tử so với hắn càng tức giận hơn. “Người không cho các nàng danh phận còn chưa tính, tại sao còn muốn tống các nàng đi làm quân kỹ? Người có nghĩ tới cảm giác của các nàng không? Cho dù người không thương các nàng, có thể cho các nàng ra cung tự kết hôn a.” Đem nữ nhân của chính mình đưa đi làm kỹ nữ, nam nhân này thật tàn nhẫn.

“Những nữ nhân đã thị tẩm qua thì không cho phép lập gia đình, Bốn vương không nghĩ sủng hạnh các nàng lần thứ hai, đưa đi làm quân kỹ là tốt nhất rồi. Miễn cho ở trong cung choáng chỗ lại lãng phí lương thực.” Ma vương cảm thấy chuyện này là lẽ dĩ nhiên. Sao Hứa Tử lại nổi trận lôi đình.

4. Chương 02 Phần 2

CHƯƠNG 2.2

Hứa Tử ý thức được, nữ nhân của bậc Đế vương chính là hậu phi, tới lúc Đế vương sủng hạnh thì sẽ được hưởng thụ bao nhiêu là vinh hoa phú quý, cho tới bây giờ không nghe nói qua Đế vương đem nữ nhân sủng hạnh qua đưa đi làm quân kỹ. Cho dù cả đời chỉ sủng hạnh các nàng một lần, cũng để cho các nàng chết già trong cung.

Tư tưởng của người cổ không có cách nào nói thông, Hứa Tử tức giận nói: “Mặc kệ người, đại ma đầu!”

Ma vương vội vàng giữ chặt nàng, khẩn trương hỏi: “Người lại muốn chạy trốn sao?” Vừa thấy nàng xoay người muốn chạy, tim hắn bắt đầu khẩn trương, thật kỳ quái, hắn chỉ mới biết nàng thôi mà.

“Chẳng lẽ ở yên chỗ này cho người ăn sao?” Hứa Tử dùng sức vặn ra khỏi bàn tay đang kéo mình. Theo loại nam nhân lãnh khốc vô tình này, lúc nào chết cũng không biết.

“Bốn vương bây giờ không đói bụng, không muốn ăn người. Huống chi người cũng không phải cô gái mười tám tuổi, máu của người đối với bốn vương mà nói không có tác dụng gì nhiều.” Ma vương một mực kéo nàng ôm sát vào trong lòng, hắn rất thích cảm giác ôm nàng. Hắn cũng không biết tại sao, nàng cho hắn cảm giác mà hắn chưa từng gặp qua. Chết tiệt! Hắn lại thích hưởng thụ cảm giác này.

Bởi vì nàng tạo cho hắn cảm giác khoái hoạt mà hắn chưa từng hưởng thụ qua, làm hắn không muốn so đo với thái độ bất kính trước đây của nàng. Cũng đã quên mất chuyện nàng có thể là Ma vương chi mẫu.

“Đại băng sơn, ta dù không bị người ăn tươi, cũng sẽ bị chết cứng.” Tuy nàng không đến mức bị âm khí lạnh như băng trên người hắn xâm nhập vào người, nhưng bị một nam nhân không có độ ấm ôm thì thật sự không thoải mái. “Người không muốn ăn ta, vậy người đưa ta quay về nhân gian được không? Ta nếu cứ ở chỗ này lâu, khẳng định sẽ chết sớm mất.” Hứa Tử khẩn cầu.

Ma vương giúp Hứa Tử sửa lại tóc, động tác rất dịu dàng. Hai người đều không để ý đến động tác nhỏ này. Hắn thản nhiên nói “Người đến Ma giới nếu có thể tĩnh lại, điều đó cho thấy âm khí vốn không thể xâm hại tới thân thể của người, người sẽ không vì vậy mà chết.” Dù sao hắn không ăn nàng cũng không muốn thả nàng đi.

Hứa Tử ngẩng đầu lên nhìn hắn, nghi hoặc hỏi: “Người không ăn ta lại không thả ta đi, tại sao? Đừng nói là vì tùy thời có thể hôn ta chứ?” Trừ ra nguyên nhân này, Hứa Tử nghĩ không ra nguyên nhân khác.

Ma vương bị nói trúng tim có chút ảo não, hấn đích thật là vì tùy thời có thể hôn nàng, mới phá lệ khai ân cho nàng.

Hứa Tử chớp chớp mắt mấy cái, rất buồn bực nói: “Hậu cung của ngươi có rất nhiều nữ nhân, ngươi có thể đi hôn các nàng a.” Nói thật, nàng không thích nụ hôn của hắn, rất bá đạo. Nàng không nghĩ tới dùng một lần mỹ nhân kế, sẽ gây ra phiền toái lớn như vậy. Càng không nghĩ tới Ma vương sẽ bị ghen.

“Các nàng không có độ ẩm.” Ma vương buột miệng nói ra, lập tức thấy hối hận, Hứa Tử nhất định sẽ nói hắn cũng không có độ ẩm.

“Không phải chính ngươi cũng không có độ ẩm sao?” Hứa Tử qu nhiên bắt bẻ lại hắn.

“Ngươi tên là gì?” Ma vương không muốn cùng Hứa Tử thảo luận vấn đề đó nữa.

“Hứa Tử. Còn ngươi?”

“Ma vương.”

“Ta biết ngươi là Ma vương, đó là địa vị của ngươi, không phải tên của ngươi.” Hứa Tử mở miệng ngáp, nàng cảm thấy mệt mỏi. Tại nhân gian bị bắt đến đây là lúc trời tối, tới nơi này giăng co hơn nửa đêm, ngẫm lại trời đã sắp sáng. Nàng rất tò mò ban ngày ở Ma giới là như thế nào, có hay không có ánh mặt trời?

“Long Nghịch Thiên.” Tên húy này vốn là do Tiên vương chọn.

Nghịch Thiên? Muốn cùng lão Thiên đối nghịch sao?

“Người nào đặt cho ngươi vậy, không tốt. Sửa lại, gọi là Long Dật Thiên đi. Nghịch Thiên là muốn đối nghịch với trời.” Hứa Tử lại ngáp cái nữa, nhắm mắt lại dựa vào trong lòng hắn ngủ thiếp đi.

Ma vương thấy nàng cả buổi không có động tĩnh gì, thoáng đẩy nàng ra, mới phát hiện nàng đã ngủ thiếp đi. Hắn không khỏi buồn cười, nha đầu kia đứng cũng có thể ngủ. Khom người ôm nàng đem đến phía sau bình phong, ở đó có một chiếc giường, vốn là chuẩn bị cho hắn nghỉ ngơi lúc hắn thấy mệt mỏi khi đọc sách. Nhẹ nhàng đem Hứa Tử đặt lên giường, tỉ mỉ chỉnh giá nàng, nàng không đẹp như Ngọc Linh Công chúa của Tinh linh giới, cũng không gợi cảm như Nữ vương của Yêu tinh giới. Nhưng nàng lại làm cho người ta cảm giác rất thoải mái, khi ngủ, nàng giống như một thiên thần. Hắn ngồi ở mép giường kinh ngạc nhìn nàng một hồi.

Lục Ngọc lo lắng Ma vương sẽ ăn Hứa Tử, cho nên rất cố gắng giúp đỡ Phong Tử Do bắt nhiều người. Chỉ là phần lớn nhân loại bị bắt đến Ma giới, sau khi bị làm ma pháp thì không có cách nào tỉnh lại. Bởi vậy Lục Ngọc bắt đầu tin tưởng lời Phong Tử Do nói Hứa Tử là Ma vương chi mẫu trong truyền thuyết, cũng là người duy nhất có thể khắc chế, thay đổi Ma vương.

Sau khi hút thuần âm máu của một cô gái, Ma vương tiến vào phòng luyện công. Một khi hắn luyện công sẽ mấy ngày mấy đêm, hắn lo lắng Hứa Tử bỏ trốn, cũng sợ Lục Ngọc đem Hứa Tử đưa về nhân gian. Hắn lập kết giới tại cửa Thiên cung, trừ chín đại thần ra, các ma quỷ khác đều không thể tiến vào. Hắn còn phân phó thị vệ trong Thiên cung trông coi Hứa Tử, không cho phép nàng bước ra Thiên cung nửa bước.

Thiên cung thị vệ cũng rất hiếu kỳ, tối hôm qua phát sinh bao nhiêu chuyện bọn họ có biết một chút, bọn họ cũng rất ngạc nhiên, một nhân loại cư nhiên có thể tỉnh lại ở Ma giới, còn có thể phá tan ma pháp của Vương, chạy ra Thiên cung. Mặc dù sau đó lại bị Vương bắt trở về, nhưng tại sao Ma vương lại thay đổi thái độ, đem nàng làm trân bảo trân quý? Chưa từng có nữ nhân nào được đặc biệt đãi ngộ của Vương. Bất quá bọn họ cũng không dám hỏi nhiều. Thiên cung không phải là nơi tất cả mọi người có thể đi vào, người kia chẳng những có thể đi vào mà còn được Vương coi trọng như thế, tự nhiên không thể xem thường.

Hứa Tử tỉnh lại, đã là giữa trưa. Đối mặt với hoàn cảnh lạ lẫm, Hứa Tử mới nhớ lại tối hôm qua nàng gặp ma quỷ, còn bị ma quỷ bắt tới Ma giới. Nàng tưởng rằng chính mình chỉ là đang nằm mơ, không nghĩ tới đây lại là sự thật. Vậy kia... Nàng đã thật sự dùng mỹ nhân kế với cái kia vừa anh tuấn vừa lạnh lùng - Ma vương? Sau đó Ma vương bị ghen, vì tùy thời có thể hôn nàng mà lưu tính mạng của nàng? Trời ạ! Đây là cái thế giới gì a, loại này ác vận cư nhiên rơi vào trên người nàng. Ai tới cứu cứu nàng? Từ ngoài cửa sổ chiếu vào một chút ánh sáng, Hứa Tử giật mình phát hiện, Ban ngày ở Ma giới thì ra cũng có ánh mặt trời,

mặc dù không mạnh. Nhớ kỹ trên TV có nói, hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa có thể thành tinh, khó trách ma so với yêu quái quỷ hồn lại khó đối phó như vậy.

Không thấy Ma vương đâu, chắc là lại đi làm hại nhân gian rồi.

Không gặp hấn cũng tốt, nàng có thể nhân cơ hội chạy trốn.

Nhớ tới tối hôm qua Ma vương đối với nàng bá đạo hôn, mặt Hứa Tử đỏ lên. Nàng biết chạy trốn sẽ rất khó, nhưng là không trốn đi lỡ ngày nào đó bị hấn ăn, rồi lại bị đưa đi tố quân kỹ, ai cũng có thể làm chồng, nhận hết hành hạ. Kia thật sự là khóc trời không thấu, đất không nghe mà. Hứa Tử biết chính mình cũng không phải đại mỹ nữ, Ma vương hậu cung ma nữ mỗi người đẹp. Ăn nhiều thịt lâu rồi lại muốn đổi khẩu vị muốn ăn rau cải, đến khi bị ăn rồi mới biết hối hận, liền xong đời rồi.

Ngũ tạng phát ra âm thanh kháng nghị. Trấn an cái bụng trước, xong rồi mới đi, vấn đề là Ma giới có đồ cho người ăn sao?

Rời giường, Hứa Tử bất ngờ phát hiện quần áo của mình đã khác, đổi thành cẩm y tơ lụa, là ai thay quần áo của nàng? Sẽ không phải là cái kia sắc ma đi? Vậy chẳng phải là bị hấn chiếm hết tiện nghi rồi?

Hứa Tử vừa ra khỏi thư phòng của Ma vương, phát hiện tòa cung điện tráng lệ đường hoàng, núi giả suối phun, hành lang gấp khúc. Các loại kỳ hoa dị thảo sinh trưởng tươi tốt. Làm cho nàng thoảng như lạc vào cảnh tiên, thiếu chút nữa không nghĩ muốn đi. Chỉ là buổi tối ngày hôm qua hình như không có nhiều thị vệ như vậy, hôm nay lại nhiều hơn gấp đôi. Chẳng lẽ là vì đề phòng nàng đào tẩu mà gia tăng thủ vệ? Vậy tòa bằng sơn lớn kia rất coi trọng nàng rồi.

Bọn thị vệ nhìn thấy nàng, trừu ra tò mò cũng đối nàng rất cung kính. Chỉ là khi nàng còn muốn chạy ra tòa cung điện thì bọn họ sẽ ngăn cản nàng.

“Tại sao không cho ta đi ra ngoài?” Hứa Tử bực mình hỏi.

“Vương phân phó không cho phép cô nương bước ra Thiên cung nửa bước, mời cô nương trở về đi.” Thị vệ cung kính nói. Thanh âm của nàng dù là đang tỏ ra mất hứng, nhưng nghe vào rất êm tai, rất

Đáng ghét! Thối Ma vương cư nhiên giam lỏng nàng!

“Không cho ta đi ra ngoài, chẳng lẽ muốn ta chết đói sao?” Hứa Tử chán nản, nhưng lại không có cách gì.

Thị vệ trả lời: “Thiện thực quan sẽ đưa tới thức ăn cho cô nương.”

Thấy không có cách nào đi ra ngoài, Hứa Tử ủ rũ nói: “Ta không ăn thịt người, không uống máu người.”

Thị vệ vẫn như cũ cung kính đáp: “Vương đã sớm phân phó Thiện thực quan chuẩn bị thức ăn của loài người rồi.”

“Thối Ma vương của các người chết đi nơi nào rồi?” Hứa Tử không nhịn được hỏi.

Kinh ngạc vì ngữ khí của Hứa Tử, thị vệ vội vàng khuyên giải: “Cô nương ngàn vạn lần đừng gọi Vương như vậy, nếu để cho Chấp pháp quan biết được, sẽ bị vạ miệng.”

Hứa Tử không đồng ý, hấn giam lỏng nàng, còn muốn nàng tôn kính hấn?

“Vương đã đi luyện công, ba ngày ba đêm mới trở ra.” Thị vệ trả lời vấn đề của Hứa Tử.

“Hả?” Hứa Tử ra không được, chỉ có thể bắt đắc dĩ mà đi trở về.

Thiên cung vốn là một quần kiến trúc rất lớn, còn có rất nhiều cung điện lạc viên, Hứa Tử không có tâm tư đi thưởng thức.

Mới vừa vào đại sảnh ngồi xuống, liền thấy một vị nam tử tuổi chừng ba mươi đang mang những món ăn ngon vào. Nam tử trước đánh giá Hứa Tử, mới để thức ăn ở trên bàn. Thản nhiên nói: “Cô nương xin mời dùng bữa.”

“Cám ơn.” Hứa Tử cực kỳ đói, nói cảm ơn xong liền không khách khí bắt đầu ăn.

Nam tử khoe miệng vẫn lộ vẻ tươi cười thản nhiên, đợi Hứa Tử ăn xong rồi hắn mới cười hỏi: “Vừa miệng không?” Lên làm Thiện thực quan mười năm rồi, đây là lần đầu tiên đích thân vì nữ nhân mà chuẩn bị đồ ăn. Hắn cũng là một trong mười người thừa kế năm đó, chỉ là ma pháp của hắn không học tốt như Ma vương, sau khi bại trận, làm một thiện thực quan, bình thường hắn chỉ cần vì một người-Ma vương chuẩn bị đồ ăn, đồ ăn của những người khác, đều là phòng thiện thực ba vị tổng quản an bài.

Sáng sớm hôm nay, Ma vương cư nhiên đi Thiện thực cung điện quấy rầy giấc mộng của hắn, phân phó hắn thay nữ nhân loài người này chuẩn bị đồ ăn, xem ra nữ nhân này Ma vương đang rất coi trọng. Nói không chừng nàng ngày sau sẽ trở thành Ma hậu đây. Cũng không trách được hắn có ý nghĩ như vậy, thật sự là không có bất cứ nữ nhân nào có thể ở lại trong Thiên cung, nhưng nàng lại được Ma vương đặc biệt đãi ngộ. Yêu tinh Nữ vương, Tinh Linh Quốc Công chúa, thậm chí tiên nữ thiên đình cũng chưa từng được ở Thiên cung, thì đừng nói là Ma vương phân phó hắn tự mình chuẩn bị đồ ăn. Trái tim của Ma vương so với ma quỷ khác còn muốn lạnh, lạnh đến nỗi có khi bọn họ ăn không tiêu, thật sự là nên có một người tâm địa thiện lương đến kèm chế Vương rồi.

“Rất ngon.” Hứa Tử nhìn xem nam tử, cảm giác được từ tối hôm qua cho tới hôm nay hắn là ma quỷ hiền lành nhất mà nàng đã gặp. Vụt sáng một đôi mắt to, Hứa Tử nhỏ giọng hỏi: “Người có thể mang ta đi ra ngoài sao?”

Nam tử kỳ quái hỏi: “Người không thể tự do ra vào sao? Còn có nơi nào người muốn đi?” Vương giam lỏng nàng! Điều này làm cho nam tử càng giật mình, vậy là nữ nhân này không cam tâm tình nguyện. Biết Thiên cung có một nữ nhân loài người ở, hắn cũng hiếu kỳ, nhưng hắn không hỏi nhiều.

“Thối Ma vương giam lỏng ta. Ta muốn đi tìm Lục Ngọc.” Để đưa nàng quay về nhân gian.

Nam tử lắc đầu xin lỗi, “Ta chỉ là Thiện thực quan, không thể cũng không dám mang người đi ra ngoài.” Nữ nhân mà Vương coi trọng, cho dù hắn có gan lớn như trời cũng không dám mang nàng đi ra ngoài, hắn cũng không nghĩ muốn bị Vương lột một tầng da.

“Vậy người có thể gọi Lục Ngọc đến một chút sao?” Không ra ngoài được cũng không sao cả, chỉ cần Lục Ngọc tiến vào thì có thể đem nàng đưa về

Nói thật, nơi này mọi thứ cũng rất đẹp, nhân tiện ngay cả tối hôm qua không biết người nào giúp nàng thay quần áo cũng rất đẹp. Nơi này toàn bộ ma quỷ cùng người cổ đại trên TV giống nhau, mặc cảm y tư lụy, mà không phải âu phục quần tây hoặc là áo sơmi, quần jean

Nam tử lắc đầu, “Lục Ngọc còn chưa đủ tư cách ra vào Thiên cung.”

“Tại sao?” Hứa Tử kỳ quái hỏi, “Tối hôm qua bọn ta vào được.” Mặc dù vốn là tiến vào chịu phạt.

“Sao?” Nam tử hơi giật mình, lập tức hiểu được tối hôm qua vốn là Vương muốn trừng phạt Lục Ngọc, muốn Lục Ngọc đến địa phủ báo danh. Nếu không thì tuyệt đối không thể làm cho nàng tiến vào Thiên cung. “Chắc là tiến vào chịu phạt. Thiên cung không phải nơi nữ nhân có thể đi vào, cô nương vốn là một ngoại lệ.”

Ngoại lệ? Nàng không cần loại ngoại lệ này.

Hứa Tử không rõ quy củ nơi này, thấy cái này không được cái kia không được, thời gian rất cấp bách. Trong vòng ba ngày nếu trốn không thoát, vậy thì nàng chỉ có thể chờ chết rồi.

Nàng còn muốn nói thêm cái gì, nam tử thu thập xong nhanh nhẹn cáo lui.

Cầu người khác trợ giúp không thể thực hiện được, Hứa Tử liền đi dạo khắp nơi tại Thiên cung, nghĩ muốn tìm kiếm lối ra khác, nhưng ngay cả lỗ chó chu cũng không có. Tường vây lại rất cao, nàng đi không ra, mắt thấy chạy trốn vô vọng, nàng không khỏi nhụt chí.

Hứa Tử cả ngày lo lắng đề phòng, vắt hết óc cũng nghĩ không ra như thế nào chạy ra khỏi Thiên cung.

Đảo mắt ba ngày đã trôi qua.

Hứa Tử biết buổi tối hôm nay Ma vương sẽ từ phòng luyện công đi ra, cho nên không dám quay về thư phòng ngủ, mà tìm một gian sương phòng cách xa thư phòng nhất.

Nửa đêm nàng cảm giác được trên người truyền đến sức nặng cùng trên môi truyền đến lạnh như băng, lãnh tỉnh. Vừa mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Ma vương gần trong gang tấc, nàng sợ đến thét chói tai, Ma vương nhân cơ hội này tiến vào trong miệng nàng, hấp thụ của nàng ngọt ngào.

Ma vương uể oải ra khỏi phòng luyện công, liền nhớ đến cảm giác tuyệt vời của nụ hôn. Trở lại thư phòng không tìm được Hứa Tử, tìm hắn có điểm hoảng, ý nghĩ đầu tiên chính là Hứa Tử chạy trốn. Hắn ra khỏi thư phòng như gió, thị vệ nói Hứa Tử không có bước ra thiên cung nửa bước. Tim hắn mới thoáng an tâm, thị trấn phép tìm kiếm tìm được Hứa Tử. Không cần biết nàng đang ở trong mộng, trực tiếp hôn lên môi của nàng.

“Uhm...” Hứa Tử tức giận đẩy hắn ra. Đây thói ma quỷ luôn chiếm tiện nghi của nàng, môi của hắn lạnh như băng không có độ ấm, hôn lại không dịu dàng, chỉ biết thô lỗ cướp đoạt. “Buông ta ra” nàng nghiêng đầu, không muốn hắn chiếm tiện nghi.

Ma vương tức giận, một tay bắt hai tay của nàng khóa tại đỉnh đầu, một tay giữ chặt đầu của nàng, đè lên môi nàng một lần nữa, mặc sức mà hấp thụ của nàng ngọt ngào.

Sau khi hôn xong, Ma vương mới buông Hứa Tử ra, ngồi ở bên cạnh nàng.

“Tại sao chạy đến đây ngủ?” Hắn chất vấn, nhấn mạnh nói: “Sau này chỉ cho ngủ tại bên trong thư phòng.” Miễn cho hắn khi muốn hôn nàng còn phải tìm kiếm nàng khắp nơi.

“Tại sao không thể đến đây ngủ?” Hứa Tử hỏi ngược lại. Chán nản nói: “Không cho phép hôn ta nữa!” Hắn đem nàng thành cái gì rồi? Nàng cũng không cho rằng hắn sẽ thích nàng.

“Là người dạy ta!” Ma vương tỏ ra vẻ mặt vô tội, làm cho Hứa Tử xấu hổ thành phần nộ, nàng nghiêng rằng nghiêng lợi, thật muốn hung hăng mà cắn một cái động vật máu lạnh này! “Ta lúc ấy là vì chạy trốn chết, có chút bất đắc dĩ.” Hôn là muốn có tình cảm, mà hắn hôn đối với nàng vốn là bá đạo lục lợi.

“Người nếu không cho ta hôn, thì ta ăn người!” Ma vương hung hăng uy hiếp. Giữ lại tánh mạng của nàng, chính là tham luyện loại này cảm giác tuyệt vời. Nếu không thì lưu nàng để làm gì?

“Người!” Hứa Tử rơi vào chán nản, “Người đi hôn người khác không được sao?” Hậu cung của hắn có bao nhiêu nữ nhân xinh đẹp, hà tất cuốn lãng quên không tha đây.

“Bổn vương chính là muốn hôn người! Như thế nào?” Ma vương khiêu khích nhìn Hứa Tử. Nữ nhân khác hắn căn bản không nghĩ ném thử, bởi vì các nàng cũng giống như mình, vốn là cơ thể không có nhiệt độ của người bình thường, hôn vào lạnh như băng. Nha đầu kia là nhân loại, môi của nàng ấm áp mềm mại, hôn vào rất thoải mái.

Hứa Tử cố gắng nén tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn cái này tà mỹ kiêu hùng, nếu không phải sức mạnh chênh lệch, nàng thật muốn bóp chết hắn.

Ma vương cao hứng khi thấy mình chiếm thượng phong.

Hứa Tử xoay người kéo chăn che đầu lại, không nghĩ nhìn hắn, cũng chẳng muốn cùng hắn so đo nữa.

Động tác này làm cho Ma vương vô cùng không thích, hắn không cho phép nàng không để ý đến sự tồn tại của hắn như thế. Hắn dùng lực kéo, đem chăn vút trên mặt đất, kinh ngạc phát hiện thân hình nhỏ nhắn xinh xắn rất hấp dẫn. Hắn kèm lòng không được đưa tay đến vật áo Hứa Tử.

“Người làm gì!” Hứa Tử sợ tới mức vội vàng đẩy tay hắn ra, lăn xuống giường. Bị hắn hôn sạch coi như xong, nàng không muốn trở thành nữ nhân của hắn, sau đó bị đưa đi tổ quân kỹ, nghĩ đến khả năng này, nàng liền sợ đến sắc mặt tái nhợt, tay chân run lên.

Ma vương tim đập loạn nhịp, h không nghĩ tới Hứa Tử sẽ bị hù dọa thành như vậy, nếu là trước kia, hắn khẳng định không để ý cảm thụ của đối phương mà cưỡng ép sủng hạnh, nhưng bây giờ hắn lại cảm thấy đau lòng. Thâm trầm nhìn Hứa Tử một hồi, hắn im lặng rời đi sương phòng.

Hứa Tử lúc này mới thở dài nhẹ nhõm, từ trên mặt đất đứng lên. Nàng thì không bao giờ mặc áo ngủ nữa.

Ngày thứ hai, Hứa Tử bị thị vệ đưa đến đại sảnh, nói là bởi Ma vương ăn sáng.

Nhớ tới hành động của Ma vương tối hôm qua, mỗi bước đi, Hứa Tử đều sợ hãi không thôi. Mặc dù biết Ma vương tạm thời sẽ không ăn nàng, nhưng nàng còn chưa thăm dò tính tình của Ma vương, không biết bước tiếp theo hắn sẽ đối với nàng thế nào. Người xưa có nói: gần vua như gần cọp. Bởi vì quân vương trên tay thao túng quyền sinh sát. Bây giờ người nàng đang làm bạn chính là vua của ác ma không có nhân tính, chẳng những tùy thời sẽ giết người, còn có thể hút khô máu của người, cho người bị chết rất khó coi.

Ma vương một mình ngồi trong đại sảnh chờ Hứa Tử đến, khi Hứa Tử xuất hiện, hắn không vui hỏi: “Từ phòng người đến đại sảnh phải đi lâu như vậy sao? Hay là cố ý làm cho bốn vương chờ?” Nếu là trước kia, hắn đã sớm gọi người đem nàng kéo xuống chém, làm gì có chuyện ngồi chờ.

“Người đói người có thể ăn trước a.” Hứa Tử nhỏ giọng nói thầm, nàng cũng không muốn hắn chờ, nàng tình nguyện không nhìn thấy hắn.

Ma vương vung ống tay áo lên, một cổ mãnh liệt âm phong đem Hứa Tử kéo đến trước mặt hắn. Hắn đưa bàn tay ra, đem Hứa Tử kéo đến bên cạnh mình ngồi xuống, không nói lời nào, tự mình thay Hứa Tử múc một chén cháo.

“Bữa sáng các người cũng ăn cháo sao?” Hứa Tử thấy kỳ quái. Bữa sáng trước mặt ngoài cháo còn có bánh mì, điểm tâm, bữa ăn sáng ngon miệng cùng nhân gian không có gì bất đồng. Nàng tưởng rằng thức ăn của Ma vương khẳng định là tay người chân người linh tinh....

“Chuẩn bị theo khẩu vị của người.” Ma vương thản nhiên nói. Hắn không nghĩ nói cho nàng tối hôm qua suốt đêm hắn đến nhân gian trộm một quyển sách dạy nấu ăn trở về, đưa cho Thiện thực quan, bảo hắn theo sách mà làm.

Hứa Tử kinh ngạc nhìn hắn. Nghĩ thầm, nam nhân này kỳ thật cũng không đáng sợ.

“Ăn đi.” Ma vương lấy ánh mắt sững nịch nhìn nàng. Ma công của hắn cũng không có luyện thành, hắn tâm tình uể oải, sau khi hôn nàng cảm thấy tâm tình đỡ hơn nhiều. Hắn thủy chung không rõ, ma công của hắn tại sao luôn luyện không được?

Hứa Tử không khách khí cứ thế mà ăn. Nói thật, tay nghề của Thiện thực quan tốt lắm. Ngay cả một chén cháo trắng bình thường cũng nấu được ngon miệng như vậy.

Sau khi ăn xong bữa sáng, Ma vương nói hắn bề bộn công vụ, muốn Hứa Tử bồi hắn đi thư phòng.

Hứa Tử đương nhiên không muốn đứng ở bên cạnh hắn, nhưng là do Ma vương định đoạt, nàng phản kháng cũng không hữu dụng.

Hứa Tử cảm giác được cực kỳ nhàm chán. Nàng nhìn lên nam nhân lãnh khốc này, nghĩ thầm, nếu hắn không quá lạnh, bề ngoài tuấn mỹ như vậy không biết làm cho bao nhiêu nữ nhân ái mộ đây. Nghĩ đến hắn sẽ đem những nữ nhân đã chạm qua đưa đi tổ quân kỹ, trong lòng Hứa Tử đối với hắn có chút thay đổi lập tức biến mất.

Ma vương chỉ cần đứng dậy một cái, đem nàng kéo vào trong lòng, càng không ngừng hôn, làm cho Hứa Tử vừa tức vừa hận lại không thể tránh được.

Ma vương xử lý công vụ rất nhập tâm. Thừa dịp hắn nhập tâm không để ý đến nàng, Hứa Tử lén lút chuồn ra khỏi thư phòng.

Ma vương xử lý hết công vụ xong, ngẩng đầu lên, phát hiện Hứa Tử sớm đã không thấy bóng dáng.

Nha đầu kia luôn thích khiêu khích uy nghiêm của hắn, xem nhẹ lời nói của hắn. Không có hắn đồng ý, cư nhiên có dũng khí chuồn đi, hắn nhất định phải trừng phạt nàng thật nặng.

Hứa Tử đang cầu khẩn thị vệ thả nàng đi ra ngoài. Nhưng là vô luận nàng như thế nào uy hiếp dụ lợi, bọn họ chính là bất vi sở động, trung thành với Ma vương.

“Chỉ cần bốn vương một ngày không nói thả người tự do, thì một ngày người cũng không đi ra được.” Ma vương lạnh lùng thanh âm tại sau lưng Hứa Tử truyền đến. Hứa Tử vội quay đầu lại, chứng kiến khuôn mặt lạnh như băng của hắn, không khỏi rùng mình, thật cẩn thận hỏi: “A, người, công sự của người xử lý xong hết rồi à?” Nhanh như vậy biết nàng chuồn êm rồi.

Ma vương chỉ lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng.

Hứa Tử bị hấn trừng đến da đầu ngứa ran. Theo lý là hấn cưỡng chế bức nàng đứng bên cạnh hấn, là hấn không đứng trước. Hiện tại nàng lại cảm giác được dường như là chính mình làm sai rồi vậy. Nàng nhìn trái, nhìn phải, không dám tiếp tiếp nhìn vào ánh mắt của Ma vương. Trong lòng thầm nói: thôi Ma vương, rốt cuộc muốn như thế nào?

Thấy nàng nhìn đầu đầu, Ma vương càng thêm tức giận, tiến lại gần, bắt của nàng tay nhỏ bé, dùng sức lôi kéo nàng trở lại thư phòng. Dùng tay gạt hết toàn bộ thư trên bàn rơi xuống đất, làm Hứa Tử càng hoảng sợ, không biết hấn đang tức giận cái gì? Muốn làm gì? Ma vương lập tức đem nàng áp đảo tại trên bàn, một tay kèm hai tay của nàng tại đỉnh đầu, một tay giữ chặt của nàng đầu, bức nàng nhìn thẳng vào hấn, sau đó gần từng tiếng nói: "Sau này chưa có sự đồng ý của bốn vương không cho phép người lén trốn đi! Nếu không...

"Nếu không như thế nào? Ăn ta?" Hứa Tử tức giận chất vấn hấn. "Thân là của ta, người dựa vào cái gì hạn chế tự do của ta?" Ta còn chưa tìm hấn tính sổ, hấn dám so đo trước với nàng.

Ma vương cười lạnh, hấn cúi đầu xuống, tại bên tai Hứa Tử thổi khí, lạnh lùng thốt: "Dựa vào cái gì? Dựa vào người là tù binh của Bốn vương. Bốn vương muốn người như thế nào, người phải như thế đó. Tại... trong Ma giới này, chưa người nào có dũng khí cãi lệnh của Bốn vương." Hấn chạm nhẹ vào môi Hứa Tử, "Cho dù Bốn vương tham luyện nộ hôn với người, cũng không cho người cãi lệnh của Bốn vương. Người yên tâm, Bốn vương sẽ không ăn người, Bốn vương sẽ hành hạ cho người sống không bằng chết." Hải lòng khi chứng kiến sắc mặt khấn trương của nàng. Hấn mãnh liệt đề lên đôi môi đỏ mọng của nàng, tham lam bá đạo hấp thu vị ngọt của nàng.

5. Chương 03 Phần 1

CHƯƠNG 3.1

Tiến mùa xuân đi, mùa hè nóng bức lại đến. Hứa Tử vẫn bị giam lỏng trong Thiên Cung, chỗ nào cũng không được đi.

Không những hấn bá đạo, bắt nàng ngủ trong thư phòng của hấn, lại còn chung giường chung gối với hấn nữa chứ.

Nàng từng phản kháng qua nhưng vô dụng. Hấn là loại nam nhân đã nói là làm.

Ma Vương càng ngày càng mê luyện nàng, dễ dàng khoan dung cho sự càn rỡ của nàng, cũng đối vớ càng ngày càng đặc biệt. Ma Vương không để ý đến những sự biến hóa này, Hứa Tử cũng không thấy có gì không thích hợp ở đây.

Sau đó, hấn còn an bài hai ma nữ đến hầu hạ nàng.

Không ít ma quỷ trong Vương cung đã biết có con người ở trong cung, mà lại còn được hưởng sự đãi ngộ đặc biệt của Ma Vương.

Hai ma nữ kia đối xử với nàng rất tốt, nói nàng là nữ nhân duy nhất được Ma Vương coi trọng. Cũng là bởi vì nàng, bọn họ mới có cơ hội đặt chân đến Thiên Cung. Hứa Tử không hiểu lắm, tất cả ma quỷ đều cho rằng được đặt chân vào Thiên Cung là một vinh hạnh vô cùng to lớn, nhưng nàng lại nghĩ hoàn toàn trái ngược. Bị bắt đến Ma giới, nếu tính theo thời gian bình thường thì cũng đã hơn ba tháng rồi, vậy mà nàng vẫn cứ bị giam lỏng như trước, đừng nói là quay về nhân gian, ngay cả đến cửa cung còn chưa bước ra được nữa là.

Thiên Cung thực sự rất đẹp, nhưng nàng cũng không bị vẻ tráng lệ của nó mê hoặc mà quên mất bản thân mình không thuộc về nơi này. Nàng không biết kiếp trước mình đã làm nên cái nghiệp chướng gì, mà xui

xẻo gắp trúng loại ma quỷ ăn thịt người như vậy. Đại nạn không chết, nhưng lại trở thành bạn trên giường của Ma Vương. Tuy hắn không làm gì nàng, nhưng mỗi ngày đều ngủ chung với nàng là chuyện thật không thể chối cãi được. Mà hắn thì chỉ cần huyết mạch dâng trào, không cần quan tâm lúc đấy là lúc nào, đem nàng ôm vào trong lòng, cúi đầu nuốt lấy cái

Âm thầm thở dài một cái, Hứa Tử đi vào đình nghỉ mát.

“Hứa cô nương không vui?” Hai ma nữ hầu hạ nàng một người là Lam Y, người còn lại là Lam Nguyệt. Thấy nàng thở dài, Lam Y quan tâm hỏi han.

Hứa Tử tính tình hiền lành, cho dù nhận được sự đối đãi đặc biệt của Ma Vương cũng không có chút tự cao tự đại nào, nên được tất cả ma quỷ trong Thiên Cung yêu quý.

Bị người ta xem như chim lồng cá chậu, ai mà vui cho nổi? Thế nhưng Hứa Tử cũng không nói gì cả. Nhất cử nhất động của nàng đều được hai ma nữ này đem đi báo lại cho Ma Vương. Sau khi Ma Vương đáng ghét hôn nàng xong, nhắc nhở bên tai nàng rằng, không được chạy trốn!

Kỳ thực mùa hè ở Ma giới cũng không nóng bức cho lắm, đại khái là vì âm khí quá nặng ấy mà.

Một thị vệ đi vào đình nghỉ mát, cung kính nói với Hứa Tử: “Hứa cô nương Vương truyền người đến thư phòng.”

“Ta không muốn đi.” Chắc là hắn lại muốn hành hạ môi nàng đây mà. Hứa Tử không rõ vì sao hắn lại mê luyện hôn nàng như vậy, một ngày làm không dưới mười lần. Mỗi lần đều làm môi nàng sưng đỏ mới chịu buông ra, hại nàng không dám ra khỏi cửa vì sợ bọn thị vệ phát hiện ra nàng có điều gì không ổn.

“Hứa cô nương đừng làm khó thuộc hạ mà.” Khuôn mặt thị vệ không khỏi lộ ra vẻ đau khổ. Nếu bọn họ không đưa được Hứa cô nương đến thư phòng, Vương sẽ quở trách bọn họ, đôi khi còn làm ầm lên đòi lôi bọn họ ra chém đầu.

Hứa Tử không nói gì? Nàng làm khó cho họ? Nhưng nếu nàng giúp họ thì ai sẽ giúp nàng bây giờ?

“Hứa cô nương.....” Thị vệ khẩn khoản van nài.

Lúc này lại có một thị vệ nữa đi đến, nói chung là Ma Vương thấy Hứa Tử chậm chạp chưa đến, nên phái thêm một thị vệ đến nữa đó mà.

“Lam Nguyệt cô nương, Vương ời.” Thị vệ mời luôn Lam Nguyệt vào.

Lam Nguyệt theo thị vệ đi rồi. Hứa Tử vẫn giữ vẻ mặt đau khổ mà nói với thị vệ rằng: “Người đi làm việc của người đi, ta tự đến thư phòng.” Chung quy nàng cũng không đành lòng vì mình mà làm người khác khó xử.

Thị vệ cảm kích lui đi.

Hứa Tử vẫn ngồi yên tại chỗ đó, cho đến khi Lam Nguyệt trở về, lần nữa thỉnh nàng đến thư phòng của Vương. Nàng biết nàng không thể cự tuyệt, chỉ biết trách ma quỷ mang đến tai họa cho người vô tội như nàng.

Hứa Tử đi vào thư phòng mà nàng đã quá quen thuộc, nhìn thấy vẻ mặt không chút hờn giận của nam nhân đang lạnh lùng ngồi ở án thai. Trải ơn một tháng tìm hiểu, nàng từ lâu đã thăm dò được tính tình nóng nảy của hắn có bao nhiêu thói tha, tất cả ma quỷ có bao nhiêu sợ hãi khi nhìn thấy hắn. Nàng thầm thở dài một hơi, nàng sao lại không sợ hắn cơ chứ? Tuy rằng hắn đối với nàng càng ngày càng mê đắm, nhưng luôn luôn muốn nàng đến xoa dịu tính tình nóng nảy thói tha của hắn. Mà biện pháp duy nhất có thể làm hắn nguôi giận chính là để hắn tùy ý chà đạp đôi môi mọng đỏ của nàng.

Tất cả ma quỷ trong Thiên Cung luôn nói với nàng rằng nàng đối với Ma Vương mà nói, rất đặc biệt. Chỉ có nàng là hiểu rõ, hắn chẳng qua chỉ là tham luyện đôi môi của nàng mà thôi, căn bản là không yêu thích gì nàng cả. Nàng có bao nhiêu trọng lượng, trong lòng nàng tự hiểu rõ. Ma Vương đối với nữ nhân không chút quan tâm, không có khả năng động chân tình đối với sự thanh tú của nàng.

Tâm tư của Ma Vương đừng nói Hứa Tử không hiểu, ngay cả bản thân Ma Vương cũng không hiểu rõ. Chỉ cần khuôn mặt nàng chột lóe lên trong đầu hắn, hắn liền sốt ruột không thôi, nhất là lần trước phát hiện ra

thân thể của nàng rất mê người. Thầm nghĩ đem nàng gắt gao giam vào trong lồng, hung hăng hôn nàng ngàn lần vạn lần. Khi hắn giận dữ, cũng chỉ có nàng xuất hiện mới có thể làm cho hắn nguôi giận được. Rõ ràng dung mạo của nàng không quá xuất sắc, nhưng chết tiệt là hắn không thể buông nàng ra. Thầm nghĩ đem nàng vĩnh viễn giam lại bên cạnh hắn.

Ma vương cất bước đi ra khỏi án thai, đem Hứa Tử kéo vào trong lồng. Cúi đầu tìm kiếm đôi môi của nàng, tham lam nuốt

Sau một hồi môi lưỡi dây dưa, những nụ hôn Ma vương vẫn rơi trên mặt nàng. “Nha đầu, vì sao lại không vui?”, vừa rồi hắn có hỏi qua Lam Nguyệt, biết rằng nàng đang không vui.

“Nếu như ngươi bị người khác giam lỏng, mất đi tự do, ngươi có thể vui vẻ được sao?” Hứa Tử tức giận nói. Hiện tại hỉ nộ ái ố của nàng, nhất cử nhất động của nàng, chuyện gì cũng không thể qua khỏi mắt của hắn. Loại cảm giác này khiến nàng không thoải mái chút nào, giống như là bị người ta lột hết quần áo, lột thể mà nằm trước mặt hắn.

Trong lồng trống rỗng khiến Ma vương có điểm khó chịu, bàn tay to tiến tới, lần nữa đem nàng ôm chặt vào lồng. Ôm nàng ngồi xuống chiếc ghế bành, chiếc ghế bành này lúc đầu vốn là hắn chuẩn bị cho Xà vương, bạn tri kỉ của hắn ngồi.

“Buông ra đi.” Hứa Tử giãy dụa. Hắn lại dùng sức mạnh để khuất phục nàng.

Ma vương ngược lại ôm nàng chặt hơn nữa.

Hứa Tử hung hăng cắn một cái vào tay hắn, cái này rõ là chọc giận Ma vương. Hơi nghiêng người, đem nàng đặt trong chiếc ghế, giữ chặt lấy tay của nàng, nghiêm khắc trừng phạt bằng cách hôn lên môi nàng. Bình thường hôn nàng, khi thì hắn thật bá đạo, lúc lại rất ôn nhu, lần này là hắn nghiêm khắc trừng trị nàng nên hắn cắn xé môi nàng.

Ng một lúc thì hết sạch sức lực, đành để mặc hắn chà đạp.

Thấy Hứa Tử nhu thuận, hắn không khỏi giảm bớt lực đạo.

“Từ khi bản vương trở thành Ma vương đến nay, toàn bộ Ma giới cũng không có ai dám mắng chửi bản vương, chứ đừng nói là cắn. Ngươi là người đầu tiên không sợ bản vương.” Thật không biết hắn có chỗ nào bất thường, luôn dễ dàng tha thứ cho sự càn rỡ của nàng.

Hứa Tử nhìn hắn, không lên tiếng. Ở chung đã được ba tháng, biết rõ hắn sẽ không đọc ý nghĩ của nàng nữa, nàng đối với hắn cũng có chút biến đổi, có đôi khi rất sợ phải gặp mặt hắn, nhưng có đôi khi lại nghĩ đến hắn.

Ma vương vươn tay, xoa nhẹ lên khuôn mặt trắng trẻo, thanh khiết của nàng. Nàng rất giản dị, không đeo vàng đeo bạc, không tô son điểm phấn. Nếu những bộ y phục mà hắn cấp cho nàng không hoa mỹ, tin rằng nàng sẽ thích mặc những bộ y phục đơn giản như của cung nữ. Nàng rất tự nhiên, không giống kẻ khác, ngoài miệng thì nói là yêu hắn, nhưng thực tế chỉ là ham muốn ngôi vị Ma hậu, cho dù là nữ vương hay công chúa cũng đều giả dối như vậy. Tóc nàng luôn tự nhiên tung bay phía sau, mà nàng cũng rất thơm, là mùi thơm tự nhiên của cơ thể nữ nhân, chỉ cần ôm lấy nàng, hắn lại cảm thấy an tâm. Nếu như không được nhìn thấy nàng, hắn sẽ căng thẳng không ngớt, rất sợ nàng sẽ chạy trốn, rất sợ sẽ không còn được gặp lại nàng nữa. “Chỉ cần ngươi đáp ứng bản vương, không chạy trốn, bản vương sẽ tự do.” Rốt cuộc là không đành lòng khi nhìn thấy bộ dạng buồn bực của nàng, Ma vương đành nhượng bộ.

Nghe vậy, Hứa Tử mừng rỡ. Nàng lập tức gật đầu như gà con mổ gạo vậy, “Ta không có ma pháp, không thể tự mình quay về nhân gian được, ngươi cứ yên tâm đi.” Chỉ cần có được tự do, chuyện quay về nhân gian sau này sẽ nghĩ cách vậy.

Ma Vương nhìn nàng cười cười, điểm nhẹ lên mũi nàng, cười nhẹ nói: “Vui vẻ như thế kia à! Không có chút gì để cảm tạ sao?”

Hứa tử buồn cười, nói: “Ngươi cái gì cũng có, chẳng thiếu thứ gì, mà ta thì chẳng có cái gì cả, còn muốn ta cảm tạ cái gì chứ?” Thật đúng là một kẻ tham lam mà.

Ma vương nhún vai, nói thầm: “Đã biết ngươi nhỏ mọn rồi.” Ngay cả một cái hôn cảm kích cũng không thêm cho hắn. Từ sau lần đầu tiên hôn nàng tới giờ, toàn là hắn cưỡng hôn nàng thôi, hắn muốn nàng chủ động hôn hắn giống như lần đầu tiên vậy.

“Được rồi, giống tiểu hài tử đòi kẹo mà không được quá đi.” Hứa Tử cười cười, kéo đầu hắn xuống thấp, chủ động đưa cặp môi thơm của mình lên.

Ma vương đại hỉ, hắn muốn chính là loại thù lao này đây.

Sau một hồi môi lưỡi dây dưa, Hứa Tử nửa đùa nửa thật nói: “Giống như mấy lần ta ăn kem vậy.”

Ma vương điểm khẽ lên trán nàng. Trong lòng vạch ra một kế hoạch, nếu mà có thể lấy được cổ trường sinh cho nàng ăn, nàng sẽ không cảm thấy hắn lạnh giống như tảng băng nữa, lại còn có thể trường sinh bất lão.

Ma vương buông tay ra, để Hứa Tử tự đứng dậy khỏi ghế, thản nhiên nói: “Ngày mai sẽ có một số khách nhân đặc biệt đến, ngươi đừng đi đâu lung tung, đặc biệt là Ngự thiên cung.” Ngày mai Xà vương của Động vật giới, Ngọc Linh công chúa, Ngọc San công chúa của Tinh linh giới, Nữ vương của Yêu tinh giới cùng Hiền thân vương, đệ đệ không có chút quan hệ huyết thống nào với hắn sẽ đến thăm Ma giới. Ngọc Linh công chúa cùng Nữ vương Yêu tinh đều chủ động hiến thân cho hắn, nhưng mà hắn không thể đem hai người kia đi làm quân kỹ (kỹ nữ cho quân đội), mà hai nữ nhân này lại luôn mơ tưởng trở thành Vương hậu của hắn, bình thường đối chọi gay gắt, nếu để hai nàng biết được sự sủng nịnh của hắn đối với nha đầu kia, khẳng định sẽ mang đến cho nàng thật nhiều phiền phức không cần thiết. Hắn không muốn nàng bị tổn thương.

Hứa Tử rất hiếu kỳ, rốt cuộc là khách nhân nào vậy? Hắn có thể đồng ý để cho nàng được tự do, vì sao lại không cho nàng đến Ngự thiên cung chứ?

Ma vương nhìn thấu suy nghĩ của nàng, hắn liền uy hiếp: “Nếu như ngươi không nghe lời, bản vương sẽ không để cho ngươi tự do nữa.”

Nghe vậy, Hứa Tử vội vàng cam đoan là sẽ yên một chỗ, không chạy loạn.

(Cảm ơn Cốc đã giúp Mèo làm phần đầu.)

Rốt cuộc đã có thể đi ra Thiên cung. Hứa Tử lập tức đến Nội phủ tìm Lục Ngọc.

Đi hơn nửa ngày mới tới cửa cung Nội phủ, Vương cung rộng lớn, Hứa Tử không nhận được mà lú lười. Cấu trúc Cung điện rắc rối phức tạp làm cho nàng phẳng phất thấy mình như đang đi trong mê cung, nếu không hỏi qua Lam Y đường đến cung Nội phủ, nàng không biết phải đi đến ngày tháng năm nào?

Thị vệ của cung Nội phủ cùng Cung điện không giống nhau, vì có một nửa là nữ, bình thường các nàng phụ trách đem nữ nhân Hậu cung đến Thừa ân điện. Ma vương sủng hạnh ma nữ xong rồi đi, các nàng còn phải giúp những cô gái đã ngắt mặc quần áo, đưa đến chỗ Ma y cho họ uống vô tử canh, sau đó mới đưa họ giao cho nam thị vệ đưa đến chỗ Thiếu tướng. Những nữ hầu vệ này đều rất vô tình. Chỉ có như vậy mới không mềm lòng trước tiếng khóc của những nữ nhân Hậu cung.

Trừ thị vệ của Thiên cung, thủ vệ của cung điện khác không nhận ra Hứa Tử, cho nên khi Hứa Tử bước vào cung Nội phủ thì bị thủ vệ ngăn cản, cho dù nàng giải thích như thế nào họ cũng không cho nàng đi vào, còn nói sẽ đem nàng đưa đến Chấp pháp quan thẩm tra. Lúc này Hứa Tử mới hối hận là đã không mang theo Lam Y, lam Nguyệt đến đây.

” Xảy ra chuyện gì?” Nghe được bên ngoài có tiếng ồn, Phong Tử Do từ trong điện đi ra.

Thủ vệ lập tức thay đổi thái độ cung kính, “Quan trên, nữ nhân này không biết từ nơi nào tới, nói là muốn đi vào tìm Lục tổng quản.”

Phong Tử Do nhìn Hứa Tử đang bị thủ vệ giữ, chuẩn bị lôi đi. Hắn vội vàng quát: “Mau thả nàng ra!” Nàng chính là Vương hậu tương lai của Ma giới. Những tên nô tài này bất kính như vậy nếu để cho Ma vương thấy được thì bọn họ sẽ bị xử phạt.

Đã qua ba tháng, Phong Tử Do mặc dù không biết tình hình của Hứa Tử, chỉ là mỗi lần Vương nhắc tới nàng đều có vẻ mặt yêu thương đăm đăm, hắn chỉ biết Vương đã từ từ bị con người này chinh phục rồi, chỉ

là chính bản thân Vương còn không biết đó thôi.

“Vâng” thủ vệ vội vàng buông Hứa Tử ra.

“Sau này, khi vị cô nương này tới, các người phải cung kính dẫn nàng đi vào.” Phong Tử Do phân phó, sau đó dẫn Hứa Tử đi vào Nội phủ.

Nội phủ cung so với Thiên cung kém khá xa.

“Lục Ngọc đang ở đại sảnh.” Phong Tử Do vừa đi vừa nói chuyện, mang theo Hứa Tử đến đại sảnh. “Lục Ngọc vẫn lo lắng Vương sẽ ăn người, bây giờ xem ra người sống rất tốt.” Vương cho nàng tụt lại, có thể nói Vương đối nàng rất đặc biệt.

Hứa Tử cười khổ, cũng không nói nhiều.

Vừa thấy Lục Ngọc, đầu tiên Hứa Tử cho nàng một cái ôm thân mật kiểu Pháp.

“Cô nương...” Lục Ngọc không quen với sự nhiệt tình của nàng.

“Hứa Tử, gọi ta là Hứa Tử. gần đây Người sống tốt không, Đại băng sơn không có làm khó dễ người chứ ?” Hứa Tử sớm đã xem Lục Ngọc là bằng hữu tại Ma giới này.

“Ta sống rất tốt. Hứa cô nương dám gọi Vương là ‘Đại băng sơn’?” Vương thực sự rất lạnh lùng, nhưng chưa từng có người nào dám nói hắt lạnh, chứ đừng nói đến gọi hắt là “Đại băng sơn”. “Vương không có khiển trách cách gọi của người sao?” Trong trí nhớ của nàng, Vương vốn là không cho phép có người bất kính đối với hắt. Lục Ngọc hiểu kỳ, Vương cùng Hứa Tử ở chung một chỗ thì như thế nào.

“Hắt hình như có nói qua mà lại hình như không có, ta không nhớ rõ, ta mặc kệ hắt.” Hứa Tử vô tình nói, hắt vốn lạnh như tòa núi băng. Nàng hướng Lục Ngọc oán than, “Người không biết ta bị thâm thế nào đâu, bị Vương của các người giam lỏng suốt ba tháng, buồn bức muốn chết. Hôm nay hắt mới cho phép ta ra khỏi cái đại lao ‘thiên cung’ kia. Đúng rồi, hôm nay hắt có khách đến, không có thời gian bận tâm đến ta, người có thể lên đưa ta quay về thế giới của ta được không?” Hứa Tử đồng ý với Ma vương không trốn đi chỉ là hình thức ứng phó. Nàng vốn dĩ không phải người của thế giới này, nàng nhớ người nhà, bạn bè của nàng.

Lục Ngọc chưa trả lời, Phong Tử Do ở bên cạnh lập tức ngăn cản nói: “Người muốn hại chết Lục Ngọc sao?” Nói đùa, bây giờ đem nàng đưa về nhân gian chẳng khác nào kêu Ma vương đem Lục Ngọc băm thây vạn đoạn.

Hứa Tử không đồng ý. “Lần trước chẳng phải Lục Ngọc đã nói hắt sẽ không thật sự lấy mạng của nàng, nhiều lắm chỉ là bị hút đi ma pháp, đánh vào quỹ đạo. Như vậy tốt lắm, có cơ hội đầu thai chuyển thế, không cần phải đi làm hại nhân gian.”

Phong Tử Do trầm nghĩ: nha đầu kia còn chưa biết tầm quan trọng của nàng đối với Ma vương. Năm đó, ngoài hắt và Ma vương còn có tám tiểu nam hài khác, được Ma vương đời trước tuyển làm người thừa kế, Ma vương lúc đó cũng có vẻ đặc biệt lạnh lùng tàn nhẫn, ngay cả tiên vương đều nói không ai có thể khắc chế hắt, hắt sẽ trở thành Ma vương vô tình nhất trong các triều đại Ma giới từ trước đến nay. Từ khi Ma vương đăng cơ, sự lạnh lùng tàn nhẫn của hắt ngày càng được phát huy, làm cho bọn họ cùng là ma quỷ cũng thường ăn không tiêu. Thiên cung trước kia vốn không có khó khăn cấm đoán, sau khi Ma vương đăng cơ, lập tức hạ chỉ trừ ra chín đại quan trên ở ngoài, bất luận kẻ nào cũng không thể tự tiện ra vào Thiên cung, nhất là nữ nhân. Bây giờ ngoại trừ Hứa Tử, không có nữ nhân thứ hai có được đãi ngộ đặc biệt này. Còn cũng là có liên quan đến Hứa Tử mới có thể ra vào Thiên cung.

Phong Tử Do hừ nói: “Người cho rằng có thể đơn giản như vậy sao? Nếu Lục Ngọc giúp người sẽ bị đánh vỡ hồn phách, hoàn toàn chết đi, còn có thể liên lụy đến người nhà.”

Hứa Tử không tin, nghiêm trọng như vậy sao? Có điều nàng cũng không muốn thử, Đại băng sơn ngoại trừ đối với nàng có chút dịu dàng, đối với những người khác đều vẫn là lạnh như băng, nàng sợ vạn nhất thật sự như vậy thì sẽ hại cả nhà Lục Ngọc.

Vậy nàng đến đây chẳng phải là vô nghĩa rồi sao? Ai..., Hứa Tử thở dài, xem ra nàng không có cơ hội gặp lại người thân rồi. Đã ba tháng, bọn họ chắc chắn tưởng rằng nàng đã chết.

Không đành lòng thấy bộ dáng thất vọng của Hứa Tử. Lục Ngọc nói cùng nàng đi dạo khắp nơi trong phủ.

Lục Ngọc cùng Hứa Tử ở trong Nội phủ cung đi dạo một ngày, đến lúc trời sập tối mới đưa nàng quay về Thiên cung. Ma vương còn chưa trở về, Hứa Tử vô thức hỏi thị vệ, Ma vương bao giờ mới trở về?

“Đêm nay Vương có thể sẽ không trở về, ngài chắc là sẽ qua đêm ở Thừa Ân điện.” Thị vệ cũng không xác định. Trước kia dù là Ngọc Linh công chúa của Tinh linh giới hay là Nữ vương của Yêu tinh giới tới, Ma vương cũng sẽ không quay về Thiên cung ngủ. Bây giờ Vương mê luyến Hứa cô nương như thế thể sẽ trở về.

Không biết vì sao, Hứa Tử cảm giác có chút thất vọng.

“Người biết hôm nay khách nhân tới là ai chẳng?” Có thể làm cho Đại bằng sơn cả ngày ở cùng, Hứa Tử hiểu kỳ khách nhân kia có thân phận gì.

Thị vệ trả lời: “Là công chúa của Tinh linh giới và Nữ vương của Yêu tinh giới, còn có Xà vương của Động vật giới.”

Đều là yêu ma quỷ quái.

Hứa Tử cũng lười không hỏi nữa.

Thừa ân điện.

Công chúa Ngọc Linh duyên dáng, xinh đẹp và Nữ vương Yêu tinh giới gợi cảm, quyến rũ đang tranh cãi xem người nào thị tẩm trước. Ma vương phiền bức ngồi ở mép giường gầm nhẹ: “Không cần âm ỉ, các người đều cấp bốn vương rồi cút đi!” Hắn thầm nghĩ nhanh giải quyết sinh lý, không có tâm tình nghe các nàng ghen tuông. Trong đầu hiện lên khuôn mặt thanh khiết kia trong lòng lập tức buồn bực, hắn muốn chủ nhân của khuôn mặt thanh khiết đó nhưng bây giờ không phải lúc. Trong trí nhớ đột nhiên lại hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt sắc, nhớ lại hôm nay khách đến còn có một công chúa tên Ngọc San. Công chúa Ngọc San dung mạo tuyệt sắc trong tuyệt sắc, một nữ nhân xinh đẹp như vậy, thật không có ngôn từ nào để hình dung vẻ đẹp của nàng, hôm nay hắn vừa thấy nàng, liền bị thu hút. Hắn tạm thời chưa chiếm được chủ nhân của khuôn mặt thanh khiết kia, còn nữ nhân khác chỉ cần hắn muốn, tùy thời có thể đem tới tay, đối phương tuyệt đối không dám cự tuyệt. Hắn đưa tay kéo Ngọc Linh công chúa đến trước mặt thấp giọng nói bên tai nàng: “Lệnh muội so với người càng xinh đẹp hơn!”

Ngọc linh khe khẽ cười, “Vương trùng ý xá muội(em gái) rồi sao? Xá muội tuổi quá nhỏ, chịu không được Vương ân ái nha.” Thật ra phụ vương nàng thấy nàng không cách nào đã động được trái tim của Ma vương, mới kêu nàng đem muội muội đẹp nhất mang đến, chuẩn bị tỷ muội đồng tâm, xem có thể đoạt được ngôi vị Ma hậu không.

“Bao nhiêu tuổi?” Ma vương bắt kể đối phương bao nhiêu tuổi, hắn trùng ý rồi sẽ không bỏ qua. Hơn nữa hắn biết Quốc vương Tinh linh giới vốn chuẩn bị đem công chúa Ngọc San đưa cho hắn. Trừ Thiên giới, trong không gian dị vực này hầu như tất cả các nước đều e ngại Ma giới của hắn, đều muốn cùng hắn nhắc lên quan hệ, hy vọng có được sự bảo hộ của hắn.

“Mười bốn.” Công chúa Ngọc Linh thật sự không hy vọng muội muội cùng nàng tranh đoạt Ma vương, nàng biết rõ dung mạo của nàng không bằng muội muội. Càng không hi vọng muội muội cũng bị Ma vương chà đạp, khinh rẻ, chỉ là phụ vương của nàng vì lợi ích và an toàn của quốc gia mà bắt buộc dĩ hy sinh các nàng. Tinh linh giới mấy ngàn năm nay đều bị khi dễ, bất cứ quốc gia nào cũng không xem quốc gia nàng ra gì, chỉ trách thực lực và pháp lực của Tinh linh giới đều thấp nhất.

Ma vương cười lạnh, đem Ngọc Linh công chúa đẩy ngã lên giường, như mọi khi thô bạo sủng hạnh nàng. Mặc dù đã như vậy vô số lần, Ngọc Linh công chúa vẫn bị đau đến kêu lên. Ma vương cười lạnh hơn, hắn cúi đầu nói nhỏ: “Người lần đầu tiên cũng mười bốn tuổi.” Ngụ ý hắn muốn công chúa Ngọc San. Hắn vẫn có hứng thú sủng hạnh nữ nhân hơn, nếu không phải mấy nữ nhân này có thân phận khác biệt, hắn căn bản không nghĩ tới sủng hạnh lần thứ hai.

Công chúa Ngọc Linh thống khổ nói: “Bốn công chúa nhất định đem xá muội đưa tới hầu hạ Vương, chỉ là Vương có thể cho chúng tỷ muội ta một cái danh phận?” Cho dù không thể làm hậu, làm phi cũng được.

Ma vương cười lạnh, lạnh từ trong tâm làm kẻ khác không thể nắm bắt tâm tư của hắn. Hắn lạnh lùng âm trầm bên tai công chúa Ngọc Linh hỏi: “Người muốn danh phận gì? Ma hậu hay ma phi hay là tiện thiếp?” Theo hắn đòi hỏi danh phận? Lá gan của nữ nhân này càng lúc càng lớn, đã vượt qua giới hạn nhẫn nại của hắn rồi.

Ma vương sủng hạnh Ngọc Linh công chúa, tiếp theo lại muốn sủng hạnh Ngọc San công chúa, mà Ngọc Linh công chúa còn muốn danh phận, Nữ vương Yêu tinh đứng một bên tức giận đến phát run. Nhưng giờ phút này nàng không làm gì được, tại địa bàn của Ma vương, cho dù nàng là Nữ vương yêu tinh, cũng không thể làm can. Vẫn là nhẫn nại đến khi rời khỏi Ma giới, nàng chinh Ngọc Linh công chúa sau cũng không muộn.

Ngọc Linh công chúa nghe được Ma vương lời nói của Ma Vương có vẻ không vui, không dám nhắc lại chuyện danh phận.

Ma vương phát tiết trên người Ngọc nh, đến nỗi hắn xem Ngọc Linh công chúa là Hứa Tử, hắn muốn nữ nhân kia nhưng lại không thể làm gì. Vừa nghĩ đến nàng, dục vọng của hắn càng thêm mãnh liệt.

Chà đạp hai người nữ nhân thân phận tôn quý xong. Ma vương phân phó thị nữ Nội phủ mang hai người đến chỗ Ma y uống vô tử canh.

“Vương, ta muốn có hài tử của Vương.” Nữ vương Yêu tinh làm nũng lơi kéo tay Ma vương. Nếu nàng có thể sinh con nối dõi cho Ma vương, tin rằng có thể có được danh phận.

Ma vương vô tình bỏ tay nàng ra, lạnh lùng thốt: “Bổn vương không cần hài tử.”

“Vương...” Nữ vương không thuận kêu.

“Đi xuống!” Sắc mặt Ma vương trong nháy mắt trầm xuống. Hai nữ nhân đành phải ngoan ngoãn theo sát thị vệ Nội phủ, rời Thừa ân điện.

6. Chương 03 Phần 2

CHƯƠNG 3.2

Một lát sau, Ngọc San công chúa vẻ mặt sợ hãi vì bị tỷ tỷ của nàng cưỡng ép lôi kéo vào Thừa ân điện.

“Tỷ tỷ...” Ngọc San vừa thấy ánh mắt quỷ dị của Ma vương, liền sợ hãi giữ chặt Ngọc Linh đang xoay người đi, nhút nhát nhỏ giọng nói: “Ta sợ.” Mặc dù biết lần này viếng thăm Ma giới là muốn nàng hiến thân cho Ma vương, nhưng dù sao nàng chỉ mới mười bốn tuổi, tình cảm chưa có, đối với chuyện nam nữ lại hoàn toàn không biết gì cả. Trước khi xuất phát, từ trong lời nói của tỷ tỷ mới biết chuyện nam nữ như thế nào. Hơn tỷ tỷ còn nói, khi Ma vương sủng hạnh nữ nhân thì thô bạo đến mức nào. Nàng sợ, nàng sợ chính mình không chịu được.

Ngọc Linh vỗ vỗ tay muội muội, nhẹ nhàng kéo tay Ngọc San ra, xoay người rời đi, không ai biết nàng xoay người một khắc, nước mắt từ trên mặt nàng chảy xuống.

Cửa vô tình đóng lại.

Ngoài cửa, Ngọc Linh vô cùng thương cảm, vì vương quốc các nàng nhỏ yếu, để con dân có thể an cư lạc nghiệp, phụ vương không thể không đem các nàng như hoa như ngọc trở thành cống phẩm, chỉ là các nàng hy sinh cũng không biết tới lúc nào mới có hồi báo. Sự thật nàng yêu Ma vương, cam tâm tình nguyện trở thành bạn cùng giường của hắn, chịu được hắn thô bạo. Muội muội thì khác, rất ngây thơ, rất vô tri, nhưng lại phải chịu thống khổ.

Sự thật luôn rất tàn nhẫn. Không ai thật sự thương cảm người. Bên trong nam nhân kia đang chuẩn bị chà đạp muối muối của nàng, không hề vì thân phận của các nàng mà dịu dàng, mềm lòng. Một khi hấn vừa ý nữ nhân nào, nếu không cho hấn như ý, cả quốc gia đó chuẩn bị gặp nguy cơ.

Trong phòng, Ngọc San vừa khấn thương vừa sợ hãi nắm chặt quần áo của mình. Thấy Ma vương đi tới chỗ nàng, nàng sợ hãi lui về phía sau.

Ma vương mặt tỏ ra không vui, không đi về phía trước nữa, xoay người trở về ngồi trên giường, lạnh lùng thốt: “Người nếu không muốn, có thể đi ra ngoài.” Thấy Ngọc San công chúa thở dài mọt hơi chuẩn bị mở cửa chạy trốn, hấn lạnh lùng mở miệng: “Ngày mai sẽ không có Vương Quốc Tinh Linh!” Hài lòng chứng kiến Ngọc San cả người cứng lại.

Ngọc San tái nhợt cứng mặt, cắn chặt môi dưới, kìm nén nước mắt khuất nhục, xoay người lại đi từng bước một tới trước mặt Ma vương.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt đẹp nước mắt rơi như mưa, ai thấy liền thương xót nhưng Ma vương một chút thương tiếc cũng không có, chỉ cảm thấy ghét, hấn sủng hạnh liền kinh khủng như vậy sao? Chủ nhân của khuôn mặt thanh khiết kia cũng bị dọa đến toàn thân run rẩy, ngay khi nàng biết hấn là Ma vương cũng chưa từng sợ hãi đến thế, nhưng lại bởi vì dục vọng của hấn mà sợ run lên. Hấn hết lần này tới lần khác thương tiếc nàng, nhưng chỉ một mình nàng, nữ nhân khác không có đãi ngộ đặc biệt này.

“Thu hồi nước mắt của người, nằm trên giường đi!” Ma vương lạnh lùng ra lệnh.

Ngọc San cố nén nước mắt làm theo. Trong lòng không ngừng an ủi chính mình, sẽ qua nhanh thôi. Lúc thân hình cao lớn của Ma vương đè trên người nàng, nàng cảm thấy sắp không thở nổi, nhắm hai mắt lại, không dám nhìn mắt phượng vô tình của Ma vương.

Từ thiếu nữ biến thành đàn bà, Ngọc San đau muốn chết đi.

Ma vương nào có xem sự thống khổ của nàng ra gì. Nghĩ tới Hứa Tử, hấn cảm giác những nữ nhân này không thể thỏa mãn được dục vọng của hấn.

Ngọc San công chúa không chịu được sự thô bạo của hấn nên đã ngắt đi.

Phát tiết xong, Ma vương cũng không thèm liếc mắt một cái tới Ngọc San, xuống giường sửa sang lại quần áo, rời Thừa ân điện.

Chuyện còn lại để Nội phủ xử lý.

Trở lại Thiên cung, đã là nửa đêm.

Không thấy Hứa Tử ngủ trong thư phòng, hấn có hơi tức giận đành phải đi tìm, nàng lại ngủ ở gian phòng nào đây. Hấn đã nói với nàng hấn muốn nàng ngủ tại thư phòng của hấn, muốn ngủ ở chỗ khác phải được hấn cho phép. Nha đầu kia lại xem lời hấn nói như gió thổi bên tai.

Tìm được nhân nhi đang ngủ say, Ma vương phát hiện tim mình mới có thể an tâm một chút. Nhìn đôi môi đỏ mọng đầy cám dỗ, hôm nay hấn chưa hôn nàng. Nhẹ nhàng vén chăn lên, ngắm nghía đáng người xinh xắn nhỏ nhắn của nàng, ánh mắt nóng rực, cho dù đã sủng hạnh ba nữ nhân nhưng hấn vẫn như cũ muốn có nàng, nhưng nàng lại không muốn, nàng sợ! Hấn không nỡ thấy đáng về sợ hãi đến run lên của nàng.

Hôn lên cái trán trơn mịn của nàng sau đó mới ôm tiểu nhân nhi vào lòng, đem đến thư phòng của hấn.

Ban đêm ở Ma giới rất lạnh, trong lúc Hứa Tử ngủ say luôn tìm kiếm chỗ ấm áp từng mỗi lần ở cùng Ma vương ngủ đều như nằm trong tủ lạnh. Vốn ngủ rất ấm, nhưng bây giờ lại có cảm giác như nằm trong tủ lạnh. Nàng mở mắt mơ màng, phát hiện mình đang bị giữ tại trong lòng ngực lạnh như băng. Không cần đoán cũng biết là Đại băng sơn rồi. Nàng lấy làm lạ, cho dù nàng trốn ngủ ở nơi nào, hấn đều có biện pháp tìm được nàng.

Cái tên bá đạo vô tình đang nằm bên cạnh đã sớm đi cùng chu công đầu pháp rồi [ngủ say]. Nghiêng người nhìn khuôn mặt tuần mỹ của hấn. Trong lúc ngủ say, hấn không có ánh mắt lạnh như băng, không có giọng điệu lạnh lùng. Đưa tay xoa xoa khuôn mặt tuần tú, nếu hấn không lạnh lùng vô tình, sẽ trở thành người trong mộng của tất cả nữ nhân.

Len lén xuống giường, chuẩn bị đi phòng khác ngủ, nàng vẫn không quen cùng chung giường chung gối với hắn.

Thình lình, một đôi tay ôm nàng từ sau lưng, dùng chút sức đem nàng kéo lại lên giường. Âm thanh lạnh như băng có nồng đậm yêu chiều, “Lại muốn đi nơi nào?” Từ sau khi bắt nàng cùng giường cùng gối với hắn, hắn đều ôm lấy nàng, cảm nhận nhiệt độ ấm áp trong cơ thể nàng hắn mới có thể an tâm đi vào giấc ngủ, chỉ cần nàng vừa rời đi, hắn lập tức sẽ tỉnh lại.

Bất đắc dĩ thở dài, Hứa Tử nhỏ giọng nói thầm: “Ma quỷ chính là ma quỷ.” Cái gì cũng không lừa được hắn.

Đem tiểu nhân nhi áp đảo trên giường, Ma vương buông tay nàng ra, yêu thương chạm vào mặt nàng, “ha đầu, người thật sự rất xinh xắn đáng yêu. Cho ta hôn một chút.” Nói xong cúi đầu ngăn miệng nàng lại bằng nụ hôn.

Hắn cũng không biết vì cái gì hắn đối nàng càng ngày càng mê luyến, tuy hắn vẫn không ngừng sung sướng hậu cung ma nữ, nhưng trái tim của hắn dần dần toàn là hình bóng của nàng. Bởi vì không chiếm được nàng, trong lòng vừa bức bối vừa bất đắc dĩ, chỉ có thể phát tiết trên các ma nữ hậu cung. Hắn luôn nghĩ rằng nàng là con người, có nhiệt độ cơ thể bình thường, có thể làm ấm áp trái tim lạnh như băng của hắn. Kỳ thật nàng không phải rất đẹp, nhưng nàng lại có ngũ quan thanh tú, dáng người xinh xắn nhỏ nhắn đáng yêu, dám coi thường uy nghiêm của hắn, sự can đảm đó đã hấp dẫn hắn rất sâu rồi.

Chỉ là trái tim của tiểu nhân nhi vẫn muốn rời khỏi Ma giới như cũ.

Hắn định một thời gian sau sẽ đi Bồng lai tiên đảo trộm trường sinh thảo.

Hắn sẽ không buông tha nàng, hắn muốn nàng cùng hắn ở chung một chỗ.

“Nha đầu, muốn có một người bạn hay không?” Thoáng dời môi, thở hổn hển thỏa mãn hỏi khuôn mặt đang đỏ bừng. Đã hôn nàng rất nhiều lần, nàng vẫn hay đỏ mặt.

“Đã có Lam Y, Lam Nguyệt rồi.” Nàng không muốn có nhiều người hầu hạ.

“Các nàng chỉ là người hầu.” Nhìn thấy tóc của nàng hỗn độn rối tung ở trên gối, vẻ mặt đỏ bừng, say mê gọi cảm. Ma vương nhin không được lại hôn lên đôi môi mềm mại, thơm ngon, ướt át đỏ mọng, mặc sức hấp thu sự ngọt ngào của nàng. Dần dần nhận thấy dưới thân nhân nhi đang không ngừng thở gấp, không có lý trí như lúc trước, cũng không đẩy hắn ra. Mắt phượng chợt hiện quỷ dị mưu kế, khẩn trương hôn lên môi nàng, thừa dịp Hứa Tử đang lúc ý loạn tình mê thì tay hắn lén kéo váy của nàng ra.

Môi hắn càng không ngừng dờ xuống cổ, tai của Hứa tử, hôn khắp cơ thể nàng.

“Uhm...” Hứa Tử bỡ ngỡ cảm thấy khắp người như thiêu đốt, cái gì cũng không nhớ rõ, trong đầu trống rỗng.

Ma vương rất thiết tha muốn nàng, nhưng hắn không thô lỗ với nàng như những nữ nhân khác, đối với nàng rất dịu dàng rất mềm mại, làm cho nàng cái gì cũng không biết, không nhớ rõ.

Khi hắn thật sự ở trong nàng một khắc nọ, bởi vì đau đớn, nàng như bừng tỉnh, hắn lập tức hôn lên môi nàng, không cho phép nàng kháng cự hắn vào lúc này.

Trong phòng, tiếng thở dốc không ngừng, kết hợp như thiên địa không gian ban sơ.

Tình cảm mãnh liệt trôi qua, Hứa Tử ngủ say trong lòng Ma vương.

Đạt được ý nguyện, Ma vương thỏa mãn ôm tiểu nhân nhi nhưng không cách nào đi vào giấc ngủ. Hắn còn đang rung động vì nàng lẫn vui sướng. Trong lòng nhân nhi mặt ngày càng đỏ, hoan ái trôi qua càng lộ vẻ mê người. Hắn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve hai vai của nàng, thích thú khi thấy khắp nơi trên người nàng đều là ấn ký của hắn. Nàng đã là của hắn, loại nhận thức này làm cho tim hắn vô cùng vui sướng. Chưa bao giờ có được một nữ nhân khiến hắn phấn chấn, an tâm như vậy. Cho tới nay, nữ nhân chỉ là công cụ cho hắn phát tiết sinh lý, hắn chưa bao giờ thừa nhận các nàng là nữ nhân của hắn.

Tiểu nhân nhi thanh tú đang nằm trong lòng hắn, ngay từ đầu nàng đã không sợ hắn, còn đắc tội với hắn. Lúc sắp hút máu nàng thì nàng lại dám sử dụng mỹ nhân kế và hắn đã bị đôi môi ấm áp của nàng chinh

phục. Tuy hần không chịu thừa nhận vì nàng mà mình đã thay đổi nhưng không thể phủ nhận vì nụ hôn của nàng mà hần đã thay đổi thái độ với nàng. Hần lưu luyến môi nàng, lưu luyến nhiệt độ cơ thể nàng, vẻ bề ngoài đối với hần không hề quan trọng. Lần trước phát hiện dáng người nhỏ nhắn đáng yêu của nàng đã vô cùng cảm động hần, từ đó hần vẫn luôn muốn có nàng, bây giờ thì hần đã đạt được ý nguyện rồi.

Cả đời này hần muốn nàng phải ở bên cạnh hần.

Nhìn nhân nhi đang ngủ say, Ma vương cũng dần buồn ngủ.

Ôm chặt Hứa Tử vào lòng.

Sáng sớm, ánh sáng mỏng manh xuyên qua cửa sổ rơi vào, chiếu vào nam nhân đang nằm trên giường làm hần từ từ

Ma vương theo thói quen vươn tay kéo tiểu nhân nhi vào lòng, nhưng lại trống không. Hần mở to hai mắt, phát hiện nhân nhi hần ôm trong lòng cả tối qua đã không thấy đâu. Hần hoảng hốt nhảy xuống giường, nhặt bộ quần áo mà tối qua đã vứt tùy tiện dưới đất lên, mặc vào qua loa. Bước ra thư phòng tìm người chạy trốn.

Bởi vì hoảng hốt nên hần đã quên mình là Ma Vương biết phép tìm kiếm, nhìn thấy bất cứ người thị vệ nào cũng bắt tới hỏi có thấy Hứa cô nương không? Hần như con ruồi không có đầu bay loạn khắp nơi ở thiên cung, không tìm được người, hần phân phó thị vệ tìm kiếm mọi nơi.

Giọt sương trong suốt long lanh còn đọng lại trên mấy đóa hoa, trên những chiếc lá xanh ở hoa viên Vương cung. Ánh sáng yếu ớt rơi vào lung linh trông rất đẹp mắt.

Sáng sớm, Công chúa Ngọc San chuẩn ra Ngự thiên cung, lén trốn trong hoa viên Vương cung ngồi khóc. Nhớ đến tối qua cuồng phong bão táp, lòng nàng sợ hãi đến run rẩy. Tối qua Ma vương không một chút thương tiếc nàng vẫn còn là một thiếu nữ chưa hiểu chuyện, giống như một tay đao tặc hái hoa không hề biết thương hoa tiếc ngọc.

“Người làm sao vậy?” Một âm thanh từ phía sau truyền đến, nàng quay đầu lại thấy một nữ nhân cao tầm tầm với nàng, tóc dài qua vai, mặc cẩm phục màu trắng, trên cổ đeo Ức Thanh. Nữ nhân kia hỏi thăm: “Ai khi dễ người à?” Khi nàng đến gần, Ngọc San ngửi được mùi của loài người, nàng kinh ngạc: “Người là con người!”

Vương cung mà giới như thế nào lại có con người! Điều này sao có thể? Trong cái nơi ăn thịt người này làm sao có con người sinh tồn?

Nữ nhân kia đúng là Hứa Tử chạy trốn từ Thiên cung ra.

Tối hôm qua ngây ngốc bị Ma vương ăn, tỉnh lại mới thấy hối hận. Bởi vì sợ bị đưa đi làm quân kỹ nên thừa dịp Ma vương chưa tỉnh nàng đã hoảng sợ bỏ chạy.

Hứa Tử gạt đầu, “Ta là con người, tên của ta là Hứa Tử. Còn người? Sao lại trốn ở chỗ này khóc, người nào khi dễ người?”

Ngọc San dùng khăn lụa lau đi nước mắt trên mặt, nhẹ nhàng đáp: “Ta là công chúa Ngọc San của Tinh linh giới.”

Hứa Tử nhớ tới ngày hôm qua Ma Vương có nói qua là tiếp đãi vài vị khách nhân, thì ra là tiểu công chúa xinh đẹp này. Chỉ là lúc này tiểu công chúa xinh đẹp như thiên tiên trên mặt đầy lệ, trên trán còn chứa nỗi sợ hãi, là ai tổn thương nàng? Kẻ nào lớn gan dám ở địa bàn của Ma vương khi dễ khách quý?

“Mới sáng sớm, sao người lại trốn ở chỗ này khóc? Rốt cuộc người nào khi dễ người? Nói cho ta biết, ta sẽ giúp người lấy lại công đạo.” Hứa Tử thấy bất bình nói.

“Ta...” Ngọc San do dự không biết nên nói hay không nên

“Ở đây không có người thứ ba, người đừng sợ, nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì?” Hứa Tử trấn an nói.

Ngọc San cắn cắn môi dưới, nàng có thể đem chuyện kinh khủng tối qua nói cho con người này sao? Nàng không biết nàng ta, cũng không biết nàng có thân phận gì tại Ma giới. Từ trước đến nay nàng chưa từng

nghe nói Ma giới có con người. Nhưng trước mặt cái người cao cỡ nàng này lại là con người, nhìn vẻ ngoài rất ôn hòa, chắc không phải là người xấu, nói cho cô ta chuyện đau lòng của mình chắc là an toàn.

Ngọc San dù sao cũng còn nhỏ, tối qua bị Ma vương sủng hạnh nàng vô cùng sợ hãi, thầm nghĩ tìm một người để tâm sự, một người an ủi mình. Nàng ấp úng nói ra chuyện tối qua.

Hứa Tử nhẹ nhàng hỏi: “Người bao nhiêu tuổi rồi?” Giọng nàng rất nhẹ, Ngọc San không nghe ra nàng đang ản nhẩn lửa giận.

“Mười bốn tuổi.”

Vừa nghe Hứa Tử liền nổi trận lôi đình. Thì ra tối qua hắn không chỉ ăn một mình nàng mà còn có một hài tử mới mười bốn tuổi. Hứa Tử quên chính mình đang muốn chạy trốn, giận dữ kéo Ngọc San đi tìm Ma vương hỏi tội.

Ma vương điều động binh lực đi tìm nàng, khi nhìn thấy nàng xuất hiện, nhanh như cắt xông tới gắt gao đem nàng kéo vào trong lòng.

Ma vương điều động binh lực tìm người, kinh động cả Ngự thiên cung, Ngọc Linh, Yêu tinh Nữ vương, Xà Vương, cả bọn nghe tiếng đi ra, vừa vặn chứng kiến cảnh này. Bọn họ giật mình há to miệng, tưởng hai mắt của mình có vấn đề. Ma vương lạnh lùng vô tình lại có thể đem một tiểu nữ nhân gắt gao ôm vào lòng, giống như hắn mà buông tay thì nhân nhi trong lòng hắn sẽ bay mất vậy. Bọn họ biết Ma vương cũng không phải ngày một ngày hai, cho tới giờ chưa từng thấy qua Ma vương khấn trương đến thế.

Ngọc Linh công chúa và Yêu tinh Nữ vương thì càng ghen tuông, các nàng cho tới bây giờ vẫn chưa được Ma vương ôm. Người được Ma vương ôm kia các nàng chưa bao giờ gặp qua, cũng không biết tiểu nữ nhân kia tướng mạo thế nào, dựa vào cái gì mà được đãi ngộ như thế?

“Buông ra!” Hứa Tử dùng sức đẩy Ma vương ra, gọi thẳng tục danh của hắn: “Long Nghịch Thiên, cái tên vô lại này! Người làm hại ta còn chưa tính, ngay cả nàng người cũng không tha! Nàng bao nhiêu tuổi, mới mười bốn tuổi thôi, chỉ là một hài tử mà người cũng tàn nhẫn được sao? Người, người... Đại vô lại! ! !” Hứa Tử tức giận đến độ không biết mắng như thế nào cho đáng. Nàng xoay người đem Ngọc San đang sợ sệt phía sau kéo lên trước mặt Ma vương, nghiêng răng nghiêng lợi trầm thét: “Ta muốn người lấy nàng, chịu trách nhiệm với nàng!”

MD: lâu lâu anh MV mới bị kêu tên, riết rồi mèo chẳng nhớ tên anh luôn, kì này anh bị HT xử chắc mọi ng' hả dạ rồi chứ

MD: Hắc hắc, anh bị chữ là “Đại vô lại kia” ; MV: *lườm, lườm*; MD: *chuồn lẹ*

Lúc đầu định để hỗn đản = khốn nạn, nhưng vắng tục quá nên để vô lại thôi, hỗn đản đều là chữ khốn nạn, đều cáng, vô lại

Ma vương thô lỗ đẩy công chúa Ngọc San ra, tiến lên kéo Hứa Tử qua, gầm nhẹ: “Chúng ta quay về Thiên cung rồi nói sau.” Hắn không muốn vì tầm quan trọng của nàng đối với hắn mà mang đến nguy hiểm cho nàng. Ngọc Linh công chúa ngoại trừ tức giận ra thì không dám làm gì Hứa Tử, Yêu tinh Nữ vương cũng vậy, nàng bình thường cùng Ngọc Linh công chúa tranh phong uống dấm chua, luôn lợi dụng địa vị cùng pháp thuật cao siêu của mình chinh Ngọc Linh công chúa loạn thất bát tao (lung tung, lộn xộn), sống không bằng chết.

“Ta không muốn trở về với người! Người là đồ đại sắc lang! Đại vô lại! Ta xui xẻo tám đời mới gặp phải người!” Còn bị hắn ăn sạch sẽ nữa chứ !

Hứa Tử chống đối không chịu quay về Thiên cung, còn dùng chân đá Ma vương, thấy Ma vương thờ ơ kiên quyết kéo nàng đến Thiên cung, nàng tức giận cúi đầu hung hăng cắn một cái vào bắp tay Ma vương.

Nha đầu kia kiếp trước khẳng định là chó con, luôn cắn hắn.

Ma vương bị đau buông tay ra, lập tức xoay người đem Hứa Tử khiêng trên vai trực tiếp trở về Thiên cung. Mọi người hoàn hồn.

Có kịch vui để xem nhưng không ai dám đi xem. Mặc dù người nào cũng nhìn ra Ma vương đang trong cơn giận dữ.

Từ ngày này trở đi, tất cả ma quỷ đã biết con người này là nữ nhân duy nhất được Ma vương coi trọng.

Ma vương đem Hứa Tử không ngừng đấm đánh hấn khiêng về thiên cung.

Vào đại sảnh, đem Hứa Tử để vào ghế thái sư trước mặt tức giận quát: “Tại sao chạy trốn?” Tối qua nhân nhi còn yêu kiều dưới thân hấn, mới sáng sớm đã bỏ chạy vô tung vô ảnh, còn muốn hấn chịu trách nhiệm với nữ nhân khác, nàng chán ghét hấn như vậy sao? Hấn không thể đem hấn giao cho nữ nhân khác, một chút nàng cũng không cần hấn sao?

Đã vô lý còn lớn tiếng với nàng. Hứa Tử càng tức giận, nàng đứng lên gào thét: “Ta không muốn làm quân kỹ!”

Quân kỹ? Ma vương nghe thấy liền sững sốt, hấn khi nào thì nói sẽ đưa nàng đi làm quân kỹ? “Bổn vương có nói đưa người đi làm quân kỹ sao?” Hấn làm sao có thể đem nàng đưa đi làm quân kỹ, chỉ cần nghĩ có nam nhân khác chạm vào nàng, hấn liền xúc động muốn đi giết người.

“Nữ nhân bị người chạm qua không phải đều bị đưa đi làm quân kỹ sao? Ta, ta tối qua đã...” Vừa nói xong Hứa Tử ô ô khóc lên. Nàng hận nh tối qua ngây ngốc bị hấn giữ lấy, biết rõ trở thành nữ nhân của hấn sẽ không có kết cuộc tốt, càng hận chính mình đã mê muội trong sự dụ dỗ của hấn.

Biết nàng lâu như vậy cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy nàng khóc, Ma vương chân tay luống cuống. Hấn yêu thương kéo nàng lại gần, dịu dàng thay nàng lau nước mắt, lại dịu dàng nói: “Đừng khóc! Bổn vương sẽ không đưa người đi làm quân kỹ.”

“Thật sao?” Hứa Tử bán tín bán nghi. “Vậy công chúa Ngọc San thì sao? Người an bài nàng sau này như thế nào?”

“Trừ người ra, Bổn vương không để ý đến người khác.” Ma vương lạnh lùng nói. Đặc thù cũng chỉ có một người.

“Người không để ý? Vậy người còn chạm nàng!” Hứa Tử lại tức giận đứng lên. “Cho dù thế nào, người cũng phải cho nàng một danh phận.” Nhớ tới khuôn mặt Ngọc San xinh đẹp, nhỏ nhắn, khóc như mưa, nàng cảm thấy đau lòng. Mà cái người hại Ngọc San lại vô tình nói không để ý đến nàng ta. Nàng thật muốn móc trái tim Ma vương ra để xem nó có phải làm bằng sắt hay không.

“Không có khả năng!” Ma vương không đồng ý, “Đó là chuyện của Bổn vương, người không cần lo, ta sẽ không cho bất cứ nữ nhân nào danh phận.”

Nghe vậy, Hứa Tử tức giận đá hấn. Nàng hét to: “Còn ta? Ta thì sao? Người không cho chúng ta danh phận, tại sao còn muốn chà đạp chúng ta? Người nghĩ rằng bọn ta là kỹ nữ sao?” Kỳ thật nàng không phải tức giận Ma vương không cho nàng danh phận, nàng vốn dĩ tức giận thái độ của hấn đối với nữ nhân. Trong mắt hấn, nữ nhân không đáng một xu, nữ nhân đều là công cụ cho hấn phát tiết.

“Người là đặc biệt!” Ma vương bị Hứa Tử chỉ trích chọc tức.

Hứa Tử oán hận trừng mắt nhìn nam nhân đã đoạt sự trong trắng của nàng, hận hấn vô tình cùng lạnh lùng. Nàng không bao giờ muốn dây dưa cùng hấn nữa. Nàng đau buồn cười khổ: “Đặc biệt? Là đặc biệt như nô lệ sao?” Nàng dùng sức đẩy Ma vương ra, lui nhanh về phía sau, khóc kêu to: “Long Nghịch Thiên, ta hận người! Bắt đầu từ hôm nay chúng ta nhất đao lưỡng đoạn!” Nói xong, nàng khóc xoay người bỏ chạy.

“Tử nhi!” Ma vương vội vàng đuổi theo.

Hứa Tử dừng lại, đoạt lấy cây đao từ tay một người thị vệ, đặt trên cổ mình, xoay người đối mặt với Ma vương, lạnh lùng nói: “Nếu người đuổi theo, ta sẽ chết cho người xem!” Nói xong, tay dùng một chút lực, trên cổ nàng lập tức xuất hiện một vết máu hù dọa Ma vương.

“Tử nhi, bỏ đao xuống!” Ma vương không dám tiến lên, sợ Hứa Tử thật sự chết cho hấn xem.

Hứa Tử khóc đỏ hai mắt oán hận trừng mắt nhìn Ma vương, Ma vương bị sự oán hận của nàng làm cho sợ hãi. Hắn không biết tại sao nàng lại hận mình như thế, rõ ràng tối qua nàng cũng rất nhiệt tình.

Biết Ma vương sẽ không đi theo, Hứa Tử mới xoay người chạy trốn khỏi Thiên cung.

Ma vương bắt đầu nhìn Hứa Tử rồi đi trước mặt mình.

7. Chương 04 Phần 1

CHƯƠNG 4.1

Ở Ma giới, Hứa Tử không có người thân, nàng chỉ có thể đi tìm Lục Ngọc ở Nội phủ.

Ma vương vừa mới điều động nhân lực tìm Hứa Tử, hiện tại Hứa Tử lại vừa khóc vừa chạy tới Nội phủ. Phong Tử Do mặc dù rất tò mò nhưng không dám hỏi nhiều, chỉ để cho Lục Ngọc an ủi tiểu nữ nhân đang thương tâm này. Ma vương đã sung hạnh Hứa Tử, chuyện này không thể qua mặt Nội Phủ. Vì Nội phủ chuyên quản chuyện nội vụ hoàng cung chính là chuyện sinh hoạt cá nhân của Ma vương. Hắn nghĩ rằng Ma vương sung hạnh nàng xong lại không có danh phận nên nàng dám ra thương tâm thất vọng.

Hứa Tử khóc nức nở cầu Lục Ngọc mang nàng về Nhân gian. Lục Ngọc do dự nhìn Phong Tử Do, thấy Phong Tử Do lắc đầu. Nàng bắt đầu nói: “Nếu Vương biết ta thả người đi, ta sẽ chết rất thảm”.

Hứa Tử khóc mệt rồi từ từ bình tĩnh trở lại. Nàng nói: “Cho dù không về Nhân gian được ta cũng không muốn về Thiên cung, ta muốn ở chỗ này của người”. Nàng không muốn gặp lại nam nhân đáng ghét kia

Lục Ngọc cùng Phong Tử Do nhìn nhau trao đổi ý tứ, Lục Ngọc do dự hỏi: “Người cùng Vương đã xảy ra chuyện gì? Là vì...” Lục Ngọc chần chờ nửa ngày rồi hỏi tiếp: “Là vì Vương không cho người danh phận sao?”

“Đừng nhắc tới hắn! Ta và hắn đã nhất đao lưỡng đoạn”. Vừa nhắc tới Ma vương, Hứa Tử lại kích động. “Ta có thể không cần danh phận nhưng Ngọc San thì khác. Tuổi nàng quá nhỏ, lại còn là một công chúa cao quý, hắn đã chạm qua người ta còn không cấp danh phận, điều này làm sao Ngọc San chịu đựng nổi?” Nữ nhân cổ đại đều coi trọng nhất là trinh tiết.

Lục Ngọc thấy Hứa Tử giận dữ nên không dám hỏi lại, chỉ có thể sắp xếp cho nàng ở lại trong phủ.

Hứa Tử hận Ma vương, còn nói cùng Ma vương nhất đao lưỡng đoạn, Ma vương đem hết lỗi đổ lên người công chúa Ngọc San. Sau khi Hứa Tử rời đi, hắn lập tức nổi cơn thịnh nộ đi vào Ngự thiên cung- nơi tiếp đãi khách nhân. Vừa thấy Ngọc San, ánh mắt hắn như muốn phun lửa, trừng mắt nhìn Ngọc San đang sợ hãi rụt rè đứng phía sau Ngọc Linh, lạnh lùng nói: “Danh phận? Hừ! Một công chúa Tinh linh nhỏ nhoi dám cùng bốn vương đề danh phận?” Không biết trời cao đất rộng, Yêu tinh Nữ vương cùng lắm cũng chỉ là nữ nhân có nằm chung giường với hắn, một Tinh linh công chúa nhỏ bé cũng ảo tưởng muốn danh phận!

Ngọc San sợ tới mức lắp bắp giải thích: “Ta... không có...” Nàng không muốn danh phận gì, nàng chỉ Hứa Tử chuyện của mình, Là Hứa Tử muốn giúp nàng đòi danh phận thôi. Nàng vốn không nghĩ vì vậy mà làm cho Hứa Tử và Ma vương rạn nứt tình cảm.

Tối qua bị hắn chà đạp, nàng tình nguyện kiếp này không bao giờ gặp lại hắn. Sao có thể muốn danh phận để ở bên cạnh hắn.

Ngọc Linh công chúa vội mỉm cười hòa giải: Vương, ngài dọa xá muội sợ hãi rồi”. Kỳ thật nàng cũng bị vẻ mặt hiện tại của Ma vương làm cho sợ.

“Người cú ngay!” Ma vương vung tay dùng âm phong mãnh liệt làm Ngọc Linh bay sang một bên và vào không ít đồ đạc xung quanh. Đáng thương cho Ngọc Linh mình hạc xương mai trở thành đầu sưng máu chảy.

“Tỷ tỷ” Ngọc San sợ hãi vội chạy tới đỡ Ngọc Linh đứng dậy.

Ma vương lại vung tay lên, Ngọc San cũng bị âm phong mãnh liệt đánh bay vào vách tường, rơi xuống đất phun máu tươi. Ma vương rít gào: “Hôm nay Bồn vương có giết người cũng không thể giải hận!” Hắn tiến đến chỗ Ngọc San, hung hăng mạnh tay nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngọc San.

“Vương, đừng mà!” Ngọc Linh vội vã đi qua, không ngừng dập đầu lạy Ma vương, khóc lóc cầu xin: “Vương, thỉnh ngài khai ân cho xá muội. Ta lập tức mang nàng trở về, từ nay về sau sẽ không bao giờ... xuất hiện trước mặt vương nữa”. Hôm nay nàng mới thấy được bộ mặt tàn khốc của Ma vương.

Không nói tới chuyện thím, nói tới hẳn liền nhớ tới Hứa Tử đã đoạn tuyệt với hắn. Ma vương hung hăng một cước đá bay công chúa Ngọc Linh ra ngoài cửa.

“A!” Công chúa Ngọc Linh đau đớn kêu một tiếng rồi ngất xỉu.

Ngọc San bị hắn đánh cho đầu hoa mắt váng (mắt này đom đóm), chỉ có thể nằm chờ chết.

Ma vương bỗng nhiên thu tay lại, hắn dữ tợn đẩy ngã Ngọc San xuống đất, hung hăng nói: “Người muốn danh phận?” Hắn cười lạnh: “Được, Bồn vương sẽ cho người danh phận! Từ bây giờ người sẽ là Ngọc Phi của Bồn vương, sau này Bồn vương sẽ từ từ tra tấn người!” Nói xong, Ma vương ngoan độc đá nàng mấy đá mới phát tay áo bỏ đi.

Ngọc San lệt chạn chứa, khó nhọc lê thân thể đi tới nâng Ngọc Linh dậy, nàng bị thương không nhẹ, vừa đi tới chỗ liền té xỉu.

Hứa Tử không biết chỉ vì bệnh vực kẻ yếu mà hại tỷ muội Ngọc San gặp nạn. Hứa Tử ở trong Nội phủ đóng cửa không ra ngoài, vốn dĩ không biết chuyện của tỷ muội Ngọc San. Lục Ngọc và Phong Tử Do cũng không dám nói cho nàng biết, sợ nàng lại đi tìm Ma vương tranh cãi.

Ma vương biết Hứa Tử ở Nội phủ, mỗi ngày hắn đều đến mấy lần nhưng Hứa Tử nhất quyết không chịu gặp hắn. Nếu hắn cưỡng ép nhìn nàng, nàng nói nàng sẽ chết cho hắn xem làm hắn sợ tới mức không dám làm gì cả.

Ở Đại sảnh Nội phủ, Ma Vương phiền muộn đi tới đi lui, trong lòng hắn rối rắm, nhớ tới Hứa Tử chỉ trích cùng hận hắn, cơn thịnh nộ trong người lập tức muốn bùng nổ, hắn không nghĩ mình sai lầm, hắn vẫn một mực cho rằng đó là lỗi của công chúa Ngọc San. Không phải tại cô ta nói gì đó với Hứa Tử thì Hứa Tử sẽ không chỉ trích cùng hận hắn, lại nhất đao lưỡng đoạn với hắn. Ba ngày, đã ba ngày rồi hắn chưa nhìn thấy Hứa Tử!

“Bồn vương muốn giết cô ta!” Đột ngột, Ma vương gầm lên, cuồng nộ chuẩn bị rời đi.

“Vương” Phong Tử Do vội vàng ngăn Ma vương lại, khuyên ngăn: “Vương muốn đi giết Ngọc Phi sao? Nếu để Hứa cô nương biết, Vương còn có thể xin nàng tha thứ sao? Huống chi Vương đã truyền chỉ sắc phong công chúa là Ngọc Phi.”

Nghe vậy, Ma vương dừng lại. Hắn cuồng nộ gào lên: “Chẳng lẽ Bồn vương phải tha cho ả ta sao? Nếu không có ả ta, Tử nhi sẽ không dứt khoát với ta!” Cái con hèn hạ kia, dám nói bậy trước mặt Tử nhi làm cho Tử nhi hận hắn, làm hại hắn hiện tại không thể thấy nàng.

Ma vương chưa từng nóng vội muốn thấy ai như bây giờ.

Bởi vì không thấy Hứa Tử mà tim hắn như khô héo, tính tình càng khó chịu. Hắn làm sao có thể bình tĩnh suy ngẫm lại là ai đúng ai sai? Hắn luôn cho rằng tại Ngọc San nói gì đó nếu không Tử nhi sẽ không nổi giận với hắn, không cùng hắn nhất đao lưỡng đoạn, lại càng không từ chối gặp hắn.

Nam nhân này tại sao lại không nghĩ là do lỗi của mình chứ? Phong Tử Do âm thầm nghĩ. Hắn cẩn thận nói: “Vương, sao vương không nghĩ là do lỗi của mình?” Thái độ của vương đối với nữ nhân ngay cả bọn hắn cùng là nam nhân cũng không chấp nhận nổi, huống chi Hứa Tử cô nương lại là nữ nhân. Nghĩ lại, ngoài vương ra thì không có nam nhân nào lại đem nữ nhân của mình đi làm quân kỹ. Dục vọng của nam nhân đều rất lớn, dù chính mình không thích nữ nhân kia, một khi chạm qua rồi thì cũng muốn nữ nhân đó chỉ biết mỗi mình. Không ai giống như vương, đem nữ nhân của mình đưa cho vô số nam nhân khác, thật không thể hiểu được.

Ma vương giận dữ trừng mắt nhìn Phong Tử Do, không đồng ý hỏi: “Bổn vương làm sai chuyện gì? Đều là lỗi của Ngọc San hèn hạ kia! Nếu nàng không nói với Tử nhi muốn Bổn vương cho nàng danh phận, liệu Tử nhi có cùng Bổn vương tranh cãi không?”

Phong Tử Do cẩn thận dò xét sắc mặt của Ma vương, thận trọng nói: “Vương đã hiểu lầm Ngọc Phi”. Lục Ngọc đã hỏi Hứa cô nương, Ngọc Phi không hề nói muốn Vương cho nàng danh phận“. Chuyện xảy ra ngày đó, Lục Ngọc chỉ mới quen biết Hứa Tử. ”Hứa cô nương ở Hoa viên nhìn thấy Ngọc Phi ngồi khóc một mình, nàng nghe Ngọc Phi nói về chuyện Vương sủng hạnh nàng ta. Sau đó Hứa cô nương nổi giận dùng đòn roi kéo Ngọc Phi tìm Vương đòi danh phận. Ở Nhân gian, tuổi của Ngọc Phi vẫn còn nhỏ cho nên Hứa cô nương mới tức giận, giận Vương không nên sủng hạnh Ngọc Phi, sau khi sủng hạnh rồi lại không chịu cho nàng ta

Ma vương nghi ngờ hỏi: “Tử nhi vốn không biết Ngọc San, nàng sao có thể vì vậy mà hận Bổn vương? Quốc vương Tinh Linh giới cố ý mang Ngọc San tới đây để tặng cho Bổn vương, Bổn vương cho hấn toại nguyện, Ngọc San còn dám lén lút khóc lóc? Tiện nhân kia thật không biết điều. Thế nào thì Bổn vương cũng không sai.” Cho tới nay hấn đều đối xử với nữ nhân như vậy, hấn không hề cho rằng mình đã sai lầm.

Lục Ngọc không chịu nổi ngắt lời: “Tuy Hứa cô nương không biết Ngọc Phi nhưng vì nàng ấy có tấm lòng nhân ái, lại cùng là nữ nhân cho nên nàng sẽ vì Ngọc Phi mà giận cá chém thớt vào Vương”.

Cả hai đều thay Ngọc San nói chuyện, vì cái gì không ai thấy hấn đáng thương? Ma vương càng thêm cuồng nộ, “Tại sao các người đều nói thay người ngoài? Sao các người không giúp Bổn vương nói lời hay? Bổn vương muốn gặp Tử nhi, Bổn vương muốn gặp nàng!” Câu cuối Ma vương như rống lên.

Phong Tử Do cùng Lục Ngọc cúi đầu không dám nói thêm.

Ma vương một chưởng úp lên bàn, cái bàn tròn lập tức vỡ nát. Ma vương không thể bình tĩnh được, cuồng nộ đánh vỡ đồ đạc trong đại sảnh Nội phủ, tựa như cuồng phong vừa mới đi ngang.

Phong Tử Do cùng Lục Ngọc đều không dám tiến lên khuyên can, thị vệ bên ngoài cũng tránh xa không dám lại gần.

Thình lình, Lục Ngọc bị Ma vương kéo đến trước mặt, Ma vương khuôn mặt tuấn tú cuồng nộ che đầy sự lo lắng cùng nhớ mong. “Đi! Khuyên Tử nhi gặp mặt Bổn vương!”

Lục Ngọc vội quỳ xuống, “Thần thật sự bất lực”. Nếu nàng khuyên được nữ nhân mặt đầy lệ kia thì nàng đã sớm khuyên rồi, còn có thể để cho Vương tức giận phá hư đồ đạc sao?

“Chết tiệt! Là ai đưa dao cho nàng?” Nếu không phải Hứa Tử mang dao gọt trái cây bên mình, lấy cái chết uy hiếp hấn, hấn cũng không cần lo thế này.

“Thưa... Hứa cô nương muốn ăn trái cây, là thần mang vào”. Lục Ngọc nuốt nuốt nước miếng, sợ Ma vương đánh ột chưởng.

Ma vương biết Hứa Tử muốn uy hiếp hấn, quyết tâm không gặp hấn, không tha thứ hấn, không thể trách Lục Ngọc.

Trùng trùng mắt nhìn Lục Ngọc thật lâu sau đó chỉ phẫn nộ rời đi.

Đợi đến lúc Ma vương rời đi, Lục Ngọc mới thở ra một hơi, đưa tay lau mồ hôi trên trán. Hiện tại bọn hấn mới tận mắt nhìn thấy bản tính thật sự của Ma vương, làm cho người ta run như cây sậy, sợ không qua nổi trở thành oan hồn dưới chướng của hấn.

Thất thân cho hấn nhưng không được danh phận, nói thật Hứa Tử không hề để ý. Nàng chỉ thật sự không thể tha thứ Ma vương đã chà đạp nữ nhân mười bốn tuổi – Ngọc San, lại không cho người ta danh phận. Đừng nói tới là đem Ma nữ hậu cung đi làm quân kỹ. Nàng hận hấn lạnh lùng tàn bạo, hận hấn vô tình, hận thái độ của hấn đối với nữ nhân. Nàng không biết Ma vương vì vậy mà giận cá chém thớt vào Ngọc San, nếu biết nàng có thể sẽ lấy dao giết hấn.

Nén lại nước mắt, nàng không muốn khóc nữa, đã thất thân khóc cũng chẳng được tích sự gì.

Mở cửa phòng, nàng ngây người đi ra.

Khi nàng đi vào đại sảnh thì phát hiện đại sảnh bữa bọn, còn thảm hơn so với cuồng phong đi qua nữa. Nàng kỳ quái hỏi: “Sao lại thế này? Có bão sao? Ma giới cũng có bão sao?” Bão thế này cũng lớn quá đi, có thể thổi vào nhà hủy hoại tất cả đồ đạc.

Vừa thấy nàng, Phong Tử Do không nhịn được trêu chọc: “Nếu Hứa cô nương ra sớm một chút thì bão cũng đã không đến”.

“Là tên vô lại kia?” Nghe giọng điệu trêu chọc của Phong Tử Do, Hứa Tử biết ngay là Ma vương, nàng tức giận nói, “Chết tiệt... tên vô lại kia ! Các người để cho hắn muốn làm gì thì làm sao? ”

Phong Tử Do bất đắc dĩ nói: “Ai kêu hắn là vương”. Hắn nhìn Hứa Tử hai mắt sưng đỏ, quan tâm hỏi: “Hứa cô nương, người không sao chứ?”

Hứa Tử lắc đầu, “Ta không sao, cảm ơn người đã quan tâm”.

Phong Tử Do thử hỏi: “hi nào thì Hứa cô nương tha thứ cho Vương?” hàng ngày đều phải lo sợ hãi hùng, cả hoàng cung ma quỷ đều không muốn nghĩ tới. Vốn đã biết chuyện của Ma vương và Hứa Tử nhưng ngay cả trưởng lão cũng không dám nhúng tay vào, chỉ sợ trở thành nơi trút giận cho Ma vương.

Không ai có danh phận lại thể thảm như Ngọc San.

Ma vương hạ chỉ chiếu thư sắc phong trong ngày đồng thời đưa Ngọc Linh công chúa trở về Tinh linh quốc, còn có nhiều lễ vật. Nhưng không ai biết đương kim Ma vương sắc phong cho nữ nhân này cũng chính là thành đối tượng để tra tấn. Người mà Ma vương thật sự để ý chỉ có con người kia, người mà chỉ có một số ít người biết.

Yêu tinh nữ vương thấy tỷ muội Ngọc Linh bị Ma vương hành hạ nên cũng không dám... muốn danh phận gì nữa, sớm cáo từ trở về vương quốc Yêu tinh. Cho dù vị trí Ma hậu rất hấp dẫn nàng, vả lại Ma vương còn tuấn tú đẹp trai vô cùng, chỉ là mạng của mình quan trọng hơn. Trong khoảng thời gian sắp tới tốt nhất vẫn là không nên đến Ma giới.

“Ta sẽ không tha thứ cho hắn!” Nhắc tới Ma vương, Hứa Tử liền thấy khó chịu. “Về sau đừng nhắc tên vô lại kia trước mặt ta nữa. Các người cứ tiếp tục dọn dẹp nơi này đi, ta đi ra ngoài một chút.” Đi hít thở không khí trong lành.

“Muốn ta đi cùng không?” Lục Ngọc quan tâm hỏi, Phong Tử Do giật nhẹ tay áo nàng, nàng không hiểu nhìn Phong Tử Do. Phong Tử Do vui vẻ tươi cười nói với Hứa Tử: “Giám mình trong phòng ba ngày rồi, Hứa cô nương nên đi ra ngoài hít thở không khí giải sầu.”

“Ừm” Hứa Tử cảm thấy Phong Tử Do dường như rất vui vẻ, nhưng nàng cũng không nghĩ nhiều, một mình đi ra Nội phủ.

“Người làm sao vậy, tại sao không cho ta đi cùng nàng ra ngoài?” Lục Ngọc hiểu kỳ hỏi.

Phong Tử Do ghé vào tai nàng nói gì đó, Lục Ngọc mới hiểu ý tứ.

“Cũng là người thông minh.” Lục Ngọc nghiêng đầu, đột ngột chạm vào môi Phong Tử Do, mặc dù là do vô ý va chạm lại làm cho hai người giật mình ngượng ngùng.

Khi Lục Ngọc thiếu chút nữa bị Ma vương hút ma pháp, như thế sẽ bị đánh vào địa phủ, sau khi Hứa Tử cứu Lục Ngọc Phong Tử Do không kiềm chế tình cảm của mình nữa, không lấy thân phận quan lớn mà đối với Lục Ngọc, cho phép nàng trực tiếp gọi “Người”.

Phong Tử Do không nhịn được nữa, hai tay ôm lấy mặt Lục Ngọc, chậm rãi cúi đầu đặt môi mình lên đôi môi ngọt ngào của nàng.

Hoàng cung hoa viên.

Hứa Tử tùy tiện tìm cái đình nghỉ mát ngồi xuống.

Bên ngoài đình nghỉ mát có đủ loại hoa thơm cỏ lạ, để tảng đá hai bên tạo thành con đường với đủ loại liễu rủ.

Thường thức phong cảnh nhiên, tâm tình của Hứa Tử cũng dần tốt hơn. Còn đi ra đình nghỉ mát đuổi hoa bắt bướm.

Ma vương đang nhìn cảnh này.

Lúc này ở trong Nội phủ đại náo cũng không thấy được nàng, hấn giận cá chém thớt đi tìm Ngọc San độc ác dùng ma tiên* hành hạ thân hình nhỏ nhắn của nàng. Hấn còn chưa trút giận xong thì thị vệ Nội phủ đến thông báo, nói Hứa cô nương đi ra Nội phủ, một mình ở Hoa viên. Hấn vừa nghe liền vứt ma tiên sang một bên lập tức đi thẳng đến Hoa viên, tai nạn của Ngọc San tạm thời chấm dứt. [*tiên: roi]

Từ lúc nàng bị bắt tới Ma giới đến nay, hấn chưa từng thấy nàng có vẻ mặt vui vẻ như thế. Dáng người nhỏ xinh đứng giữa những khóm hoa, đuổi theo cặp hồ điệp đang vờn trên những cánh hoa.

Động tác ngây thơ, tự nhiên đến vậy làm cho Ma vương si ngốc nhìn nàng.

Hứa Tử bỗng nhiên quay đầu lại hướng hấn cười.

Ma vương mừng rỡ, tưởng Hứa Tử không còn giận nữa, đang muốn tiến lên thì bỗng thấy Hứa Tử nhanh chóng thu lại vẻ tươi cười, xoay người bỏ chạy.

“Tử nhi”. Ma vương vội vàng đuổi theo đến phía trước giữ nàng lại. “Tử nhi, đừng rạch ròi như vậy nữa được không.” Nàng không biết rằng nàng tức giận hấn, lạnh lùng với hấn, làm cho hấn khó chịu đến c

“Buông ra!” Hứa tử vùng ra, “Ta đã nói chúng ta nhất đao lưỡng đoạn”. Nàng không muốn gặp lại tên vô tình này. Chỉ cần vừa thấy hấn, liền nhớ đến hấn đã chà đạp Ngọc San như thế nào. Nàng thương tâm thay cho cô gái xinh đẹp kia, tuy Ngọc San hơi yếu đuối, cũng không ảnh hưởng đến cảm tình của người khác đối với nàng.

“Ta không buông! Nói cái gì ta cũng không buông!” Ma vương gầm lên giận dữ, hấn nổi giận đẩy Hứa Tử ngã trên cỏ, lập tức chèn ép nàng, đem hai tay nhỏ bé đang ra sức chống cự đặt trên đỉnh đầu nàng, cúi đầu vờn hân lên môi nàng. Cảm giác ấm áp tuyệt vời này mới có thể làm yên lòng hấn đã nhiều ngày tồn đọng lửa giận.

‘Uhm. Uhm.’ Hứa Tử không tránh thoát được hấn cường hân, nàng tức giận hung hăng cắn vào môi hấn.

Ma vương bị đau cũng không buông ra, ngược lại càng thêm dùng sức, hôn, mút vào, cắn cắn.

Hôn đến khi phát hiện Hứa Tử rơi lệ.

8. Chương 04 Phần 2

CHƯƠNG 4.2

“Đừng khóc”. Ma vương đau lòng hôn lên giọt lệ đang chảy trên mặt nàng. Tiểu nữ nhân này khóc làm rung động trái tim lạnh như băng của hấn.

Hứa Tử khóc càng dữ dội hơn.

Ma vương lúng túng, nâng Hứa Tử đứng dậy, ôm chặt nàng vào lòng, để nàng tựa vào trong c hấn khóc.

“Ta hận ngươi!” Hứa Tử ghen ngào nói.

Ma vương thống khổ nói: “Ta biết”. Nàng đã nói với hấn rồi. Nếu đổi thành nữ nhân khác, hấn mới không cần quan tâm có hận hay không, nhưng đối tượng lại là nhân loại này vô tri vô giác giữ chặt tim hấn, hấn đã hồ đồ mất rồi.

Vuốt ve mái tóc dài rối của nàng, Ma vương gần như van nài nói: “Quay về Thiên cung ở có được không?” Cho dù nàng hận hấn, hấn cũng hy vọng có thể mỗi ngày được thấy nàng.

“Trở về làm nô lệ của người sao?” Hứa Tử ngẩng đầu chất vấn.

“Cái gì nô lệ?” Ma vương không vui hỏi, “Người ở trong lòng Bồn vương là đặc biệt không sai, chứ không phải nô lệ”. Nha đầu kia luôn thích chọc giận hấn mới cam tâm sao?

Hứa Tử tức giận hỏi: “Vậy tại sao người muốn chạm vào ta?” Có yêu mới có hoan ái, cho dù hấn không cho nàng danh phận nàng cũng sẽ không so đo, dù sao cũng là đến từ nhân gian, đối với quan niệm trinh tiết có chỗ thông thoáng. Sẽ không vì thất thân mà muốn sống muốn chết. Chỉ là Ma vương chạm nàng là vì yêu nàng sao?

“” Ma vương trả lời không được. Hấn muốn nàng, cho nên rốt cuộc tại sao hấn cũng không biết. Hấn muốn nữ nhân cho tới bây giờ đều không nghĩ đến là vì cái gì.

Thấy hấn lâu như vậy không trả lời, Hứa Tử cho rằng hấn muốn biến mình thành nữ nhân tùy tiện. Lúc muốn thì cần, không cần nữa liền để tại một bên. Lúc này nàng có chút mềm lòng giờ thì lại cứng lên.

Tức giận dùng sức đẩy hấn ra, Hứa Tử xoay người bỏ đi.

“Tử nhi.” Ma vương gọi không cách nào làm cho Hứa Tử dừng lại.

Ma vương không cam lòng cứ như vậy để nàng đi. Hấn sử dụng ma pháp làm cho Hứa Tử ngủ.

Đỡ lấy nhân nhi mềm mại sắp ngã xuống, Ma vương trong lòng rối rắm phức tạp. Hấn không biết nên làm thế nào mới có thể quay lại cuộc sống giống như trước kia, mới có thể để nàng luôn ở bên cạnh hấn. Phiên muộn ôm nàng vào lòng, hôn nàng, hấn chỉ có thể ôm sát nàng vào lòng mới có thể bình yên đi vào giấc ngủ. Mấy tháng qua, hấn đã thành thói quen có nàng trong cuộc sống của mình.

Cố ý hôn nàng đến ý loạn tình mê. Ở bên cạnh nàng, hấn chưa bao giờ hối hận. Chỉ là khi hấn sung hạnh Ngọc San, nàng vì vậy mà tức giận, hấn thật sự không thể hiểu nổi. Thiếu nữ mười bốn tuổi thì không thể sung hạnh sao? Từ lúc hấn mười tám tuổi trở thành Ma vương, hậu cung ma nữ bị hấn sung hạnh đều là mười mấy tuổi, cũng không thấy có ai nói không thể. Danh phận? Cái đó quan trọng vậy sao? Vì cái gì hết thấy nữ nhân đều đòi hấn danh phận? Nếu thật sự như vậy hấn chỉ muốn cho nàng, chứ không phải là Ngọc San công chúa. Công chúa Ngọc San thật xi đẹp như tiên nữ nhưng lại quá yếu đuối, nhát gan, nhìn thấy hấn giống như là chuột thấy mèo, run như cây sậy. Hấn có lạnh lùng nhưng cũng không đến nỗi khủng bố như vậy chứ? Hứa Tử không hề sợ hấn mà.

Vừa mới có tự do một chút, Hứa Tử lại bị Ma vương giam lỏng ở Thiên cung.

Hứa Tử vì tức giận Ma vương lại đem nàng giam lỏng đến mức lấy tuyệt thực uy hiếp Ma vương.

Thấy Thiện thực quan đem thức ăn còn nguyên đi ra, Ma vương mặt không biến sắc đi vào đại sảnh. Hứa Tử vừa thấy hấn, cũng không nhìn vào mắt. Vì thế mà sắc mặt Ma vương càng trầm.

Ma vương thô lỗ nắm cằm nàng, nâng đầu nàng lên, bức nàng nhìn thẳng vào hấn, tức giận hỏi: “Tại sao không ăn cơm? Tưởng lấy cái chết thì có thể thoát khỏi Bồn vương ư?”

Hứa Tử dùng sức đẩy tay hấn ra, “Không có được tự do, ta thà chết còn hơn!”

“Người.” Ma vương nén giận. Hấn chỉ là không muốn nàng rời khỏi tầm mắt mình, cho dù nàng có thật sự hận hấn. Ma vương lấy ma tiên mà hấn thường xuyên dùng để đánh Ngọc San ra, Lam Y, Lam Nguyệt thấy thế, hốt hoảng, vội vàng quỳ xuống cầu xin: “Vương, đừng làm vậy. Hứa cô nương là con người, không thể chịu được ma tiên.”

Ma vương lạnh lùng nhìn thoáng qua Hứa Tử không hề tỏ ra sợ hãi, giơ tay lên, ma tiên hạ xuống, nhưng là rơi vào trên người Lam Y, Lam Nguyệt.

“A!” Hai ma nữ đáng thương không biết mình đã phạm tội gì mà bị trừng phạt.

Hứa Tử không hiểu hành động vừa rồi của Ma vương.

Ma vương lạnh lùng nói: “Các người không thể khuyển Tử nhi ăn cơm, nô tài không hoàn thành trách nhiệm, phải bị phạt”. Tay nâng lên lần nữa, ma tiên vô tình từng cái rơi trên người hai ma nữ đáng thương.

Hứa Tử giờ đã hiểu, hẳn lại dùng sự thống khổ của người khác để bức nàng khuất phục. Nàng vừa tức vừa hận, đoạt lấy ma tiên trong tay ma vương, quăng sang một bên, khóc nức nở nói: “Không cần lấy người vô tội để uy hiếp ta, đây là chuyện riêng của hai chúng ta.”

Nàng khóc!

Ma vương đau lòng vì lệ của nàng, càng đau lòng vì nàng hận hắn mà lựa chọn dùng cái chết để rời khỏi hắn. Hắn muốn nàng khuất phục, ngoài lợi dụng sự thiện lương của nàng thì không còn phương pháp nào nữa. “Người nếu còn không ăn cái gì, Bổng vương lập tức đem các nàng kéo ra ngoài chém!”

“Người...”

“Hứa cô nương”. Lam Y, Lam Nguyệt vội vàng đi đến dưới chân Hứa Tử, lôi kéo làn váy của nàng, khóc lóc nói: “Hứa cô nương, niệm tình chúng ta đã hầu hạ người, cứu chúng ta đi, đừng tuyệt vọng nữa”. Vương thật sự sẽ đem các nàng kéo ra ngoài chém.

Nhìn thấy hai người bọn họ vì mình mà bị hại, Hứa Tử mềm lòng.

Từ đó, Hứa Tử cùng ma vương mâu thuẫn càng lúc càng sâu.

Ma vương không nói hẳn đã cho Ngọc San danh phận, Hứa Tử cũng không hỏi. Hai người gặp mặt luôn khắc khẩu, mỗi lần cãi nhau xong, Hứa Tử càng thêm hận, Ma vương càng thêm giận.

Hoàng cung mỗi người đều cảm thấy bất an, sợ trở thành đối tượng cho Ma vương giận cá chém thớt. Thị vệ của Thiên cung lại càng phải thật cẩn thận, nếu có chút sai lầm, liền trở thành nơi trút giận cho Ma vương.

Ma vương đem hết thấy tội lỗi đổ lên người Ngọc San, chỉ cần cùng Hứa Tử cãi nhau, lúc sau hắn liền nổi giận dưng dưng tìm Ngọc San trút giận. Dù được phong làm phi tử, Ngọc San vẫn ngụ tại Ngự thiên cung như cũ. Ma vương cũng không cho nàng hưởng thụ đãi ngộ của một phi tử.

Ngọc San chỉ cần vừa nghe đến giọng của Ma vương đã sợ hãi run rẩy lui ra sau. Vừa thấy Ma vương biến ra ma tiên, liền sợ tới mức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nhưng dù cho nàng khóc lóc cầu xin thế nào cũng không thể làm Ma vương động lòng, ma tiên cứ thế vô tình rơi trên người nàng đến khi nàng gần hấp hối Ma vương mới dừng tay. Mời ma y chữa khỏi cho nàng sau đó lại tiếp tục hành hạ nàng. Việc tra tấn cứ lặp đi lặp lại như vậy sắp bức Ngọc San điên rồi.

Sau khi Ngọc San công chúa được phong phi, Ngọc Linh công chúa từng đến thăm muội muội. Vừa lúc chứng kiến Ma vương hành hạ Ngọc San, Ngọc Linh công chúa thiếu chút nữa ngất đi, nàng không nghĩ muội muội trở thành Ma phi lại thảm hại đến như vậy. Nàng cũng từng tha thiết cầu xin Ma vương buông tha Ngọc San, Ma vương giận dữ, vô tình dùng ma tiên quất vào người nàng. Ngọc Linh công chúa mang theo một thân thương tích trở về Tinh linh quốc, Quốc vương, Hoàng hậu biết được hết thấy chuyện nhưng cũng chẳng thể làm gì. Thật bất đắc dĩ, bọn hắn không có thực lực đối kháng cùng Ma giới, chỉ có thể đem lệ hối hận nuốt vào bụng.

Chuyện Ma vương tra tấn Ngọc San, không ai dám nói cho Hứa Tử biết, sợ mối quan hệ của Hứa Tử và Ma vương trở nên tồi tệ hơn.

Bị Ma vương tra tấn thể xác và tinh thần tàn tạ, một buổi sáng sớm nọ, Ngọc San quyết định nhảy xuống hồ tự sát. May mắn có Thiếu tướng Tỷ Hiền vào cung kiến giá cứu lên.

Vì thế, Ma vương càng thêm chán ghét Ngọc San.

Vì Hứa Tử cự tuyệt hẳn cầu hoan, hẳn phần hận hạ lệnh Nội phủ mỗi đêm đưa vài hậu cung ma nữ đến Thừa ân điện. Hắn vô tình chà đạp các nàng, lạnh lùng đem các nàng đưa đi làm quân kỹ.

Hậu cung ma nữ đàm vương biến sắc.

Tỷ Hiền sau khi cứu Ngọc San thì đổi nàng rã, chỉ cần tiến cung sẽ lên đứng nhìn Ngọc San từ xa.

Ngọc San từ khi đến Ma giới tới giờ, ác vận luôn đi theo nàng, hiện tại có một nam nhân luôn quan tâm đến nàng làm cho nàng một lòng muốn chết lại có hy vọng tiếp tục sống.

Một là thần tử của Ma vương, một là phi tử của hần, sau khi tiếp xúc, loại tình cảm chậm không nên có đã chậm rãi nảy mầm trong lòng hai người.

Hôm nay Ma vương lại tự mình triệu Tỷ Hiền vào cung, đem mấy ma nữ tới qua bị hần chà đạp đưa cho Tỷ Hiền, kêu hần đem mấy ma nữ đó an bài đến đại quân doanh. Nếu là trước đây, Tỷ Hiền sẽ không hề do dự nghe theo, chỉ là từ khi gặp được Ngọc San Tỷ Hiền lòng có chút mềm yếu, bắt đầu cảm thấy Ma vương đối với nữ nhân thật sự tàn nhẫn, lạnh lùng. Đối mặt với Quân vương vô tình, lạnh lùng như vậy, hần biết hần không có cách nào khuyên can, chỉ có thể đồng tình với các ma nữ này, đem các nàng mang đi khỏi hoàng cung.

Đi qua Ngự thiên cung hần ngừng lại, nhìn nhìn vào bên trong, nghĩ nghĩ, hay là đi.

Hiện tại là thời kì rối ren, hần không muốn vì hần quan tâm mà làm cho nhân nhi của hần gặp tai nạn.

Hứa Tử nổi giận dùng dùi đẩy cửa thư phòng ra, ào đi vào, hướng đến người đang ngồi ở án đài* xử lý công vụ, rống lên: “Tại sao ngươi không thể đối xử với các nàng tốt một chút? Vì cái gì lại muốn tra tấn các nàng như vậy?” Nàng vô tình biết được hôm qua Ma vương lại chà đạp mấy hậu cung ma nữ, cũng phân phó Thiếu tướng đại nhân đem các nàng đưa đến đại quân doanh. Hần không phải muốn tra tấn mấy ma nữ kia chết tươi chứ? (án đài: bàn dài)

Ma vương đang xem công văn thì ngẩng đầu lên, thoáng nhìn nhân nhi đang kích động. Hần đây là cố ý cho nàng biết, nàng càng cự tuyệt hần cầu hoan thì sẽ có càng nhiều nữ nhân không may mắn. Một dạo gần đây, tuy rằng mỗi đêm hần đều sung hạnh mấy ma nữ, nhưng hần luôn không cảm thấy thỏa mãn. Hần phi thường, phi thường hoài niệm sự ấm áp của nàng, hết thấy các ma nữ đều không thể đem đến cho hần loại cảm giác này.

“Đó là chuyện của Bồn vương, không liên quan tới ngươi”. Ma vương lạnh lùng nói, không hề để ý nàng, tiếp tục cúi đầu xuống xử lý công vụ.

“...” Hứa Tử không biết nói gì nữa. Nàng ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn nam nhân lạnh lùng vô tình này, hiểu được hần muốn mượn sự thống khổ của người khác để làm nàng khuất phục, chính là hần càng làm như vậy, nàng lại càng hận hần. Nếu hần có thể thay đổi tính cách một chút, có lẽ nàng sẽ không hận hần đến vậy.

Nàng xui xẻo bị bắt đến đây, phải chịu đựng nỗi khổ nhớ nhà, nhớ người thân, còn thường bị hần dùng thủ đoạn bức nàng khuất phục, nghĩ đi nghĩ lại, Hứa Tử cảm thấy mình rất ủy khuất*, nước mắt bất tri bất giác chảy ra. (ủy khuất: oan ức)

Xoay người đi khỏi thư phòng, có một số việc không phải nàng muốn thay đổi là có thể thay đổi được.

Ma vương âm thầm nhìn nhân nhi xoay người rời đi, hần không phải không thấy nước mắt của nàng, bởi nước mắt nàng lại làm cho hần đau lòng. Cố ý tra tấn ma nữ là để nàng suy nghĩ lại mà có thể tha thứ hần, không cự tuyệt hần ngoài cửa, hiện tại xem ra không có tác dụng lớn gì. Chẳng lẽ nàng biết hần đi sung hạnh mấy ma nữ khác mà nàng vẫn không hề động lòng sao?

Ma vương vẫn tự cho là mình đúng, làm cho hậu cung ma nữ càng thêm không hay rồi.

Hàng đêm tiếng khóc không ngừng ở Thừa ân điện, ma nữ bị Ma vương sung hạnh càng ngày càng nhiều.

Hứa Tử không hề muốn hỏi việc này, cũng không biết vì chính mình mà làm không ít ma nữ chịu khổ.

Cứ như vậy qua một tháng kinh khủng, tất cả đều rơi vào tuyệt vọng, lấy danh nghĩa trưởng lão triệu tập tám vị đại quân lớn, bàn bạc xem nên khuyên can Ma vương như thế nào.

“Trừ Hứa cô nương, vương sẽ không nghe người nào khuyên”. Phong Tử Do là người hiểu rõ nhất tình cảm của Ma vương đối với Hứa Tử trước hết mở miệng. “Nhưng hiện tại Hứa cô nương ngay cả nói cũng không muốn nói với Vương”. Bởi vậy mà Vương của bọn hần không biết chính mình đã thật sự yêu Hứa Tử càng ngày càng thêm nổi điên.

“Ai có thể cầu Hứa cô nương tha thứ vương không?” Trưởng lão nhìn mọi người chung quanh. Tuy hắn còn chưa ra mắt loài người đã làm Vương động tâm kia, chỉ nghe từ thị vệ Thiên cung và hai ma nữ hầu hạ Hứa Tử là Lam Y, Lam Nguyệt. Hứa Tử tuy tính tình hiền hoà nhưng cũng cùng là người cố chấp như Vương.

Mọi người lắc đầu. Bọn hắn đều không biết gì về nữ nhân đặc biệt này.

“Nếu cứ để cho Vương như vậy đi xuống, sẽ khiến ọi người bạo động”. Hậu cung ma nữ đều muốn chạy trốn, thậm chí chuẩn bị lấy trứng chọi đá, ám sát Ma vương. Mà Ma vương hút không ít thuần âm máu, ma pháp lại càng lợi hại hơn trước. Trước đây, Ma vương vẫn khổ luyện mãi mà không thành Ma công, nhưng khi Ma vương toàn tâm toàn ý sủng hạnh con người kia thì nghe nói ma công mới luyện thành, điều này làm cho Ma vương rất nghi hoặc.

“Trưởng lão, hạ quan có đề nghị”. Thiếu tướng Tỷ Hiền bỗng nhiên nói.

“Nói xem”. Trưởng lão bảo Thiếu tướng nói tiếp.

“Làm cho Ngọc phi nương nương ra mặt khuyên Hứa cô nương có lẽ sẽ thành công”. Thấy mọi người không hiểu, Tỷ Hiền tiếp tục nói: “Chỉ cần Ngọc phi nương nương nói Vương đã cho nàng danh phận, cầu xin Hứa cô nương cứu nàng lần nữa. Còn nói, nếu Hứa cô nương không tha thứ Vương, Vương sẽ đem nàng tra tấn đến chết, còn có thể liên lụy Tinh linh quốc. Để Ngọc phi nương nương mang Hứa cô nương đến hậu cung nghe hậu cung nữ nhân khóc một chút. Tin tưởng với tấm lòng của Hứa cô nương, nàng sẽ vì người khác mà hy sinh chính mình”. Nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngọc San, nhắc tới Vương thần tình liền sợ hãi, Tỷ Hiền không nén được đau lòng. Cùng là ma quỷ, lúc trước cùng là người thừa kế, vì sao tâm Vương có thể độc ác như thế, đem nữ nhân xinh đẹp như vậy tra tấn thành người không ra người, ma không ra ma. Nếu đổi lại là hắn, hắn yêu thương còn không kịp nữa là.

Mọi người cảm thấy được có lý. Có điều ở trước mặt Hứa Tử cáo trạng Ma vương, nếu như bị Ma vương biết, tất cả mọi người sẽ không may rồi.

“Chỉ có thể thử một lần”. Trưởng lão biết rõ nặng nhẹ trong việc này, chỉ là không còn biện pháp nào tốt hơn, đành phải mạo hiểm thử một lần.

Trưởng lão đi đầu tìm Ngọc San.

Ngọc San nhảy hồ tự sát không thành, càng ngày càng tiêu tụy.

Nghe xong trưởng lão đề nghị, Ngọc san mặt tái nhợt. Ma vương không đến nơi này, ta mỗi ngày đều lo lắng hãi hùng, hiện tại muốn nàng đi Thiên cung, nàng sẽ chết nhanh hơn.

“Ngọc phi nương nương, vì ngài, cũng vì quốc gia ngài, vì tất cả hậu cung nữ nhân, ngài nhất định phải đáp ứng thỉnh cầu của thần. Chỉ cần nương nương đáp ứng, thần lăa sẽ mang nương nương tiến Thiên cung gặp Hứa cô nương”. Trưởng lão khuyên nhủ.

Tỷ Hiền cũng lên tiếng khuyên nhủ: “Thần thề sống chết bảo hộ ngài an toàn”.

Giương mắt nhìn mấy vị đại thần, nhìn nhìn lại Tỷ Hiền, thấy ánh mắt cổ vũ của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng mơ hồ ửng đỏ. Nàng cắn môi, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Chỉ cần liếc mắt một cái, nàng có thể thấy trong mắt Tỷ Hiền đối với nàng có cổ vũ, có thương tiếc, có tưởng niệm. Điều này làm cho Ngọc San trong lòng kinh hoàng không thôi, có hắn bên cạnh, cho dù muốn nàng lên núi đao, xuống biển lửa, nàng cũng sẽ không sợ.

Bản thân mình đã là tàn hoa bại liễu, thân lại là Ma phi, biết rõ không có khả năng lại có quyền lợi của một thê tử, chính là tâm của nàng chịu đủ thương tâm cũng không chịu kiềm chế. Ngọc San biết một khi bị người khác phát hiện nàng với Tỷ Hiền có điều khác thường, chẳng những mình sẽ chết, còn có thể liên lụy Tỷ Hiền cùng Tinh linh quốc. Nàng luôn cố gắng kiềm nén tình cảm của mình.

Tỷ Hiền ánh mắt lại luôn lớn mật mãnh liệt nhìn nàng, làm nàng không tránh né được.

Chỉ cần Tỷ Hiền tiến cung kiến giá, đều sẽ đến thăm nàng, có khi nàng từ chối không gặp, đến khi hắn thất vọng rồi đi thì nàng lại không nhận được đứng tránh ở phía sau cửa, nhìn bóng dáng tuần lăng* của hắn biến mất. (tuần tú sáng ngời)

Loại tình cảm này dường như là thống khổ còn hơn so với Ma vương mỗi ngày tra tấn trên thân thể nàng.

9. Chương 05 Phần 1

CHƯƠNG 5.1

Nhân lúc Ma vương đi tìm Xà vương uống rượu giải sầu, mọi người mang Ngọc San vào Thiên cung. Thị vệ Thiên cung biết rõ làm vậy thì Ma vương sẽ nổi trận lôi đình nhưng cũng chính vì không thể nào làm cho Ma vương nguôi giận, làm bọn hắn không có được một ngày yên ổn, vì thế toàn bộ thị vệ cùng chín vị đại thần đứng trên cùng một trận tuyến. Bọn họ cảm thấy chỉ cần có thể có được sự ủng hộ của Hứa cô nương, cho dù Vương muốn giáng tội xuống, Hứa cô nương nhất định sẽ cố gắng giữ lại cho bọn họ cái mạng nhỏ này.

Bọn họ đem tính mạng bản thân và gia đình đi đánh cược, đánh cược tình cảm của Vương đối với Hứa cô nương chính là yêu, đánh cược Hứa cô nương kia là người có tấm lòng thiện lương.

Ma vương thật sự lo lắng khi mình đi vắng, sợ Hứa tử thừa cơ hội trốn khỏi Thiên cung lần thứ hai, trước khi đi đã làm phép cho Hứa Tử ngủ, ra lệnh cho Lam Y, Lam Nguyệt canh giữ trước giường cho đến khi hắn về mới được rời đi.

Ma pháp của Ma vương ngoại trừ chính hắn người khác không thể giải trừ, chỉ có thể đợi hai canh giờ sau tự giải. Mọi người chỉ có thể lo lắng chờ đợi. Nếu như đang đứng ở đây mà Ma vương bất ngờ quay lại, bọn hắn sẽ như kiểm củi ba năm thiêu một giờ vậy. Không những thế bọn hắn còn phải trả giá rất trầm trọng, Ma vương sẽ không nể tình bọn hắn là đại thần, còn có rất nhiều người đi cùng mà nương tay.

Hứa Tử đang ngủ say dường như cảm nhận được sự lo lắng của mọi người, nàng tức giận Ma vương dùng phép làm nàng không thể nói, nàng không hề ngủ, nàng đã tỉnh lại từ lâu. Vận khí, dùng một chút lực, nàng thần nhiên phá tan Ma pháp của Ma vương.

Lam Y, Lam Nguyệt nghe lệnh Ma vương đứng canh trước giường, vừa thấy nàng tỉnh lại thì Lam Y ngay lập tức chạy ra ngoài báo ọi người biết.

Hứa Tử cảm thấy rất kì lạ bèn hỏi Lam Nguyệt: “Lam Y làm sao vậy? Sao vừa thấy ta tỉnh lại đã bỏ chạy, hiện tại ta rất đáng sợ sao? Ta không có bị biến thành ma quỷ chứ?”. Nàng lấy tay sờ lên mặt mình, rõ ràng là vẫn có hơi ấm mà.

Lam Nguyệt vừa giúp nàng chỉnh lại y phục vừa trả lời: “Không phải, là Ngọc phi và chín vị đại thần đã đứng đợi ở đại sảnh lâu lắm rồi. Bọn họ có việc cần cô nương giúp đỡ. Lam Y là vội chạy đi báo cho bọn họ cô nương đã tỉnh lại”. Lam Nguyệt nhìn thấy Hứa Tử phá tan Ma pháp của Ma vương kì thực không hề ngạc nhiên. Ngay từ lần đầu, khi Hứa Tử phá tan Ma pháp thì chuyện này đã được lan truyền khắp hoàng cung rồi. “Ồ...Ngọc phi là ai vậy?” Hứa Tử tò mò hỏi “Vậy đó là phi tử của tên vô lại kia sao? Không phải hắn không bao giờ cho nữ nhân 1 danh phận hay sao?”

“Cô nương hiểu lầm Vương rồi. Vì nghe theo lời cô nương, Vương đã sắc phong Ngọc San công chúa của Tinh linh quốc làm Ngọc phi. Cô nương không biết sao?” Lam Nguyệt kinh ngạc hỏi, chẳng trách nàng với Vương vẫn hay bất hòa. Thì ra nàng không hề biết Vương đã cho Ngọc San công chúa danh phận, chỉ là danh phận này Ngọc San công chúa tình nguyện không cần thôi.

“Thật chứ?” Hứa Tử vẫn không thể tin vào tai mình.

“Nếu không tin, cô nương cứ việc đi đến Đại sảnh sẽ biết thật giả”

Không chờ Lam Nguyệt nói, Hứa Tử đã lập tức vén cao váy chạy đi.

Nàng một bước tiến vào Đại sảnh, đầu tiên nhìn thấy chín người nam nhân tuổi xấp xỉ nhau, mỗi người đều có vẻ đẹp tiêu sái lạ thường, có vài vị nàng đã từng gặp qua, cũng có vài vị chưa gặp lần nào. Nhìn thấy nàng xuất hiện, khuôn mặt mọi người đều có vẻ thoải mái hơn 1 chút. Nàng không khỏi tò mò, có chuyện gì mà khiến tất cả đều đi tìm nàng? Về mặt còn có vẻ rất khấn trương, là trời sập sao? Nàng thật không biết từ khi nào mà nàng lại trở thành người quan trọng đến như vậy, có thể làm cho chín vị đại thần cùng 1 lúc đến gặp nàng, còn dùng từ “Cầu” nữa. Mà công chúa Ngọc San xinh đẹp kia càng làm nàng thấy lo lắng hơn, vừa thấy nàng lập tức đi tới ‘uỳnh’ một cái lập tức quỳ xuống trước mặt nàng. Làm Nàng vô cùng hoảng sợ, Ngọc San thật tiều tụy, suýt chút nữa nàng nhận không ra đây chính là cô gái 14 tuổi xinh đẹp kia.

“Mau đứng lên” nàng vội vàng đỡ Ngọc San đứng lên, sau đó quay qua nhìn chính vị đại thần, khẽ gật đầu 1 cái xem như chào hỏi.

“Tỷ tỷ, cầu xin người cứu ta đi”. Ngọc San bắt đầu khóc như mưa. Đối với Hứa Tử, nàng luôn xem như người thân, tuy đại nạn của nàng một phần là do Hứa Tử can thiệp mà ra, nhưng nàng không hề hận.

“Có chuyện gì xảy ra? Nghe Lam Nguyệt nói cái tên vô lại kia đã cho người danh phận. Chẳng lẽ hắn vẫn còn khi dễ người sao? Một tháng qua, người sống như thế nào, người không ăn uống gì sao? Sao lại gầy như thế này?”. Hứa Tử hỏi một lúc một đồng câu hỏi.

Ngọc San muốn nói cái gì cũng nói không nên lời, đành kéo ống tay áo lên cho Hứa Tử xem, trên cánh tay nhỏ bé trắng nõn kia đều là những vết roi, mới có, cũ có. Hứa Tử bị dọa kinh hãi.

“Là ai dám làm thế này? Ta sẽ đi tìm hắn tính sổ”. Hứa Tử đưa tay nhẹ nhàng xoa vào vết thương, nàng nóng mặt gầm nhẹ, “Nhất định là rất đau? Trời không có mắt a! Thật là tên vô lại đáng chết!”. Sao có thể nhẫn tâm ra tay như vậy với Ngọc San.

Ngọc San đau khổ không nói nên lời.

Nhìn thấy phản ứng của Ngọc San, khóc không tiếng, Hứa Tử không chịu nổi, ứa nước mắt đau xót.

Thấy Ngọc San chần chừ không nói ra, mọi người đã có phần lo sợ Ma vương sẽ trở về, Phong Tử Do đành phải kể tóm tắt nội tình sự việc cho nàng nghe.

Nghe xong Phong Tử do nói, Hứa Tử vừa tức vừa hận Ma vương, đối Ngọc san thương tiếc không thôi. Nàng nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt cho Ngọc San, giọng nghẹn ngào nói “Thực xin lỗi, là tại ta hại người”

Ngọc San vừa khóc vừa lắc đầu, sau đó kéo Hứa Tử đi về phía Hậu cung. Nơi đó, những nữ nhân khác so với nàng còn thảm hơn.

Hứa Tử không hiểu hành động của Ngọc San, đành tùy ý để nàng dẫn đi.

Ma nữ trong Hậu cung vừa thấy Hứa Tử đến giống như thấy Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, tất cả đều chạy đến quỳ xuống trước mặt nàng, cầu xin Hứa Tử cứu họ, xin Hứa tử tha thứ cho Ma vương.

Hứa Tử hoảng sợ lùi về sau mấy bước, nhìn thấy tất cả ma nữ đều đang quỳ trước mắt, mỗi người xinh đẹp như hoa như ngọc. Chỉ là khuôn mặt các nàng đều mang vẻ sợ hãi, nước mắt tuôn như mưa. Thâm tâm Hứa Tử đau như cắt. Nàng nhẹ nhàng bước đến, đỡ từng người đứng dậy. Nàng không hề biết chỉ vì nàng mà có nhiều người chịu đau khổ đến vậy, nàng nghĩ đến ma vương, nàng chỉ nghĩ bọn họ là bị sủng hạnh mà thôi. Nàng hận ma vương vô tình, hận ma vương độc ác. Nhưng vì mọi người, nàng nhận lời cầu xin của các nàng mà tha thứ cho Ma vương.

Trong lúc mọi người quỳ xuống cảm kích nàng đã đồng ý giúp họ thì Ma vương đột ngột xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Mọi người lập tức sợ đến ngất người.

Ma vương lạnh lùng trừng mắt nhìn hết một lượt ma nữ hậu cung đang quỳ mọp dưới đất, lại hung hăng nhìn qua chín vị đại thần. Chín vị đại thần cùng Ngọc San sợ đến mức đồng loạt quỳ xuống.

Chỉ có Hứa Tử ôm hận mang lệ, ngao ngễ đứng đó, lạnh lùng nhìn hấn. Ma vương đột nhiên giơ tay lên, chuẩn bị thi triển ma pháp giáo huấn các nữ nhân hậu cung này dám liều lĩnh ở trước mặt Hứa Tử tố cáo hấn, các nàng còn sợ Hứa Tử chưa đủ hận hấn hay sao?

“Không cần!” Biết hấn định làm gì, Hứa Tử vội vàng chạy tới chặn tay hấn lại, nén lệ cầu xin, “Tha cho các nàng ấy đi”

“Là các nàng không chịu yên thân yên phận!”. Ma vương gạt tay Hứa Tử ra, dám tố cáo hấn, hấn liền cho các nàng đến địa phủ tha hồ tố cáo. Hấn bắt đầu thi triển âm độc ma pháp, lập tức có một luồng gió lạnh ập tới, vô tình thổi bay đám ma nữ văng tứ tung.

Hứa Tử không suy nghĩ nhiều đến mọi người xung quanh, kiễng chân lên kéo đầu Ma vương xuống, hôn lên đôi môi lạnh như băng của hấn.

Ma vương ngẩn người, lập tức ngừng tay, ôm chặt Hứa Tử vào lòng, tham lam hôn tới tấp lên đôi môi thơm tho xinh đẹp của nàng.

Vừa hôn xong, Hứa Tử tiếp tục cầu xin “Người mau tha cho các nàng ấy đi, Người muốn gì ta cũng đáp ứng người hết”. Nói xong, nàng đưa tay lên y phục của mình, chuẩn bị cởi chúng ra. Chỉ cần có thể cứu người, hy sinh mình thì có gì không thể.

“Được, Bổng vương đáp ứng người”. Ma vương vội vàng giữ tay nàng lại, sau đó xoay người bế nàng lên, vội vàng trở về Thiên cung.

Đem Hứa Tử đặt nhẹ nhàng lên giường, Ma vương nhẹ lau đi dòng lệ đọng ở khóe mắt nàng. Hấn biết nàng không phải là tha thứ hấn, thậm chí càng thêm hận hấn. Nhưng vì những ma nữ hậu cung không liên quan gì đến nàng, nàng tình nguyện ủy khuất chính mình. Điều này làm hấn thật đau lòng, nhưng bản thân hấn lại quá ham muốn nàng, cho dù nàng có cam tâm tình nguyện hay không. “Đừng khóc”. Hấn cúi đầu hôn không ngừng lên những giọt lệ nóng hổi của nàng, tay hấn vội vàng thoát quần áo của nàng...

Ma vương vỗ về an ủi vuốt má tóc dài của nàng, hấn cúi đầu hỏi, giọng điệu có phần ghen tuông, “Tại sao lại đối với các nàng ấy tốt như vậy? Với ta lại kém như vậy?”

Hứa Tử buồn bã cười đáp: “Bởi vì chúng ta đều là nữ nhân vì người mà chịu đau khổ”.

Ma vương âm trầm nhìn nàng thật lâu, một lời cũng không nói.

“Đừng tiếp tục làm tổn thương Ngọc San công chúa, người đừng vì muốn làm nàng đau khổ mà phong nàng làm phi. Nàng là một cô gái tốt, người là nam nhân của nàng, người không cần phải trở thành ngọn nguồn ác mộng của nàng. Thêm nữa, các ma nữ đã từng bị người sung hạnh, đừng đưa các nàng đi làm quân kĩ, người có thể cho các nàng danh phận”. Hứa Tử yếu ớt khuyên bảo.

“Không có khả năng”, Ma vương kiên quyết nói, “Hoàng cung chỉ cho phép có sáu phi tần, Bổng vương sao có thể cho hết các nàng danh phận”.

“Vậy người đừng chạm vào các nàng nữa”, Hứa Tử tức giận.

Ma vương cười giảo hoạt, nghiêng người nằm lên người Hứa Tử, gian tà nói: “Ta không chạm các nàng cũng được, vậy từ nay ta chỉ chạm vào người thôi. Vì các nàng ấy, Bổng vương nghĩ, người nhất định sẽ không cự tuyệt”. Nói xong, hấn lại bắt đầu công thành đoạt đất*. Đối với nữ nhân này, hấn luôn không ngừng ham muốn. *giảo hoạt: gian xảo, *công thành đoạt đất: ngại quá, các bạn tự hiểu nha :”>

Hứa Tử gật đầu đồng ý, không hề chần chừ.

Tuy rằng ngoài mặt Hứa Tử cùng Ma vương hòa thuận, chỉ có Ma vương biết nguyên nhân chính là do hấn đang nắm giữ sinh tử. Hấn lo sợ Hứa Tử tiếp tục không quan tâm đến hấn, không thèm nhìn hấn, nên hấn không có đem ma nữ hậu cung đã sung quân trở về nhà. Việc này khiến hấn và Hứa Tử suýt nữa lại cãi nhau.

Hơn 1000 ma nữ tuổi từ 14 – 20 tập trung hết tại một tòa điện lớn tên là Phúc Khang Di. Mỗi người đều có một tòa tiểu viện riêng, mỗi tòa tiểu viện đều có ít nhất bốn phòng, trong đó có một gian phòng khách, một phòng ngủ và hai gian dành cho người hầu.

Đối diện Phúc Khang Di chính là Nội phủ cung – nơi quản lý tất cả chuyện lớn bé của hoàng cung.

Nội phủ cung mặt trái có ba tòa gọi là Phúc Thái cung, Phúc Trữ cung và Phúc Yên cung; mặt phải cũng có 3 tòa gọi là Di Thái cung, Di Trữ cung và Di An cung, sáu tòa cung điện này chính là nơi ở dành cho sáu vị cung phi của Ma vương. Hiện tại, Ma vương đã chính thức sắc phong một vị phi tử, do Hứa Tử nhất mực yêu cầu, Ngọc San được dọn ra khỏi Thiên cung đến Di An cung sống, chân chính hưởng những đãi ngộ dành cho phi tử.

Cung điện của Ma hậu nằm ở trung tâm của Hậu cung, gọi là Thiên Phượng cung, phối với Thiên cung của Ma vương.

Tuy Ma vương không có lập Hậu, nhưng tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ chủ nhân của Thiên phượng cung chắc chắn chỉ có thể là Hứa Tử.

Bên ngoài Hoàng cung được bao bọc bởi tư dinh của chín vị đại thần, điều đó tượng trưng cho uy quyền tối thượng của Ma vương.

Vì các triều đại Ma vương không ngừng di xâm lược, trước mắt Ma giới tuy rằng con dân không nhiều như thiên binh thiên tướng của Thiên đình, nhưng cũng không ít. Vì vậy các Quốc gia khác trong không gian dị vực đều sợ hãi uy lực của Ma giới.

Cảm thấy cuồng phong đã qua, Yêu tinh nữ vương lại mang An Hiền Thân vương đến thăm Ma giới lần nữa. An Hiền Thân vương vốn là tri kỷ với Ma vương, nên nàng hi vọng An Hiền Thân vương có thể nói giúp vài lời để nàng có thể trở thành Ma phi của Ma vương. Được như vậy, nàng vừa là Yêu tinh Nữ vương lại là Ma phi của Ma giới, điều này có thể làm cho địa vị của nàng trong mắt các nước láng giềng được nâng cao lên rất nhiều. Kế hoạch của nàng vốn là trở thành Ma hậu, nhưng trong lòng Ma vương chỉ có nữ nhân loài người xinh xắn lạnh lùng kia nên nàng chỉ có thể án binh bất động chờ cơ hội khác.

Vì công chúa Ngọc San của Tinh linh quốc trở thành Ma phi mà con dân của họ chẳng xem Yêu tinh quốc ra gì, còn con dân của nàng lại có phần e dè Tinh linh quốc. Điều này làm cho người luôn ăn trên ngồi trước như nàng không thể nuốt nổi cơn tức này.

Ma vương cũng đoán được vài phần tâm tư của Yêu tinh Nữ vương, hẳn không hề muốn tiếp kiến nàng mà phải quan ngoại giao đến tiếp đãi nàng.

Yêu tinh Nữ vương không hề tỏ ra giận dữ, lại còn tỏ vẻ cam chịu. Nàng dò hỏi quan ngoại giao Hàn Dạ, “Không biết Vương của các ngươi đang bận công việc gì?”. Nếu thật sự là do công việc bận rộn, nàng có thể chấp nhận và bỏ qua. Muốn trở thành nữ nhân của vua một nước thì thấu hiểu lòng người là việc quan trọng nhất.

Hàn Dạ rất có thành kiến với việc Yêu tinh Nữ vương luôn muốn quyến rũ Ma vương, hẳn chán ghét ý phục của nàng, trước mặt Vương luôn cố ý dùng giọng nói mỉa mai khiến người khác nghe vào đều thấy buồn nôn. Sau lưng Vương lại vênh mặt hất hàm sai khiến bọn hắn, cứ như bản thân mình là nữ chủ nhân của Ma giới vậy. Hắn lạnh lùng trả lời: “Hiện tại, Vương của chúng ta đang cùng Hứa Tử cô nương thân mật ngắm hoa tại hoa viên”. Thật ra lúc này Ma vương đang ngồi phê duyệt tấu sớ, Hứa Tử bị buộc phải ngồi đó giúp đỡ hắn. Hàn Dạ nói như thế chẳng qua chỉ là muốn chọc giận Yêu tinh Nữ vương.

“Ma vương của các ngươi cũng thật có nhã hứng”. Câu nói này của nàng thật ra không hề có ý mỉa mai gì cả. Từ trước đến giờ, nàng chưa từng được Ma vương đãi ngộ như thế. Trừ khi ở trên giường, Ma vương tuyệt đối không bao giờ nhớ đến nàng.

An Hiền Thân vương cũng mở miệng nói: “Không biết Hàn đại nhân có thể vào bẩm báo rằng ta muốn gặp Ma vương được không?” Trước kia hắn không hiểu vì sao tỷ tỷ một mực đòi làm nữ nhân của Ma vương, sống chết đòi danh phận. Từ sau khi Ngọc San công chúa trở thành Ma phi, Tinh linh quốc mở mây mở mặt, hắn mới hiểu được trở thành Ma phi tất sẽ rất oai phong. Huống chi, hắn thật không hiểu tại sao Hứa Tử có thể độc chiếm tâm của Ma vương, dù xét ở mức độ nào tỷ tỷ hắn từ dung mạo đến địa vị đều hơn hẳn nữ nhân loài người kiên cường, thanh tú, xinh xắn kia.

Hai tỷ đệ cùng nhau thương lượng, quyết định trước cầu ngôi vị Ma phi, sau đó từ từ tìm cách hãm hại Hứa Tử, quyết không để nàng có thể lên ngôi Ma hậu.

Hàn Dạ trong lòng cười lạnh, thờ ơ nói: “An Hiền Thân vương cũng không phải không biết tính khí Vương của ta, nếu Vương thật sự muốn gặp hai vị thì đã không sai hạ quan đến chiêu đãi hai vị” Ngụ ý chính là muốn bảo bọn họ mau xéo đi, đừng mơ làm phiền Ma vương và Hứa Tử cô nương đàm tình thuyết ái*. Trải qua chuyện “tổ cáo” kia, chính mắt bọn hắn nhìn thấy tầm quan trọng của Hứa cô nương đối với Vương, vì Hứa cô nương Vương có thể khoan dung cho tất cả mọi người. Nếu như để hai tỷ đệ này thừa nước đục thả câu khiến Vương cùng Hứa cô nương cãi vã, bọn hắn thật ngày ngày lo lắng, ăn không ngon ngủ không yên.

*đàm tình thuyết ái: nói chuyện yêu đương

Trong ánh mắt Yêu tinh Nữ vương có phần ghen tị, lời nói có vài phần châm chọc “Từ khi nào mà Vương của các người trở nên trọng sắc khinh bạn như thế?”. Ma vương cùng An Thân vương là bạn tốt, bất luận khi nào cũng không bao giờ từ chối gặp, chính vì thế nên mỗi lần đến đây nàng đều đem An Hiền theo. Nhưng hiện tại đến cả An Hiền Ma vương cũng từ chối không gặp, thật có thể thấy Ma vương đối với nữ nhân loài người kia có bao nhiêu mê muội.

Nàng có thân hình, có nhan sắc, có quyền thế, có địa vị nhưng làm Ma vương động tâm, chưa từng khiến hắn coi trọng nàng. Nữ nhân kia chỉ là một cái nhân loại tầm thường, lại có thể trộm đi tâm của Ma vương, làm cho nàng càng lúc càng xa rời ngôi vị Ma hậu, nàng thực sự ghen ghét. Bởi vì thế mà trong lời nói có phần xác xược.

Hàn Dạ lạnh lùng liếc mắt nhìn Yêu tinh nữ vương, lạnh lùng nói: “Nữ vương, những lời này nói ở trước mặt thần không sao nhưng đừng để cho Vương nghe được, nếu không...”. Hàn Dạ không nói tiếp, tin rằng hai tỷ đệ này đều có thể nghe ra ý tứ của hắn.

Yêu tinh Nữ vương bỗng giật mình thấy mình thật to gan, đã lỡ miệng.

Hàn Dạ không muốn tiếp tục ở lại, liền đi chuẩn bị hai tòa lạc viện ở Ngự thiên cung, an bài cho tỷ đệ họ ở đó, sau đó liền cáo từ.

“Hừ, chờ đến lúc ta làm Ma phi, đến lúc đó dạy dỗ người cũng chưa muộn”. Yêu tinh Nữ vương chưa từng chịu sự sỉ nhục như vậy, vừa nói vừa hung hăng dậm chân nhìn theo hướng Hàn Dạ đang rời đi.

Ngự thiên cung thật sự rất hoa lệ, rất trang nghiêm, dù gì nó cũng là nơi dùng để tiếp đãi khách nhân. Nhưng đối với tỷ đệ này, liệu có thể cam tâm an phận hay không?

Yêu tinh Nữ vương bỗng nhiên nhớ tới Ngọc San công chúa, có lẽ nàng nên đi đến xem Ngọc phi sống ra sao.

Gọi một ma nữ đến, bắt nạt đường đến Di An cung. Vừa bước vào Di An cung thì lòng Yêu tinh nữ vương bắt đầu cảm thấy ghen tị. Hoàng cung Ma giới so với cung điện của nàng to lớn hơn, rộng rãi hơn, ngay cả một cung điện nhỏ nhỏ dành cho Phi tử cũng hoa lệ hơn tầm cung của nàng rất nhiều. Nàng năm mươi bốn tuổi đã say đắm Ma vương, năm nay nàng đã hai mươi hai vẫn chỉ là công cụ phát tiết của Vương. Nếu nàng không chủ động, đến ngay cả việc làm công cụ phát tiết cũng không đến lượt nàng. Ngọc San công chúa lần đầu được sung hạnh lại may mắn được phong làm Ngọc phi, mặc dù cái danh phận đó là do nữ nhân loài người kia đi cầu xin cho nàng, nhưng danh phận vẫn cứ là danh phận, Ngọc San giờ đã chính thức là một Ma phi.

Người hầu kẻ hạ trong Di An cung có đến mười mấy người, nàng nghe nói nữ nhân kia cũng chỉ có hai ma nữ hầu hạ. Ngọc San công chúa được đãi ngộ như thế nhưng liệu có hơn được nữ nhân kia không?

Nhìn thấy Ngọc san công chúa mang những vết thương do Vương hành hạ cũng đã gần lành, nháy mắt tự vẫn chưa thành, một chút tái nhợt cũng không có, làm cho Yêu tinh Nữ vương càng thêm ghen ghét sắc đẹp khuynh thành của nàng, hận không thể đem nàng xé thành nhiều mảnh. Nếu như trước kia, vừa nhìn thấy nàng, Ngọc San đã run rẩy sợ hãi tìm cách tránh xa thì giờ đây, nàng lại không thể không tươi cười vui vẻ để lấy lòng Ngọc San. Một Nữ vương, một phi tần, người của hai quốc gia lớn nhỏ khác biệt vậy mà địa vị lại khác nhau xa.

Ngọc San biết nàng thật giả bất phân nên nàng cũng không dám nói nhiều, Yêu tinh Nữ vương nói ra toàn lời nói dễ nghe nhưng nghe lắm thấy rất chói tai trong lời nói. Nhìn thấy Yêu tinh Nữ vương thơn thớt nói cười, Ngọc San cười khổ, nàng không hề màng đến danh phận Ma phi này nhưng vì quốc gia lại không thể

không nhận. Nếu bây giờ nàng chỉ cần cắn răng cam chịu sợ hãi, cô đơn, đau đớn thì mới có thể sống sót đến cuối đời?

“Ma vương gần đây không hề ân sủng Ngọc phi nương nương sao?” Yêu tinh Nữ vương trong câu hỏi mang hàm ý mỉa mai, càng vừa lòng hơn khi thấy thần sắc trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần kia đang vô cùng sợ hãi. Chuyện Ma vương tra tấn Ngọc San nàng có nghe qua.

“Công việc của Vương bận rộn, ta nào dám làm phiền Vương đến ân sủng”. Ngọc San thấp giọng nói.

Yêu tinh Nữ vương hừ lạnh: “Người ta là vôi vàng cùng nữ nhân loài người kia ân ân ái ái, xem ra cũng thực sự rất bận rộn. Cái loại thấp bé như ngươi đừng có ở đó dương dương tự đắc, ta và ngươi cũng đều như nhau, không hề được Vương coi trọng. Ngươi một mình ở đây cũng thật là hưởng thụ nhỉ? Ha...ha...ha...”

Ngọc San cắn chặt môi dưới, lệ trong khóe mắt đã bắt đầu tuôn ra chỉ là...nàng cái gì cũng không dám nói lại.

Ma nữ hầu hạ Ngọc San cảm thấy thật chướng mắt, không kiên nhẫn lập tức đáp trả: “Nương nương nhà ta so với Nữ vương thật cao quý hơn bội phần, dù sao thì nàng cũng có danh phận. Nữ vương theo Vương chúng ta đã tám năm, cái gì cũng đều không có”

Yêu tinh Nữ vương nghe vậy giận dữ, giơ tay lên “bốp...bốp” hai tiếng tát vào mặt ma nữ kia hai bàn tay, lạnh lùng nói: “Chủ nhân nói chuyện, khi nào thì đến phiên nô tài nhà ngươi mở miệng”. Cho dù nàng ở Ma giới không có danh phận, nhưng tốt xấu gì nàng cũng là Yêu tinh Nữ vương, nay nô tài chết tiết kia dám dùng lời lẽ khinh thường nói với nàng, nếu không dạy dỗ cho nó một trận, nàng không còn là Yêu tinh Nữ vương.

“Ngươi...”, ma nữ ôm mặt, trừng mắt oán hận nhìn Nữ vương, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng không biết làm sao cho hả giận.

Ngọc San vôi vàng đem ma nữ kia che chở phía sau mình, vôi vàng nói: “Là ta dạy dỗ không tốt, đã đắc tội với Nữ vương bệ hạ, mong bệ hạ tha thứ”

“Hừ!”, Yêu tinh Nữ vương hừ một tiếng, tức giận rời đi. Một ngày nào đó nàng trở thành chủ nhân của đám nô tài này, đến lúc đó còn ai dám xem thường nàng.

Thiên cung.

Ma vương ôm cơ thể thơm ngọt ngào, mềm mại, ấm áp này trong lòng thì làm sao có thể nhìn đến được Ma thư. Bàn tay không thể kiềm chế sờ loạn trước ngực Hứa Tử, bắt đầu ăn đậu phụ.

Tức giận đẩy tay hắn ra, Hứa Tử nhảy ra khỏi ngực hắn. Không vui nói: “Ngươi còn như vậy nữa, ta liền rời đi”

Ma vương không những không giận mà còn vui vẻ cười, cười đến thật dịu dàng, làm cho Hứa Tử cảm thấy đáng vẻ này của hắn thật chói mắt. Khẽ nói nhỏ vào tai Hứa Tử: “Là ai không cho Bồn vương đi gặp các nữ nhân khác? Hả? Lại đây!”. Giọng điệu của hắn bỗng nhiên tăng cao.

Hứa Tử hận nghiến răng nghiến lợi, thật muốn một đao giết chết hắn cho xong! Nàng lưỡng lự không muốn qua. Ma vương mạnh mẽ, đối nàng làm những việc không chừng mực, khiến cho nàng thật không chịu nổi. Đôi lúc, nàng cảm thấy mình không cần phải vì lợi ích chung mà nhân nhượng hắn, nhưng vì nghĩ đến những giọt nước mắt của ma nữ hậu cung cùng vết roi trên người Ngọc San, nàng đành phải nhẫn nhịn.

Mặt Ma vương trở nên không vui, nghiêm mặt gầm nhẹ: “Lại đây! Nếu không lại đây, Bồn vương lập tức đi Thừa Ân điện!”. Nếu không uy hiếp, tiểu nữ nhân này chắc chắn không chịu ngoan ngoãn nghe lời.

“Bây giờ là ban ngày”, mặt Hứa Tử khổ sở, suýt chút nữa là muốn khóc, “Ngươi cũng có nói qua ta không phải nô lệ”. Lúc trước, hắn chỉ yêu cầu vào buổi tối, bây giờ lại thêm ban ngày, cứ kiểu này, nàng khác chi nô lệ của hắn?

Ma vương đứng dậy, Hứa Tử thận trọng nhìn hắn, trong mắt có chút hoảng sợ.

Ma vương không phải là đi đến để bắt nàng, mà là đi ra khỏi Thư phòng, hướng đến Thừa Ân điện.

10. Chương 05 Phần 2

CHƯƠNG 5.2

“Long Nghịch Thiên!”. Hứa Tử sợ tới mức vội vàng đuổi theo, lôi kéo khuôn mặt u ám tuần tú của hắn nhìn về phía nàng. Nén lại những giọt nước mắt chỉ chực tuôn ra, nàng chịu khuất phục rồi.

Sau khi được thỏa mãn như ý, Ma vương không kiềm được, quay sang vuốt ve bụng Hứa Tử: “Trong này, có thể có con của Bốn vương hay không?”. Giọng điệu lãnh đạm, thật không nghe ra ý tứ của hắn. Từ khi sủng hạnh nàng, nàng không hề uống qua vô tử canh, hắn cũng không phân phó cho Ma y đem vô tử canh đến cho nàng.

“Không có”, Hứa Tử đẩy tay hắn ra. Nàng không muốn cùng hắn tạo ra một Ma vương nữa làm hại nhân gian đâu, nếu thật sự như vậy, nàng đã đắc tội với nhân loại thật rồi.

Đánh cái ngáp, Hứa Tử cảm thấy buồn ngủ. Hắn không biết kiềm chế khiến nàng không thể ngủ đủ giấc. Hắn cũng không từng thương cảm cho đôi mắt thâm quầng của nàng, chỉ cần hắn muốn hắn bất luận nàng đang ngủ say hay tỉnh.

“Lục Ngọc với Phong Tử Do hình như là tình nhân”, nàng mơ mơ màng màng nói. Nàng có thể cảm thấy tình cảm của họ qua ánh mắt họ nhìn nhau, nhận thấy được hai người thật sự có tình ý.

“Ừm” Ma vương sờ nhẹ lên đầu nàng. Hắn đã biết chuyện đó từ lâu, nhưng nàng muốn quản cái gì?

“Người giúp bọn hắn tứ hôn đi”. Nói xong, Hứa Tử chìm ngay vào mộng đẹp.

ng không khỏi bật cười, nha đầu này cái gì cũng thích nhúng tay vào.

Trường lão hỏi hắn khi nào thì cưới Hứa Tử làm Vương hậu, hắn không trả lời. Hứa Tử đối với hắn thật rất đặc biệt nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ sẽ lập nàng làm Hoàng hậu. Hắn biết rõ, một khi Hứa Tử trở thành Hoàng hậu của hắn, nàng ngay lập tức sẽ trở thành mục tiêu công kích của các nữ nhân khác. Hắn tin tưởng bản thân hắn có đủ khả năng để bảo vệ cho nàng, chỉ là hắn không thể mỗi phút mỗi giây canh giữ ở bên cạnh nàng. Một khi đã tâm trong lòng của các nữ nhân bùng cháy, các nàng sẽ tìm đủ mọi cách để hại Hứa Tử, Hứa Tử sẽ mất mạng oan uổng. Hắn cũng hiểu rõ ma pháp của hắn có cao tới đâu cũng không thể nào cải tử hồi sinh, cũng không có cách nào đem hồn phách của nàng lưu giữ lại Ma giới. Dù sao nàng cũng là con người, sau khi chết đi, nơi duy nhất nàng có thể đến chính là địa phủ. Diêm vương nếu biết được nàng là Vương hậu của hắn, chỉ sợ sẽ đem nàng nhốt đánh vào mười tám tầng địa ngục, nàng vĩnh viễn không thể đầu thai, cắt đứt của hắn ý định muốn tìm kiếp sau của nàng.

Hắn có thể cho nàng sống như Hoàng hậu, nhưng hắn thật sự không thể cho nàng danh phận. Ngôi vị Ma hậu này, hắn sẽ vì nàng mà để trống.

Con người vốn sống không được bao lâu, hắn nghĩ chờ thêm một thời gian nữa, khi Hứa Tử thật sự tha thứ cho hắn, hắn sẽ đến Bồng Lai tiên đảo, chỉ cần lấy được trường sinh thảo, nàng có thể trường sinh bất lão, vĩnh viễn ở bên cạnh hắn.

Hắn chưa từng nói lời yêu nàng, nàng cũng chưa từng nói thương hắn. nhưng trong lòng cả hai đều biết rõ tình cảm của nhau. Nếu Hứa Tử không thương hắn, chắc chắn sẽ không hận hắn. Phong Tử Do từng nói với hắn, có yêu thì mới có hận.

Yêu nàng là chuyện ngoài ý muốn. Duyên cớ lại chỉ do một nụ hôn.

Phong Tử Do nói nàng là Ma vương chỉ mẫu trong truyền thuyết, giờ ngấm lại, hắn thấy cũng có lý.

Người và ma khác biệt, nàng lại có thể ở cái nơi âm khí nặng nề nhất là Ma giới này mà sinh sống, không hề ảnh hưởng gì đến một cọng tóc của nàng. Tuy rằng nàng cũng cảm thấy được trên người ma quỷ bọn hắn

lạnh như băng, nhưng cái lạnh này lại không xâm nhập được vào người nàng. Có lẽ nàng là người đặc biệt, thật sự là Ma vương chi mẫu. Ý trời không cho hắc đứng đầu tam giới nhưng lại cho hắc có được một nữ nhân cùng hắc thật lòng yêu nhau, hắc cũng không còn oán trách gì.

Nhìn nhân nhi đang ngủ say, Long Nghịch Thiên bất giác trở nên mềm yếu. Chỉ có duy nhất nữ nhân này mới có thể làm cho hắc trở nên dịu dàng. Hắc rất yêu thích thân thể ấm áp của nàng, có lẽ đây chính là nguyên nhân hắc say đắm nàng đến thế. Xoa nhẹ đôi môi sưng đỏ của nàng, phía trước ngực nàng lưu đầy ấn kí của hắc. Nhớ tới khoảng thời gian nàng không muốn nhìn thấy hắc, hắc cảm thấy sợ hãi không thôi, những ngày đó hắc tuyệt đối không muốn thêm một lần nào nữa. Cho dù hắc luôn lợi dụng lòng nhân ái của nàng, buộc nàng ở bên hắc, hắc cũng biết rõ nàng không muốn, không vui nhưng chính là hắc không thể buông tay.

Chỉ cần sau này Hứa Tử thật sự tha thứ cho hắc, hắc ngay lập tức an bài ma nữ hậu cung dời đi, cho các nàng về nhà theo lời phụ mẫu an bài lập gia đình hoặc giữ họ lại làm cung nữ. Về phần Ngọc San đã phong làm Ma phi, hắc không có cách nào khác, chỉ có thể để nàng cô đơn đến chết.

Ở nàng có sự ấm áp mà không ma nữ nào có, hạnh phúc nàng đem lại cho hắc cũng không có ma nữ nào có thể đem lại.

Bây giờ, trừ Hứa Tử, hắc không muốn gặp bất cứ nữ nhân nào khác.

Tim của hắc chỉ thực sự dịu dàng với nàng. Các nữ nhân khác không bị hắc tra tấn hành hạ thì đã thực sự là may mắn lắm rồi. Muốn hắc sủng ái, không có cửa đâu!

“Vương, ngài có ở bên trong không?” Ngoài phòng có tiếng thị vệ hỏi.

Thu hồi vẻ mặt dịu dàng, hắc lạnh lùng đáp: “Chuyện gì?”

“Quan ngoại giao Hàn đại nhân xin cầu kiến”. Thị vệ cung kính bẩm báo.

“Cho hắc vào đại sảnh ngồi đợi, Bồn vương sẽ ra sau”. Tuy rất lưu luyến gương mặt đang ngủ say của Hứa Tử, việc công cũng có thể không quan tâm. Vng hắc đã cự tuyệt không tiếp kiến tỷ đệ Yêu tinh Nữ vương.

“Vâng”

Lưu luyến hôn lên trán nàng, sau đó mới mặc y phục rồi đi ra.

Hàn Dạ vừa thấy hắc đến, lập tức cung kính hành lễ: “Thần tiếp kiến Vương. Vương bình an”

“Ừm”, Ma vương nhẹ đáp lại, đi đến trước mặt Hàn Dạ ngồi xuống.

Trong chín vị đại thần có quan ngoại giao Hàn Dạ, quan chấp pháp Hàn Quân cùng nghị thức quan Hàn Tinh đều là con của tiên Vương. Dù từng là con vua nhưng vì tư chất không bằng Long Nghịch Thiên, năm đó tỷ thí đều bị bại dưới tay hắc nên chỉ có thể chịu thiệt làm đại thần. Huynh đệ ba người đều đối với Long Nghịch Thiên một mực trung thành và tận tâm, chỉ có duy nhất Long Nghịch Thiên trong lòng luôn lo sợ bọn họ liên thủ làm phản đối phó với mình. Vì thế nếu không có việc quang minh chính đại, không được hắc cho phép, huynh đệ ba người bọn họ tuyệt đối không dám tự tiện lui tới.

“Dàn xếp cho Yêu tinh Nữ vương tốt chứ?”. Ma vương đậm hỏi.

“Dàn xếp tốt lắm. Yêu tinh Nữ vương không thấy Vương tiếp kiến nên không vui. Sau đó nàng đi đến Di An cung gặp Ngọc phi nương nương”. Hàn Dạ cung kính đáp, “Thần đến không phải bẩm báo việc này”

“Hử?”, ma vương nhíu mày, ờn có chuyện gì? Chuyện gì lại khiến người phải trực tiếp tìm Bồn vương?”. Theo như bình thường, các mối quan hệ ngoại giao Hàn Dạ đều tự mình xử lý hoặc là báo cáo lên cho các trưởng lão xử lý. Chuyện đặc biệt quan trọng mới có thể tìm hắc bẩm báo.

“Động vật hoàng bầy ngày nữa mang theo Hoàng hậu của hắc là nhân loại đến bái phỏng*”. Động vật hoàng là Hoàng thượng của tất cả các Vương quốc động vật, trong không gian dị vực, địa vị của hắc rất được tôn sùng. Tuy rằng con dân Động vật giới được chia làm nhiều Vương quốc khác nhau nhưng lại nhất mực tuân theo mệnh lệnh Vua của họ, Xà vương là một trong số đó. Động vật hoàng trừ những lúc biến hình thành người, còn là không hề dùng phép thuật gì khác. Triều đình của hắc phỏng theo nhân gian cổ đại mà thành lập, ngoài hàng ngàn hàng vạn vương quốc nhỏ khác thì dưới hắc còn có văn võ bá quan, đều là nhân tài

được tuyển lựa từ trong các vương quốc của hần. Quân đội hùng mạnh, sở hữu các quân nhân tinh anh nhất từ nhiều quốc gia. Tuy Ma vương có ma pháp rất lợi lại nhưng cũng không muốn có bất hòa với Động vật hoàng, dù có mạnh đến đâu cũng khó thắng nổi quyền lực của Động vật hoàng. *bái phỏng: viếng thăm

Hai năm trước, bào muội* của Động vật hoàng – Khang Nhân trưởng công chúa đã cứu một con người vô tình xuyên qua kết giới của Động vật giới, được thái hậu thu làm nghĩa nữ, Động vật hoàng tự mình hạ chỉ sắc phong nàng Trữ Di quận chúa. Không biết sau đó có chuyện gì, một năm sau, Động vật hoàng cương quyết cưới nàng làm Hoàng hậu, không để ý đến vị hoàng quý phi đã sinh hạ được hoàng tử kia. Chuyện của bọn họ trong lúc đó sau này trở thành truyền kì chuyện xưa, được mọi người lưu truyền. *bào muội: em ruột

Động vật hoàng cùng Ma vương xưa nay chưa từng có giao tình, nay lại đột nhiên đến thăm, còn mang theo vị hoàng hậu được thiên hạ tương truyền nghịch ngợm thích làm loạn đến đây, có lẽ là nàng nghe nói Ma vương cũng đang sủng ái một nhân loại đi. Động vật hoàng hậu đang ở một không gian dị vực, tự nhiên sẽ rất muốn gặp thân nhân, có thể đối với nàng ta mà nói thì gặp được một nhân loại khác ở nơi này thì như gặp lại thân nhân vậy.

Long Nghịch Thiên cảm thấy được việc này rất trọng đại, lập tức truyền lệnh cho chín vị đại thần lập tức chuẩn bị tốt.

Cho dù hần không phải thực lòng muốn cho Hứa Tử lộ diện, nhưng vì địa vị của đối phương hết sức đặc biệt nên Long Nghịch Thiên đành phải ra lệnh cho nội phủ quan chuẩn bị cung phục cho Hứa Tử gặp khách. Điều này làm cho Phong Tử Do khó xử, không biết nên chuẩn bị cung phục nào cho đúng với thân phận của Hứa Tử.

“Vương, thần phải chuẩn bị cung phục cho Hứa cô nương theo thân phận nào?” Vương không cho nàng danh phận gì, tuy biết nàng là nữ nhân của Vương nhưng lại chỉ có thể gượng gạo gọi nàng là cô nương.

Long Nghịch Thiên trầm tư một hồi, đáp: “Hay dùng cung phục Hoàng hậu đi”. Nhóm muội muội của Động vật hoàng đối với hần không có hứng thú, hần sợ cho nàng mặc cung phục Hoàng hậu sẽ gây họa sát thân.

“Vâng”, Phong Tử Do đang chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên nhớ tới Yêu tinh Nữ vương vẫn đang ở tại Ngự Thiên Cung. Hần bèn nhắc nhở vương: “Vương, cho Hứa Tử cô nương mặc cung phục hoàng hậu, đối với Yêu tinh nữ vương...” Hần không nói thêm nữa, tin rằng Vương có thể hiểu được ý hần.

Thiếu chút nữa đã quên mất Yêu tinh Nữ vương kia luôn ôm mộng làm hoàng hậu. Hần không sợ nàng, cũng không có cảm tình với nàng, chỉ nể mặt nàng là tỷ tỷ của An Hiền, hần tạm thời không muốn xung đột với nàng. “Vâng... Tử nhi lấy thân phận gì gặp khách?”

Phong Tử Do ngẫm lại, đáp: “Bất luận là Hậu hay là Phi, hiện tại đều không thích hợp. Yêu tinh Nữ vương long ghen tỵ rất lớn, chỉ sợ nàng sẽ hại Hứa cô nương. Dù sao Hứa cô nương chỉ là nhân loại, nàng chỉ cần dùng chút ma pháp cũng có thể đưa Hứa cô nương vào chỗ chết. Hay là để Hứa cô nương ăn mặc như bình thường đi.” Ở trong này, bất cứ người nào cũng có thể lấy tánh mạng của Hứa Tử để như trở bàn tay.

“Tiện nhân kia dám tổn hại đến Tử nhi, Bồn vương sẽ san bằng Yêu tinh quốc thành bình địa!” Ma vương ngoan độc nói, vì an toàn của nàng, hần chỉ có thể bắt đắc dĩ nói: “Đành phải ủy khuất Tử nhi vậy”. Cung phục hoàng hậu sang trọng quý phái vô cùng, hần rất muốn nhìn thấy nàng mặc.

“Vâng” Phong Tử Do lĩnh chỉ rời đi

Nghe nói Động vật hoàng mang Hoàng hậu đến thăm ma giới, Yêu tinh nữ vương hận không thể lấy thân phận Ma hậu đi gặp khách. Hiện tại nàng đến mặt Ma vương cũng chưa được thấy, huống chi đến danh phận gì. Sau đó Ma vương đã tiếp kiến riêng An Hiền Thân vương, An Hiền Thân vương cũng thay nàng cầu xin danh phận, ma vương ngay lập tức cự tuyệt thỉnh cầu. Ma vương thậm chí ngay cả trên giường cũng không muốn nàng. Nàng không cam lòng, trước kia vương không coi trọng nàng nhưng cũng còn cố thể gặp mặt, hiện tại... Đều là do nữ nhân loài người kia hại nàng, nàng nhất định phải đoạt lại Ma vương của nàng, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho Hứa Tử. Nghe nói lần này Ma vương mang Hứa Tử theo gặp khách, mà Di An cung – Ngọc phi cũng không có được vinh dự này. Xem ra, nàng phải dùng một chút thủ đoạn.

Nghe nói nữ nhân loài người kia rất đồng cảm với những nữ nhân đã từng được Ma vương thị tẩm. Nàng có thể lợi dụng điểm này, kêu nữ nhân loài người kia giúp nàng có được danh phận trước, về sau từ từ tính tiếp.

Chỉ là nữ nhân loài người kia hiện ở tại Thiên cung, nàng đương nhiên không có khả năng gặp được. Nàng cũng không có can đảm xông thẳng vào Thiên cung. Nghĩ một lúc, nàng nghĩ đến lợi dụng Ngọc San, tiểu tiện nhân kia hẳn không dám không giúp nàng.

Yêu tinh Nữ vương lập tức đến Di An cung.

Ngọc San luôn nhát gan lại sợ phiền phức, hơn nữa đối với Ma vương lại càng sợ hãi nên nàng đờ không dám giúp Yêu tinh Nữ vương. Huống chi mấy hôm trước, Yêu tinh Nữ vương mới đến lăm ăm ỉ một phen, còn đánh nữ hầu của nàng.

“Người thật không giúp ta sao? Chỉ là một việc nhỏ thôi, người chỉ cần giúp ta đem Hứa cô nương đến hoa viên là được, cũng không phải kêu người lên núi đao xuống biển lửa”. Đối với việc Ngọc San cự tuyệt, Yêu tinh Nữ vương rất không vui. Nếu như là ngày trước, kêu tiểu công chúa này đi hướng đông, nàng tuyệt đối không dám đi hướng tây. Thấy Ngọc San như vậy, nàng cảm cảm thấy danh phận của Ma vương ban cho thật sự rất uy quyền.

“Dựa vào cái gì muốn ta giúp người?” Ngọc San thản nhiên đáp.

“Người...”

Yêu tinh Nữ vương đang muốn nổi điên, bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, đột nhiên cười nói lấy lòng Ngọc San: “Vương đệ ta là An Hiền Thân vương đối với lệnh tỷ* Ngọc Linh công chúa đã sớm ái mộ. Nhưng không ngờ Ngọc Linh công chúa lại thành nữ nhân của Ma vương mà hiện tại Ma vương chắc chắn sẽ không sủng hạnh nàng nữa. Đã thế, hôm trước lệnh tỷ còn xem bị Ma vương đánh chết, đối với Ma vương hiện tại là lãnh đạm. Chỉ vẫn người giúp ta lần này, ta sẽ làm cho Vương đệ ta lấy lệnh tỷ. Như vậy lệnh tỷ cũng không cần sống cô độc suốt quãng đời còn lại”. Nàng biết Ngọc Linh cùng Ngọc San tỷ muội tình thâm, vì thương tỷ tỷ, nàng tin Ngọc San nhất định sẽ nguyện ý giúp nàng. *lệnh tỷ: cách gọi thân mật chị của người khác, giống như ‘đường muội’

Ngọc San nghi hoặc nhìn nàng, lo lắng trong lời nói của nàng không biết đâu là thật đâu là giả. Mấy năm trước nàng cũng đã nghe nói qua chuyện An Hiền Thân vương thích tỷ tỷ. Chỉ là hiện tại tỷ tỷ đã tàn hoa bại liễu, liệu An Hiền Thân vương còn có thể đồng ý lấy tỷ tỷ sao?

Nhìn thấu những gì Ngọc San lo lắng, Yêu tinh Nữ vương cười nói: “Người yên tâm, chỉ cần là lời ta nói, Vương đệ quyết không dám trái lời.” An Hiền có nhiều người hầu hạ, nhiều thêm một cũng không còn quan hệ.

“Người sẽ không làm tổn thương Hứa cô nương chứ?” Ngọc San quả nhiên dao động. Nếu Yêu tinh Nữ vương không gây phiền phức gì, chắc là giúp nàng sẽ không sao.

“Làm sao dám, ta cũng không có gan làm chuyện này, ta chỉ muốn nhờ nàng xin Vương cho ta một cái danh phận, để ta được thưởng thức cái mùi vị được làm Ma phi. Muội muội có được lợi ích tốt như vậy sẽ không giúp tỷ tỷ đi?” Yêu tinh Nữ vương chợt dạ cười, trong lòng lại hận không thể đem Hứa Tử ăn tươi nuốt sống.

Thấy Yêu tinh Nữ vương hạ mình như vậy, lại còn xem nàng như muội muội, Ngọc San nhanh chóng đồng ý: “Vậy cũng được. Nhưng người không được nói cho người khác biết là ta cố ý mang Hứa cô nương ra Thiên cung gặp người”. Vì lo lắng cho tỷ tỷ sau này có thể có một chỗ dựa, nàng quyết định mạo hiểm giúp Yêu tinh Nữ vương.

Ngọc San công chúa quả thật quá ngây thơ, Ngọc Linh công chúa là nữ nhân đã bị Ma vương chạm qua, cả không gian dị vực này đều biết, có ai còn dám muốn nàng? Cho dù là làm thiếp cũng không có người nào dám muốn nàng, nếu lỡ một ngày Ma vương tâm tình không tốt, lại đi truy cứu, bọn hắn tuyệt đối không đỡ nổi cơn thịnh nộ này, thôi thì tốt nhất là đừng để mắt đến nữ nhân của Ma vương. Yêu tinh Nữ vương là người hiểu rõ điểm này nên một mực quần quít lấy Vương muốn danh phận. Nàng chẳng qua là lừa Ngọc San để được đến giúp đỡ mà thôi, nàng không có khả năng làm cho An Hiền lấy Ngọc Linh.

Ngọc San tuy rằng hưởng thụ đãi ngộ dành cho Ma phi nhưng cũng không được phép đặt chân vào Thiên cung, chỉ có thể lấy thân phận Ngọc phi ra cầu xin thị vệ giúp đỡ, thay nàng vào đó thông báo.

Vì Ma vương bận rộn lo nghênh đón Động vật hoàng nên không có thời gian hạn chế hành động của Hứa Tử. Đang rất nhàm chán, đột nhiên Ngọc San đến rủ đi hoa viên dạo chơi, Hứa Tử liền vui vẻ đồng ý.

Yêu tinh Nữ vương đứng ở hoa viên chờ đợi nhưng lại làm như vô tình gặp hai người, sau đó lôi kéo Hứa Tử, từ từ làm thân với nàng.

Nữ nhân loài người này cũng chẳng có gì đặc biệt. Yêu tinh Nữ vương thâm nghĩ, chẳng qua là có chút xinh xắn lạnh lợi đáng yêu, làm cho nam nhân muốn bảo vệ. Không biết Ma vương mê nàng ở chỗ nào chứ?

Hứa Tử vừa nhìn Yêu tinh Nữ vương liền có chút giật mình. Đây là cung đình cổ đại, lại dám ăn mặc như thế, không sợ bị lễ giáo chỉ trích sao? Quần áo gì mà để lộ ra hết phần nửa phần đầy đặn kia. Nghĩ đến nàng luôn ăn mặc như vậy trước mặt Ma vương, Hứa Tử cảm thấy trong lòng có chút không phải tư vị.

Bé bự: nàng ăn giấm chua...hahaha...

MD: đúng vậy, cảm tạ trời phạt, rốt cuộc thì chị cũng biết ghen là gì, thật là để độc giả chờ lâu quá đi :D

Nữ vương giả vờ lơ đãng thở dài: “Từ khi Ma vương có Hứa cô nương, cũng chẳng cần đến ta nữa. Đáng thương thay cho thân ta, theo Vương đến nay đã 8 năm mà cái gì cũng đều không có”. Nói xong, Yêu tinh Nữ vương ráng rặn ra vài giọt nước mắt xanh biếc.

Hứa Tử trầm mặt ngồi nghe, không nói được lời nào. Thì ra Hậu cung nhiều ma nữ như vậy cũng không đủ thỏa mãn hần, hần còn đi nơi khác tìm vui. Từ xưa đến nay bậc đế vương luôn là như vậy, Hứa Tử thật sự hiểu được điều này, chỉ là trong lòng nàng thật sự không thoải mái. Bởi vì nữ nhân trước mặt nàng thân phận cao quý nên hần không thể đem nàng ta đi làm quân kỹ, cho nên còn để cho nàng ta tiếp tục đi theo hần. Không có danh phận cũng thật đáng thương, Hứa Tử đè nén tâm ý ê ẩm, khuôn mặt vẫn cố gắng tươi cười, xem tất cả đều cùng là phận nữ nhi, nàng chấp nhận đáp ứng yêu cầu của Yêu tinh Nữ vương.

Bé bự: con mụ này đúng là nữ vương của bọn yêu tinh mà...hừ hừ...ta muốn chém quá...dám lừa Hứa tử của ta...

MD: bình tĩnh đi nàng ạ, thì nàng ta là yêu tinh, nữ vương của yêu tinh mà =))

Yêu tinh Nữ vương mừng rỡ, tháo một chiếc vòng màu xanh biếc trên cổ xuống, nhất quyết tặng cho Hứa Tử, còn giúp nàng đeo vào.

Yêu tinh nữ vương vui vẻ rời đi.

Đeo chiếc vòng màu xanh biếc trên cổ, Hứa Tử cảm thấy không thích hợp, nàng muốn tháo xuống...chỉ là không cách nào tháo xuống được, cũng không biết Yêu tinh Nữ vương đã làm phép thuật gì, chỉ có thể đeo, không tháo được.

Trở về Ngự thiên cung, Yêu tinh Nữ vương rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười âm lạnh, ngoan độc. Nàng đã đặt một câu thần chú hấp huyết trên chiếc vòng đó, chỉ cần Ma vương cho nàng danh phận, nàng lập tức thì triển thần chú, làm cho chiếc vòng cổ màu xanh biếc đó từ từ hút hết máu của Hứa Tử, ngày một ngày một, Hứa Tử chắc chắn sẽ bị khô máu mà chết, sau đó thì Ma vương sẽ trở thành của nàng.

Nàng mơ màng đến tương lai đó, nhịn không được cười ha hả.

Nàng nghĩ đến việc Hứa Tử đi cầu xin giúp nàng, nàng có thể có danh phận. Có điều, là nàng quá mơ tưởng rồi, cho dù Hứa Tử khuyên bảo thế nào Ma vương vẫn là không chịu cho nữ nhân nào khác danh phận nữa. Ma vương vốn yêu nhất Hứa Tử, hần không thể cho nàng danh phận, vậy những nữ nhân khác càng đừng mơ tới.

“Người không phải đã nói có thể có sáu vị phi tần sao? Người ta là Nữ vương cao quý, lại đồng ý chịu thiệt làm phi tử của người, người nên mừng thầm, lại còn không đồng ý. Người làm mà không dám chịu trách nhiệm, đúng là thói nam nhân!” Hứa tử nổi giận chỉ trích Ma vương.

“Tử nhi!” Ma vương cảm thấy rất đau đầu, mấy ngày nay hần vì chuyện của Động vật hoàng đến, vội đến sút đầu mẽ trán, mà tiểu nữ nhân này còn dám cả gan lấy những chuyện nhàm chán đó đến làm phiền hần.

Hắn không nổi giận với nàng đã là may mắn lắm rồi, nàng còn dám nổi giận với hắn. “Trừ ngươi ra, Bồn vương không muốn bắt kì nữ nhân nào khác. Chuyện trước kia đều là quá khứ, mong ngươi đừng nhắc lại nữa. Sắc phong Ngọc San công chúa làm phi đã là cực hạn của Bồn vương rồi. Còn nữa, làm sao ngươi biết được chuyện của Yêu tinh Nữ vương?” Tên nô tài nào to gan lớn mật dám nói chuyện này cho nàng biết?

“Đương nhiên có người nói cho ta biết. Ai kêu ngươi lúc trước cũng bị nàng mê hoặc chứ.” Hứa tử trong lòng không vui nói. “Ngươi không thể để cho người ta lãng phí thanh xuân mà cũng không chịu bồi thường nha. Ta mặc kệ, ta đã đáp ứng nàng, ngươi nhất định phải cho nàng một cái danh phận.”

“Không có khả năng” Ma vương quả quyết cự tuyệt. “Là nàng chủ động hiến thân, không phải Bồn vương bị nàng mê hoặc.” Ma vương nhấn mạnh

“Ngươi...” Hứa Tử nổi giận, không thêm để ý tới Ma vương nữa.

Ma vương nghĩ nàng chỉ là nổi giận nhất thời, cũng không quá để ý. Đến đêm, khi hắn định ôm Hứa Tử chuẩn bị ân ái thì bị Hứa Tử hung hăng đẩy xuống giường, lúc đó hắn mới biết được tiểu nữ nhân này bệnh cổ chấp lại tái phát. Hứa tử không nên yêu cầu hắn cho Yêu tinh Nữ vương danh phận, Ma vương chết sống cũng không đáp ứng, hai người rốt cục cãi nhau một trận long trời lở đất. Cuối cùng Ma vương tức giận, âm thầm ra lệnh, đem tỷ đệ Yêu tinh Nữ vương đuổi khỏi Hoàng cung Ma giới. Hạ chỉ sau này không cho phép Yêu tinh Nữ vương bước vào hoàng cung dù chỉ một bước.

Yêu tinh nữ vương giậm chân tức giận, lập tức thi triển câu thần chú, hơn nữa còn làm cho câu thần chú có hiệu lực nhanh hơn, nàng muốn bắt Hứa Tử trong vòng một ngày phải đi đến Địa phủ trình diện.

11. Chương 06 Phần 1

CHƯƠNG 6.1

Phong Tử Do và Lục Ngọc nghe chuyện của Hứa Tử xong, hai người liếc nhau, thở dài lắc đầu, Hứa cô nương cũng quá rộng lượng. Biết rõ Vương chỉ yêu một mình nàng, vì an toàn của nàng nên không thể cho nàng danh phận. Nàng lại đảo ngược tất cả, mới vừa vì Ngọc San công chúa đòi danh phận, hiện tại lại thay Yêu tinh Nữ vương đòi danh phận. Khó trách Vương tức giận.

Hứa Tử ngồi trong đại sảnh, vừa lau lệ vừa nức nở nói: “Nữ vương kia thật sự đáng thương mà, theo hắn tám năm, chẳng lẽ hắn không nên cho nàng danh phận sao?” Nghĩ đến Ma vương đã nổi trận lôi đình với nàng, nàng liền thấy nóng giận.

“Do nàng chủ động hiến thân, Vương chưa bao giờ cho nữ nhân danh phận gì cả, tất cả các nước trong không gian dị vực đều biết. Nếu Vương không quá nóng giận thì căn bản không có khả năng Vương cho Ngọc San công chúa danh phận phi tử. Huống chi tâm của Vương đều hướng về cô nương, cô nương đem hắn giao cho nữ nhân khác, hắn có thể không tức giận sao? Vương chính là yêu ngươi như vậy.” Lục Ngọc không chịu nổi nói thay Ma vương.

“Yêu? Hắn chưa từng nói yêu ta.” Hứa Tử nhỏ giọng nói thầm, hắn chỉ biết chiếm tiện nghi của nàng. Chỉ biết dùng thủ đoạn bức nàng đáp ứng nhu cầu của hắn. Tuy hắn càng ngày càng dịu dàng đối với nàng, nhưng ba chữ mà nữ nhân muốn nghe nhất thì hắn chưa từng nói với nàng.

Phong Tử Do buồn cười nói: “Nếu Vương không yêu Hứa cô nương, có thể để cô nương sống đến bây giờ sao? Hơn nữa, khi có người thì hắn không sung sướng hậu cung ma nữ nữa.”

Hứa Tử mở miệng, muốn cãi lại nhưng không biết nên nói thế nào. Lúc này nàng cảm thấy có chút không thoải mái, cũng không để ý lắm, nàng tưởng là do tối hôm qua cãi nhau với Ma vương.

Lúc bấy giờ, Ma vương giống như một trận cuồng phong quét vào Nội phủ cung.

Hứa Tử xem Nội phủ giống như nhà mẹ đẻ của nàng, mỗi lần cùng hần cãi cọ đều khóc lóc chạy tới Nội phủ, còn hần thì luôn đuổi theo sau. Chắc chắn Phong Tử Do cùng Lục Ngọc thường cười ở sau lưng hần.

“Tử nhi, cùng Bốn vương quay về Thiên cung đi.” Ma vương tiến lên kéo Hứa Tử, không ngờ phát hiện được sắc mặt của nàng rất nhợt nhạt. Liền quan tâm hỏi: “Người khó chịu ở chỗ nào? Tại sao sắc mặt trở nên tái nhợt như thế?”

Hứa Tử sờ sờ mặt mình, có chút mệt mỏi hỏi: “Thật sự rất tái nhợt? Không phải là tại người làm ta tức giận sao?”. Nhưng nàng cũng cảm giác trên cổ rất nóng, toàn thân giống như bị người hút máu vậy, cứ như máu đang từ từ chảy ra. Nàng bắt đầu cảm thấy hoa mắt, choáng váng, sau đó suy yếu ngã vào lòng Ma vương.

Thấy vậy, tất cả mọi người đều sợ hãi. Ma vương càng hoảng sợ, đỡ lấy Hứa Tử vào lòng, gọi to truyền Ma y.

Hứa Tử sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, thậm chí tay chân bắt đầu không có huyết sắc.

“Tử nhi, người làm sao vậy? Đừng dọa Bốn vương, người rốt cuộc làm sao vậy?” Nàng ngày một tái nhợt làm Ma vương hoảng tới mức tay chân run lên, nội tâm vô cùng sợ hãi. Hần đem Hứa Tử ôm chặt trong ngực, càng liên tục kêu to hơn: “Ma y! Ma y!”

Vừa nhận được thông truyền, mới chạy đến Ma y bản năng sợ hãi, vội vàng đáp: “Có Thần”.

“Chết tiệt! Người chết đi nơi nào? Nhanh lại đây xem nàng bị gì rồi”. Ma vương nổi giận mắng. Nếu Tử nhi có chuyện gì, hần chuẩn bị mất đầu đi.

“Vâng”, Ma y vội vàng tiến lên bắt mạch cho Hứa Tử, vừa thấy mạch hần liền hoảng sợ, mạch tượng của Hứa Tử cơ hồ như đã ngừng, mà máu trong cơ thể nàng đang từ từ mất dần lượng lớn, giống như bị trúng hấp huyết chú. Hần trầm tư nói: “Vương, theo mạch tượng của Hứa cô nương, có thể bị trúng chú”.

Ma vương cả kinh, vội hỏi: “Là chú gì?” Ai dám to gan ở chỗ của hần hạ độc thủ vào nữ nhân của hần?

“Hấp huyết chú!” Ma y do dự nói ra, liền thấy Ma vương sắc mặt đại biến. Hần tiếp tục nói: “Người bị trúng chú này, vốn hần là chậm rãi chết đi, hần là trong khoảng nửa năm mới có thể máu khô mà chết. Hứa cô nương có thể là hôm qua mới bị hạ chú, chính là đối phương ra tay là muốn tánh mạng Hứa cô nương, cho nên làm tăng nhanh tốc độ của câu thần chú”.

Ma vương khiếp sợ nhìn Ma y, không tin hỏi: “Người xác định nàng thật sự trúng hấp huyết chú? Lúc này nàng vẫn đứng ở Thiên cung, tối hôm qua còn cùng Bốn vương gây một trận, ai có thể hạ chú nàng?”

Ma y đáp: “Thần lấy đầu của thần ra đảm bảo, thần xác định Hứa cô nương là bị trúng hấp huyết chú”.

“Người có thể phá giải không?” Hần hoài nghi hỏi.

Ma y nhanh chóng quỳ xuống, đáp: “Thỉnh vương thứ tội, thần bất lực. Chú này chỉ có người thi triển chú mới có thể phá giải, có điều, thông thường chú này là hạ chú thông qua vật thể, chỉ cần tìm được vật thể đó thì có thể tạm thời làm cho hấp huyết chú dừng lại, nếu thật sự muốn phá giải hoàn toàn thì phải tìm được người hạ chú đến phá giải. Hơn nữa, Hứa cô nương chỉ còn có thể sống được bốn canh giờ”. Người hạ chú kia khẳng định hận thấu xương Hứa cô nương mới có thể hạ độc chú như thế, còn muốn Hứa cô nương trong vòng một ngày máu khô mà chết. Hứa cô nương tính tình hiền lành, cũng không tự cao tự đại, tâm địa lại tốt như vậy, là ai có thể oán hận nàng như thế, vội vả muốn tánh mạng của nàng? Không sợ đắc tội Ma vương sao? Ma y cũng sợ hãi, người này cũng thật to gan.

“Chết tiệt!”, Ma vương cuồng nộ đánh Ma y văng ra ngoài. Ngay cả một câu thần chú nhỏ nhỏ đều không giải được, giữ hần có tác dụng gì? “Đem hần kéo ra ngoài chém!”.

“Vương”, Phong Tử Do vội vàng khuyên nhủ: “Xin Người bình tĩnh, hiện tại không phải là thời điểm giận cá chém thớt, phải lập tức tìm ra người hạ chú”.

Ma y cũng không ngừng cầu xin tha mạng.

Ma vương lúc này mới dừng tay. Hần đem Hứa tử đang hôn mê bất tỉnh trở về Thiên cung, truyền lệnh cho chín đại thần lập tức vào cung hỗ trợ tìm người hạ chú.

Rất nhanh sau đó liền theo thị vệ tra ra Ngọc Phi của Di An cung từng cầu kiến Hứa Tử.

“Dem tiện nhân kia tới gặp Bổng vương!” Ma vương lộ ra khuôn mặt tuần tú đã tới đến nỗi không còn tới hơn được nữa. Tiểu tiện nhân chết tiệt, dám hạ chú Tử nhi của hần, hần phải bầm thây vạn đoạn nàng ra mới hả giận mà.

Tỷ Hiền cảm thấy Ngọc San không có khả năng là người hạ chú, dựa vào hần biết thì Ngọc San đối với Hứa cô nương giống như người thân, làm sao có thể ra tay hạ chú Hứa cô nương chứ? Nhưng hần mới mở miệng giải thích cho Ngọc San liền trở thành nơi cho Ma vương cuồng nộ trút giận, thậm chí chỉ trích hần là đồng lõa. Hần sợ tới mức vội vàng quỳ xuống cầu vương nguôi giận, nhờ có trưởng lão nói đỡ, Ma vương mới không có trị tội hần.

Ngọc san nhanh chóng bị thị vệ đưa đến Thiên cung.

Hoàng cung chính là vô tình như thế. Chỉ cần có chút sai lầm, cho dù là cao quý phi tử, cũng sẽ bị thị vệ đối đãi như phạm nhân.

Ngọc San khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch quỳ trên mặt đất, từ thị vệ tới bắt nàng, nàng đã biết có chuyện gì xảy ra, nàng sợ hãi run lên cầm cập. Nàng chính là người mang Hứa Tử đến hoa viên gặp Yêu tinh Nữ vương, thật sự không phải nàng hạ chú, tuy rằng nàng là yêu quái, thật chất nàng không có học qua câu thần chú nào. Nhưng vì nàng quá sợ hãi, cứ nói lấp bắp, đúng là tình ngay lý gian.

“Chết tiệt!”, Ma vương tức giận đánh nàng hai bạt tay, miệng Ngọc San phun ngum máu tươi. Thân thể Yêu quái các nàng yếu đuối giống như người.

Tỷ Hiền đứng ở một bên không chịu nổi lộ ra sắc mặt đau lòng. Nhưng hần thật bất lực, không có khả năng giúp nàng giảm đi sự đau đớn thống khổ, nếu hần giúp nàng cầu tình, chỉ sợ Vương sẽ lập tức đem nàng kéo ra ngoài chém.

“Vương!”, Trưởng lão vội vàng ngăn cản Ma vương lại, khuyên nhủ: “Vương nếu đánh chết Ngọc phi nương nương thì làm sao cứu được Hứa cô nương bây giờ? Thần tin Ngọc phi nương nương không phải là người hạ chú”. Chỉ cần gặp chuyện liên quan đến Hứa Tử, Vương lạnh lùng tàn nhẫn của bọn hần liền hoàn toàn mất đi bình tĩnh, chỉ biết nổi điên tìm người trút giận.

“Nói! Có phải do người hạ chú hay không! Nếu người còn muốn sống, lập tức giải chú cho Tử nhi, nếu Tử nhi mà chết Bổng vương sẽ cho Tinh linh quốc các người chôn cùng!” Ma vương hung tợn giận dữ rống.

Ngọc San lệ rơi chan chứa không ngừng lắc đầu, bị bộ dáng hung ác của Ma vương dọa cho sợ đến người cứng đờ. Chỉ có thể lấp bắp nói: “Nữ vương... Yêu tinh Nữ vương... Vòng cổ... Tặng vòng cổ... Hứa cô nương...”. Trừ Yêu tinh Nữ vương, nàng cũng không biết là ai khác có thể ra tay với Hứa cô nương. Hơn nữa Yêu tinh Nữ vương lại hảo tâm tặng vòng cổ màu xanh biếc cho Hứa cô nương lại không phải do nàng hạ chú, nàng cũng biết chút ít về hấp huyết chú.

Ma vương nghe không rõ gì cả chỉ nghe hiểu bốn chữ “Yêu tinh Nữ vương”. Trưởng lão nghe ra nàng nói gì, hần vội hỏi: “Có phải Yêu tinh Nữ vương gặp Hứa cô nương không?”. Yêu tinh Nữ vương lòng ghen tị rất cao, tâm ngoan thủ lạt*, cũng chỉ có nàng sẽ vì Hứa cô nương được sủng ái mà dám làm ra chuyện thương tổn Hứa cô nương.

*tâm ngoan thủ lạt: lòng dạ độc ác, nham hiểm

Ngọc San vội vã gật đầu. Còn chỉ vào cổ, nói: “Cô nương... đeo vòng cổ...” Trưởng lão rốt cục đã hiểu rõ mọi chuyện.

“Vương, hần là Yêu tinh Nữ vương đã hạ chú. Ngọc phi nương nương nói nàng tặng một cái vòng cổ cho Hứa cô nương”. Trưởng lão mới vừa nói xong, Ma vương đẩy Ngọc San ngã trên mặt đất, sau đó giống như gió biến mất ở trước mặt bọn hần.

Ma vương thật sự tìm được ở trên cổ Hứa Tử cái vòng màu xanh biếc của Yêu tinh Nữ vương tặng, vòng cổ đó vì hút một lượng máu lớn, đã chuyển thành màu đỏ.

Ma vương lập tức dùng ma pháp tháo cái vòng trên cổ Hứa Tử xuống, đang định phá hủy vòng cổ thì bị Ma y ngăn cản. Ma y nói: “Dùng máu của người hạ chú phá giải hấp huyết chú thì máu trên người của Hứa

cô nương bị vòng cổ hấp huyết sẽ quay về cơ thể của Hứa cô nương.”

“Các người thay Bốn vương trông coi nàng, Bốn vương lập tức đến Yêu tinh quốc”. Ma vương phân phó các đại thần vừa theo vào tới, sau đó đem vòng cổ giao cho Phong Tử Do. Thi triển Ma pháp hoá tốc đến vương quốc Yêu tinh, hắc thê, hắc muốn Yêu tinh Nữ vương trả giá lớn cho chuyện này.

Lo lắng Ma vương một chương giết chết Yêu tinh Nữ vương, trưởng lão, hộ pháp, quan ngoại giao, chấp pháp quan cũng đi theo.

Yêu tinh Nữ vương đã sớm đoán được Ma vương sẽ đại giá quang lâm, nàng đã chuẩn bị tốt mọi thứ. Nàng hạ lệnh đóng kín cửa chính của hoàng cung lại, không cho phép Ma vương vào cung. Nàng muốn cho hắc biết, nàng không phải dễ khi dễ. Tuy pháp thuật của nàng không có lợi hại bằng hắc, nàng chỉ có thể dựa vào người đồng thể mạnh, nàng không tin Ma vương có bản lãnh thông thiên, có thể bước vào hoàng cung của nàng.

Cho dù muốn nàng chết, nàng cũng muốn nữ nhân kia chết trước. Nàng muốn cho Ma vương nếm thử mùi vị đau lòng.

Sau khi An Hiền thân vương biết được chuyện thì rất chấn động, khuyên nhủ: “Vương tử, không bằng ngài đi giải thích đi, chỉ cần ngài giải câu thần chú, ta sẽ thay ngài cầu tình, có lẽ Ma vương sẽ không truy cứu, cùng lắm hai nước sẽ không lui tới nữa”. Dù sao hắc cũng là bạn thân của Ma vương, tỷ tỷ làm hại người trong lòng của bằng hữu hắc như thế, hắc cảm thấy tỷ tỷ bị ghen tuông làm mất đi lý trí, cũng biết được tỷ tỷ rất kích động. Tỷ tỷ vốn không suy nghĩ đến hậu quả của việc này, chỉ là nhất thời tức giận. Tất cả những ai xem thường uy nghiêm của hắc đều không có kết quả tốt. Ma vương cũng sẽ không vì tỷ tỷ là Yêu tinh Nữ vương và vì hắc cùng Ma vương là bằng hữu chỉ giao mà buông tha cho việc tỷ tỷ đã làm hại nữ nhân loài người kia.

An Hiền không thể tưởng tượng được nếu nữ nhân đó chết trước mặt Ma vương thì Ma vương sẽ có biểu cảm gì? Sẽ có bao nhiêu phần nộ? Cho dù nữ nhân loài người đó rất khác thường, có khả năng sinh tồn ở Ma giới nhưng dù sao cũng chỉ là người trần mắt thịt, sau khi chết tất nhiên sẽ xuống địa phủ. Địa phủ khẳng định sẽ không giao hồn phách của nàng cho Ma giới, như vậy sẽ đưa tới nhiều trận chiến thảm khốc? Sẽ làm liên lụy đến nhiều người vô tội? Dựa vào sự hiểu biết của hắc về Ma vương, Ma vương sẽ đem vương quốc Yêu tinh của bọn họ san thành bình địa, cũng sẽ náo loạn địa phủ.

“Không có khả năng!” Yêu tinh Nữ vương quả quyết cự tuyệt, nàng một lòng muốn đưa Hứa Tử vào chỗ chết, thật chất không nghĩ gì khác nữa. “Đã đi đến bước này ta đã không thể quay đầu lại được nữa. Cho dù cá chết lưới rách, ta quyết không giải chú! Ta không có được thì cũng không thể để nàng có được”. Ngoại trừ nàng thật lòng yêu Ma vương, nàng thật sự không thể chấp nhận được Hứa tử đến sau lại có được tình yêu của Ma.

Vì lòng ghen ghét mà nàng quên mất thân phận của mình, vì quên nên sẽ phải trả cái giá rất đắt.

Nữ nhân mất đi lý trí đôi khi còn độc ác, tàn nhẫn hơn nam nhân.

12. Chương 06 Phần 2

CHƯƠNG 6.2

“Vương tử, như vậy sẽ liên lụy đến quốc gia. Ngài không suy nghĩ ỉn, cũng phải vì quốc gia mà suy nghĩ chứ, chẳng lẽ ngài vì tư tình nữ nhi mà trở thành người có tội với quốc gia sao? Huống chi Ma vương là bằng hữu của ta”. An Hiền thấu tình đạt lý, đáng tiếc Nữ vương không thềm nghe, khư khư cố chấp. Còn phân phó cho người giam lỏng An Hiền.

Nàng không tin Ma vương có thể vào được hoàng cung.

Chuyện nàng không tin đã nhanh chóng thành sự thật. Khuôn mặt tuần tú tối sầm của Ma vương xuất hiện ở trước mắt nàng thì nàng khiếp sợ lui về sau mấy bước, không thể tin được Ma vương lại có năng lực mạnh như vậy, trong thời gian ngắn đã tiến vào được hoàng cung của nàng, không bị tổn hao một cọng tóc nào, không thể tin được pháp thuật của Ma vương lại cao hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của nàng. Nàng còn không kịp phản ứng, đã bị Ma vương nắm ở cổ, nàng thấy rất rõ, trong mắt Ma vương đang toát ra lửa giận.

“Lập tức cùng Bồn vương đi giải chú cho Tử Nhi! Nếu không ta vạn gãy cổ ngươi!”, Ma vương hung tợn uy hiếp.

Yêu tinh Nữ vương cười lạnh: “Ngươi dám không, nếu ngươi dám, Tử Nhi của ngươi chắc chắn phải chết!” Thấy hắn coi trọng nữ nhân loài người kia như thế nàng càng thêm ghen tị.

“Ngươi...”, Ma vương hung hăng tức giận tát nàng một cái, vì Tử Nhi, hắn thật sự không dám. Ma vương giận dữ trừng mắt Yêu tinh Nữ vương, nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi: “Ngươi muốn như thế nào?”

Yêu tinh Nữ vương cười lạnh, “Ta muốn như thế nào? Ta muốn cái gì ngươi đều đáp ứng sao?”

“Bồn vương không rảnh đùa với ngươi, nói! Điều kiện của ngươi!”, Ma vương gầm nhẹ

Vì nữ nhân kia, hắn cam chịu bị nàng uy hiếp sao? Nghĩ đến việc này, Yêu tinh Nữ vương lạnh lùng nói: “Điều kiện của ta rất đơn giản, ta muốn ngươi lấy ta, để ta trở thành hoàng hậu Ma giới. Cũng phải mở tiệc chiêu đãi tất cả quân vương các quốc gia khác trong không gian dị vực này, hôn lễ nhất định cử hành ở ba ngày sau, cũng là ngày Động vật Hoàng viếng thăm Ma giới”. Nàng muốn ở trước mặt mọi người trở thành hoàng hậu của hắn, chỉ có như vậy hắn mới không dám lật lọng.

Ma vương hung hăng trừng mắt nàng, biết nàng là muốn dựa vào sự có mặt của chúng quân vương đường đường trở thành Hoàng hậu, làm cho hắn không thể chối ý, không thể lấy tánh mạng của nàng, nếu giết nàng hắn sẽ mang tội sát thê, làm cho thanh danh một đời của hắn bị hao tổn.

Ma vương cười rộ lên, nữ nhân này quá coi thường hắn, muốn ra điều kiện với hắn, nàng còn không có tư cách này, đến lúc đó hắn sẽ cho nàng một cái “Kinh hỉ” rất lớn!

Ma vương không cần suy nghĩ, nói: “Bồn vương đáp ứng ngươi! Chỉ cần ngươi giúp Tử Nhi giải trừ hấp huyết chú, ở ngày đón dâu đó bồn vương sẽ tuyên bố thân phận của Hứa Tử không có gì đặc biệt với ta”.

Không nghĩ tới Ma vương thật sự chịu để nàng uy hiếp.

Nữ vương kinh hỉ hỏi: “Thật sự?” Chỉ cần thân phận của nữ nhân kia không có gì đặc thù, sau này nàng trở thành Ma hậu rồi sẽ xử lý nàng sau, liền dễ như trở bàn tay.

“Nhất ngôn cửu đỉnh!”. Ma vương cười vô cùng giả tạo, mà Nữ vương bị vui sướng đến thần trí mê muội, không hề biết được Ma vương không hề nhận uy hiếp.

“Tốt lắm, ở đại hôn cùng ngày, ta sẽ giải trừ hấp huyết chú cho nàng, hiện tại chỉ cần không cho nàng đội vòng cổ nữa, nàng tạm thời sẽ không chết”. Nàng sợ giải chú cho Hứa Tử bây giờ thì Ma vương sẽ thay đổi ý định.

Ma vương hết sức bất mãn nhưng hắn cũng không có phương pháp gì.

Yêu tinh Nữ vương đưa đôi tay ngọc xoa thân hình cường tráng của Ma vương, cười duyên, “Đừng quên mạng sống Tử Nhi của ngươi đang nằm trong tay ta, trước hết thỏa mãn ta đi”. Nói xong, nàng vô sỉ dựa vào thân hình của Ma vương.

Nữ nhân đề tiện! Ma vương giận dữ mắng ở trong lòng. Chỉ vì Tử Nhi, hắn kiềm chế lửa giận, thô lỗ đẩy ngã Yêu tinh Nữ vương trên mặt đất, chèn ép từ trên xuống. Khác với trước đây, dùng sự dịu dàng chỉ dành cho Hứa Tử đến trên người Yêu tinh Nữ vương, làm cho Yêu tinh Nữ vương thổ gấp liên hồi, trầm luân ở trong sự dịu dàng của hắn. Tám năm nay đều là thô bạo, nhưng hiện giờ lại dịu dàng như vậy, làm cho Yêu tinh Nữ vương càng thêm mê muội, càng muốn đeo bám không rời.

Mấy vị đại thần đánh vào trong thấy một màn này, mắt đều choáng váng. Vốn bọn hắn còn lo lắng Vương sẽ quá xúc động mà giết Yêu tinh Nữ vương, không nghĩ tới Vương cùng Nữ vương lăn lộn trên mặt đất,

hưởng thụ ngư thủy chi hoan*, đâu có chỗ nào giống như Ma vương đang cuồng nộ lúc này?

*ngư thủy chi hoan: vui vầy cá nước, niềm vui khi cá gặp nước, cá quần quít với nước, nước bao bọc cá vô cùng vui vẻ...

Bọn hần yên lặng lui ra ngoài, bọn hần tin tưởng Vương làm như vậy đều có chủ ý.

“Người đối với Tử nhi của người có phải dịu dàng như thế hay không?” Yêu tinh Nữ vương rất không có mùi vị hỏi.

Ma vương lạnh lùng nói: “Hiện tại là việc của chúng ta, miễn bàn người thứ ba.” Nếu không phải vì Tử nhi, tại sao hần phải khổ như vậy tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục?

Yêu tinh nữ vương cười nói: “Tốt”. Về sau nam nhân này chỉ có một người là nàng, nàng quyết sẽ không để hần gặp mặt nữ nhân loài người kia. Chỉ cần nàng thành Ma hậu, Ma vương tuyên bố thân phận của nàng ta không có gì đặc biệt, nàng muốn lấy tánh mạng của nàng ta, cần bản không cần sử dụng yêu pháp. Chỉ cần học thủ đoạn của Ma vương, đem nữ nhân đó đưa đi làm quân kỹ, không tin, không quá ba ngày, nàng liền bị tra tấn mà chết.

“Ở lại bên cạnh ta lâu hơn được không?” Nam nhân mà mình yêu này chưa từng thật sự ở bên cạnh nàng.

Ma vương đẩy nàng ra, đứng lên, sửa sang lại quần áo, không thèm nhìn tới nàng hay liếc mắt một cái, lạnh lùng nói: “Bổn vương phải đi về trước chuẩn bị hôn lễ cho chúng ta”. Nói xong cũng không quay đầu lại mà đi mất.

Yêu tinh Nữ vương tức giận đến phát run. Nàng biết hần vì nữ nhân kia mới tạm nhân nhượng. Lúc bình thường chính bản thân mình cũng không có vì hần mà thủ thân như ngọc, sau lưng Ma vương, nàng cùng nam nhân khác ở một chỗ, chính là nam nhân nào làm nàng chán ghét liền đem giết, nhiều năm qua Ma vương không hề biết gì.

Con dân Ma giới cũng không hiểu được Vương của bọn hần, vì cái gì lại đi tiếp nhận sự uy hiếp của Yêu tinh Nữ vương. Bằng ma pháp của Vương, có thể không bức Yêu tinh Nữ vương giải cứu được sao? Mặc dù thắc mắc nhưng không ai dám hỏi. Bọn hần biết Vương làm mọi chuyện chỉ vì muốn cứu Hứa cô nương, từ sau khi ở Yêu tinh quốc trở về, Vương liền phân phó khải cấp chuẩn bị hôn lễ, khải cấp mở tiệc chiêu đãi các Quân vương, khải cấp làm mũ phượng, váy cưới, có điều làm ọi người không thể hiểu được chính là Vương lại hạ lệnh gấp gấp làm hai bộ đồ cưới. Tuy rằng hoàng cung vội vàng vàng loạn cả lên, Vương cũng vẫn trông coi bên cạnh Hứa cô nương. Bọn hần đều lo lắng cho Hứa cô nương, Yêu tinh Nữ vương mà thành Hoàng hậu của bọn hần thì có thể buông tha cho Hứa cô nương sao?

Nếu không nhìn thấy trong mắt Vương tình ý thâm sâu, có lẽ mọi người đã nghĩ đến Vương không thương Hứa cô nương nữa.

Ba ngày rất nhanh đi qua, Động vật Hoàng mang theo Hoàng hậu nhân loại của hần, ở trong đội ngũ lớn được nghênh vào Ma giới hoàng cung.

Lúc này, đoàn người được Ma vương phái đi đón dâu cũng đã trở lại.

Trong Ma giới hoàng cung bị một bầu không khí kỳ quái bao phủ.

Chỉ có khách nhân không biết rõ tình hình là vui vẻ.

Động vật Hoàng hậu và Hứa Tử có bộ dạng giống nhau, đều là tiểu nữ nhân lanh lợi. Ở trên khuôn mặt thanh tú lóe ra ánh mắt giảo hoạt. Nàng thật sôi nổi, nơi nơi chạy loạn, Động vật Hoàng buộc phải giữ chặt nàng bên người, ngượng ngùng nói với Ma vương: “Trẫm làm hư nàng rồi”.

Ma vương cười nhạt thông cảm, Động vật hoàng hậu này giống như Tử nhi của hần, là một giai nhân thanh tú, chỉ có tính cách là hoàn toàn bất đồng. Động vật hoàng hậu thật sôi nổi, hiếu động, quỷ kế đa đoan, chính người chết không đền mạng. Tử nhi thì rất trầm lặng, lương thiện, giản dị lại rộng lượng.

Động vật hoàng hậu – Liễu Ảnh Nhi bĩu môi nói: “Thật khó khăn mới ra ngoài một chuyến, người cho người ta chơi một chút thôi. Huống chi hôm nay là...” Liễu Ảnh Nhi ngượng ngùng le lưỡi, xấu hổ nói: “Hần gọi là cái gì Vương tới?”. Tới thế giới này, có trên ngàn vạn cái vương, nàng nhất thời không nhớ hết bọn họ.

“Ma vương”. Động vật hoàng Bạch Long Viễn hết cách nói cho nàng, hắn đã nói cho nàng đến ba lần.

“Đúng, hôm nay là ngày vui của Ma vương, không chơi một chút thì tiếc lắm”. Liễu Ảnh Nhi nắm ống tay áo của Bạch Long Viễn, nũng nịu nói: “Đi nha, cho ta đi khắp nơi xem một chút thôi”. Tình cảnh náo nhiệt như vậy lại không cho nàng đi, nàng sẽ buồn bực chết mất.

“Không được. Trầm mà buông tay, không biết người sẽ gây ra họa gì nữa”. Biết rõ cá tính của ái thiếp, Bạch Long Viễn không muốn mạo hiểm như vậy: “Đều đã làm nương người ta, còn ham chơi như vậy”.

Liễu Ảnh Nhi ngã vào lòng Bạch Long Viễn, Bạch Long Viễn hết cách với nàng, ôm nàng vào lòng. Có chút đỏ mặt nói với Ma vương: “Thực xin lỗi, đã để cho ngài chê cười. Nha đầu này thật sự bị làm hư rồi”.

Ma vương cười nhạt: “Không có việc gì. Ngài nói chuyện với nàng đi. Ta đi trước”.

Nói xong, Ma vương đi khỏi Ngự thiên cung.

“Ảnh Nhi”. Bạch Long Viễn đem ái thiếp đỡ thẳng dậy, thở dài nói: “Người có thể yên lặng một chút được không. Đến nhà người khác làm khách, người nên có bộ dáng của Hoàng hậu”. Ở trước mặt Ma vương nàng lại làm vậy, chắc chắn ở trong lòng Ma vương đang cười hắn, thân là Động vật hoàng mà không thể xử lý thiếp tử của mình.

Liễu Ảnh Nhi không cho là đúng. Nàng vốn không muốn làm Hoàng hậu, lúc trước chẳng những hắn không chịu chỉ hôn nàng cho Bạch Lập Khải mà còn cưỡng ép lấy nàng làm hậu. Vì vậy, hắn cùng Bạch Lập Khải từ huynh đệ thành tình địch, làm cho Bạch Lập Khải rời khỏi triều đình, cho tới bây giờ Bạch Lập Khải cũng chưa từng quay về kinh.

“Hôn lễ của Ma vương sắp bắt đầu rồi, trầm mang người đi xem lễ”. Bạch Long Viễn biết rõ ái thiếp không hề để ý đến thân phận, đành phải chuyển sang đề tài khác.

“Hay lắm”. Liễu Ảnh Nhi lập tức trở nên cao hứng. “Tân nương của Ma vương có phải nữ nhân cùng thế giới với ta không?”. Nàng còn chưa nhìn thấy nữ nhân xui xẻo kia, gặp phải vận xui đi vào cái thế giới hỗn loạn này, lại đều trở thành nữ nhân của này đó yêu ma quỷ quái.

Bạch Long Viễn lắc đầu, “Hình như không phải, tân nương đổi thành Nữ vương của Yêu tinh quốc rồi”. Hắn cũng cảm thấy kỳ lạ, Ma vương sẽ lấy Yêu tinh Nữ vương làm Vương hậu, không phải hắn đã yêu một nhân loại sao? Vì sao không lấy nữ nhân loài người kia? Hôm nay là ngày vui của hắn, cũng không nhìn thấy nữ nhân loài người nào, chẳng lẽ lời đồn là giả ?

Khi hắn nghe được từ Xà vương, Ma vương sủng ái một nữ nhân, mà nữ nhân đó chính là người bị bắt tới cho hắn ta luyện công, hắn cũng không tin lắm. Tuy rằng hắn cùng Ma vương không có giao tình, lại biết Ma vương lạnh lùng, tàn nhẫn, vô tình. Thái độ đối với nữ nhân của Ma vương ngay cả hắn cũng không chấp nhận được. Hắn ta lại có thể sủng ái một nhân loại? Nếu không phải Xà vương nói là tận mắt nhìn thấy, Bạch Long Viễn cũng không tin. Liễu Ảnh Nhi đang nhàm chán, nghe xong việc đó, làm ầm ĩ đòi tới đây thấy người thân. Hắn không đồng ý thì nàng lại vừa khóc vừa nói, hắn không chịu cho nàng về nhân gian, chẳng lẽ cũng không chịu cho nàng trông thấy người cùng thế giới với mình sao? Tại không gian dị vực này, người cùng thế giới với nàng chính là người thân của nàng. Hắn chỉ có thể đau lòng thay nàng lau đi nước mắt, đồng ý với Ảnh Nhi.

“Thối Ma vương thay lòng đổi dạ!”, phản ứng đầu tiên của Liễu Ảnh Nhi chính là cho rằng Ma vương thay lòng đổi dạ. “Đàn ông các người luôn thay đổi thất thường, không giáo huấn một chút cũng không được”.

“Ảnh Nhi đừng xằng bậy”, Bạch Long Viễn vội vàng cảnh cáo, Ảnh Nhi giáo huấn sẽ làm người ta hối hận vì đã đắc tội với nàng, trước kia hắn đã từng ném qua loại mùi vị này. “Ma vương không giống với các quân vương khác, hắn sẽ giết người!”. Cho dù nàng là Động vật hoàng hậu cao quý, một khi chọc giận Ma vương, Ma vương tuyệt đối sẽ không nể mặt hắn mà buông tha nàng.

Ở trên cái thế giới này, địa vị hắn rất được tôn sùng, còn uy nghiêm của Ma vương thì càng không thể mạo phạm. Ba năm trước đây, Ma vương từng một lần đùa bỡn Tiên nữ của Thiên đình, coi thường thiên uy của Ngọc đế. Vì vậy mà vị Tiên nữ kia bị đánh xuống trần gian làm người phạm.

Thiên uy của Ngọc đế, Ma vương còn không sợ. Nếu ái thê của hắn đắc tội Ma vương, chỉ có con đường chết.

“Hừ”, Liễu Ảnh Nhi hừ lạnh, không hề đem lời cảnh cáo của trượng phu để ở trong lòng. Nàng hiện tại là Động vật hoàng hậu cao quý, nàng yêu cầu trượng phu hoàng thượng hiện tại của nàng chỉ có thể yêu một mình nàng, nếu không, nàng tình nguyện rời đi cũng không nguyện cùng người khác chia sẻ trượng phu. Ma vương chính là Vương, nàng cũng có ý yêu cầu hắn chỉ có thể yêu đồng loại của nàng. Nàng không biết đây là điều ghen tỵ trong thất xuất* ở cổ đại. Nàng cho rằng hễ là nữ nhân đều hy vọng trượng phu của mình chỉ yêu thương một người là mình, nếu nữ nhân nào nói không để ý thì đó là giả, là không thật, viện lý do tạm nhân nhượng vì lợi ích chung, cho rằng làm như vậy sẽ có được sự tôn trọng của trượng phu. Nàng cho rằng loại nữ nhân này rất ngu, trượng phu của mình thành của người khác, kính trọng còn có ý nghĩa gì? Không chiếm được tình yêu trọn vẹn thì buông tha cho đối với hai bên đều tốt hơn, cũng không cần phải sống vất vả.

Nam nhân đều thích nữ nhân của mình chung tình vĩnh viễn chỉ yêu mình, lại không chịu vĩnh viễn chỉ yêu một nữ nhân. Chính mình không thể làm được, có tư cách gì yêu cầu nữ nhân làm được? Liễu Ảnh Nhi vì vấn đề này, từng tranh cãi với quần thần, không cho bọn hắn tấu thỉnh Bạch Long Viễn tiếp tục tuyển mỹ lập phi. Thật ra vấn đề này ở nhân gian cũng không phải chỉ có một lần khiến cho nam nữ tranh luận, nhưng nàng là một nữ nhân của thế kỷ hai mươi mốt, có tư tưởng khác xa với nữ nhân cổ đại.

Trong lúc hai vị lão công không có cách nào, chỉ biết ngồi trung thành ngoan ngoãn tự kỷ một mình trong góc, hai nàng sẽ đi bàn xem dùng cách nào để trị bọn hắn.

Ma vương không có tự mình đến cửa Hoàng cung nghênh đón hoàng hậu của hắn, mà cho quan nghi thức đem Yêu tinh Nữ vương nghênh đón vào Hoàng cung. Đội ngũ đi ở phía trước Ngự thiên cung ngừng lại, Ma vương ôm Hứa Tử đang hôn mê bất tỉnh xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Toàn trường một mảnh xôn xao, không rõ Ma vương đang muốn làm gì.

Liễu Ảnh Nhi vừa thấy Hứa Tử, chỉ biết là đồng loại của nàng. Nàng không chịu nổi giãy ra khỏi tay Bạch Long Viễn, xông lên phía trước chất vấn Ma vương: “Người đã làm gì thân nhân của ta rồi? Nàng có phải hay không bị người hại chết?”. Cho nên người mới nóng lòng kết hôn cùng một nữ nhân khác.

Ma vương lạnh lùng liếc nàng một cái, Ảnh Nhi bị sự ánh mắt rét lạnh của hắn dọa đến sợ lui vài bước. Bạch Long Viễn lập tức tiến lên đem nàng bảo hộ phía sau, cũng gạt đầu một cái với Ma vương với ánh mắt thật có lỗi.

Chú thích:

*thất xuất: không có con, không chung thủy, không thờ cha mẹ chồng, lăm điều, trộm cắp, ghen tuông, bị bệnh khó chữa: là bảy lý do để bỏ vợ trong thời phong kiến.

Ma vương bế Hứa Tử đứng trước mặt Yêu tinh Nữ vương, hướng về cái khăn màu đỏ Nữ vương đội trên đầu nói: “Người giải hấp huyết chú cho Tử nhi trước đi, sau đó chúng ta mới có thể bái thiên địa”.

Yêu tinh Nữ vương xã khăn trùm đầu xuống trước mọi người, không vui nói: “Hôm nay là ngày vui của chúng ta, người còn một lòng nghĩ đến con tiện nhân này!”.

Ma vương lạnh lùng cảnh cáo: “Chú ý cách dùng từ của người! Người chỉ cần trả lời, rốt cuộc giải hay không giải?”.

Yêu tinh Nữ vương nhìn khách nhân toàn trường liếc mắt một cái, nghĩ thầm, lúc này trước mặt trên ngàn vạn cái quần vương, hơn nữa Động vật Hoàng tối tôn sùng đã ở đây, cho dù nàng giải hấp huyết chú, Ma vương cũng không dám làm gì nàng. Vì có thể mau chóng trở thành Ma hậu, nàng sẵn lòng đồng ý. “Được, vậy cứu con tiện nhân này trước, mời nàng nhìn thấy chúng ta thành thân”. Nàng tin tưởng làm như vậy thì so với lấy tính mạng của nàng ta còn vui sướng hơn, Yêu tinh Nữ vương lập tức phân phó: “Lấy đao đến, lấy luôn cái vòng cổ xanh biếc của ta”.

Trong lúc đó, mọi người không biết hai người bọn họ rốt cuộc đang giao dịch cái gì. Ai cũng không dám lên tiếng hỏi, lẳng lặng chờ xem kết quả.

Phu thê Động vật Hoàng cũng đã hiểu được. Thì ra không phải Ma vương thay lòng đổi dạ, hấn chịu thiệt lấy nữ nhân không thương chỉ vì muốn cứu nữ nhân mà hấn yêu. Không thể tưởng được, sức mạnh của ái tình lại lớn như vậy, có thể làm ột cái lãnh huyết Ma vương có thể miễn cưỡng để cầu toàn.

Yêu tinh Nữ vương dùng dao khứa trên cổ tay của nàng một dao, đem máu của nàng nhỏ lên cái vòng cổ đã thành màu đỏ, sau đó niệm giải chú, đem vòng đội lên cổ Hứa Tử lần nữa. Sắc mặt Hứa Tử từ từ hồng hào trở lại. Vòng cổ lại biến thành màu xanh biếc thông thường, Yêu tinh Nữ vương mới ngừng hấn câu thần chú. Nàng nhẹ lau mồ hôi trên trán, thật ra giải chú rất làm hao tổn nguyên khí, cũng may nàng là Nữ vương, pháp lực đứng đầu hết thấy Yêu tinh, nàng chỉ ra chút mồ hôi, sẽ không vì vậy mà suy giảm tới nguyên khí.

Ma vương gỡ cái vòng trên cổ Hứa Tử xuống trả lại cho Yêu tinh Nữ vương, sau đó nôn nóng vỗ nhẹ mặt Hứa Tử, lo lắng gọi: “Tử nhi, mau tỉnh lại, Tử nhi”.

“Nàng tạm thời sẽ chưa tỉnh trong nửa giờ. Ta đã giải chú cho nàng, người cũng nên thực hiện lời hứa của người, chúng ta bái thiên địa thôi”. Yêu tinh Nữ vương bức bối nói. Hấn muốn có biểu hiện quan tâm đến nhân loại này ở trước mặt nàng như vậy sao?

Ma vương cúi xuống thâm tình hôn lên trán Hứa Tử, sau đó đem Hứa Tử giao cho Phong Tử Do, Phong Tử Do đưa cho Lục Ngọc cùng Lam Y, Lam Nguyệt đem Hứa Tử về Thiên cung.

Ma vương nhìn Yêu tinh Nữ vương, sau đó lại nhìn khách nhân toàn trường, hấn cười, là cái loại cười kỳ quái, cười đến mọi người không biết được hấn đang nghĩ gì.

Đột nhiên, Ma vương đánh một chuông vào Yêu tinh Nữ vương, không hề đề phòng, nàng bị đánh bay.

“Người?”, Yêu tinh Nữ vương không thể tưởng tượng nổi, trừng mắt Ma vương: “Người muốn lật lọng, muốn giết ta sao? Người không sợ mang tội danh sát thê sao?”. Sớm biết hấn giả tình giả ý thì nàng sẽ không giải chú cho nữ nhân kia rồi.

Ma vương âm lãnh cười: “Người khi nào thành thê của Bồn vương? Bồn vương còn chưa cùng kẻ nào bái thiên địa thì làm gì có thê? Người dám cả gan thương tổn Tử nhi, Bồn vương quyết không tha cho người!”. Nàng nghĩ đến có mặt trên ngàn vạn cái Vương lúc này, có Động vật Hoàng tối tôn sùng ở đây, hấn sẽ không dám làm gì nàng. Hấn cười nhạt nữ nhân này quá ngây thơ, làm bạn cùng giường với hấn tám năm, vẫn không biết cá tính hấn. Nếu như hấn bị nàng uy hiếp, hấn sẽ không là Ma vương . Ở trên đời này, trừ Tử nhi của hấn, không ai có thể làm hấn động tâm.

Yêu tinh Nữ vương không khỏi tức giận đến xấu hổ, thì ra chính mình đã mắc mưu của hấn. Hiện tại đừng nói trở thành Hoàng hậu của hấn mà kết cuộc còn bị người đời nhạo báng. Nàng tốt xấu cũng là Vua của một nước, thật không ngờ hấn dám nhục nhã nàng! Nàng điên cuồng xông lên phía trước, “Ta và người liều mạng!”.

Toàn trường khách nhân đều bị làm cho hồ đồ, lúc này hai người còn chuẩn bị thành thân, hiện tại lại thành kẻ thù, bắt đầu chém giết nhau.

Yêu tinh Nữ vương cùng Ma vương đánh từ mặt đất lên tới trên trời, lại từ bầu trời đánh xuống mặt đất. Pháp thuật của hai người thỉnh thoảng phá hủy đồ đạc xung quanh, nhìn thấy Nữ vương của chính mình cùng Ma vương đánh nhau, đội ngũ nhóm Yêu tinh đi theo cũng nhào vào đánh nhau cùng ma quỷ của Ma giới.

Hiện trường tức thì trở thành một mảnh hỗn loạn.

Bạch Long Viễn vội vàng giữ chặt Liễu Ảnh Nhi tránh ở chỗ xa. Các thần tử của hấn cũng là ngàn vạn cái Vương, tất cả đều che lại hấn cùng Liễu Ảnh Nhi ở trung tâm, hình thành bức tường người, thay hai phu thê chắn đi lửa đạn không cần thiết.

Liễu Ảnh Nhi còn không biết chết sống, ở một bên hồ hét cổ vũ.

Hai bên cùng là Vua, pháp thuật thật không thể khinh thường. Hai người đánh nhau cát bụi loạn mù mịt, đến không còn thấy trời trăng gì.

“Bọn hần ai sẽ thắng?”. Hiện tại là ban ngày, còn không thể phân ra ai thắng ai bại, Liễu Ảnh Nhi nhìn không được hỏi Bạch Long Viễn.

“Ma vương”, Bạch Long Viễn nhìn ra Ma vương thi triển ma pháp một cách thoải mái tự nhiên, mà Yêu tinh Nữ vương lại lực bất tòng tâm, cũng sắp không đỡ nổi nữa.

“Hả?”

Quả nhiên, chưa tới một canh giờ, Yêu tinh Nữ vương đã bị ma Vương hung hăng đánh bay, rơi xuống đất đến không đứng dậy nổi.

Ma vương như con chim ưng từ giữa không trung lao thẳng xuống dưới, chuẩn bị lấy tánh mạng của Yêu tinh Nữ vương.

“Dừng tay!”. Một âm thanh của nữ nhân vội vàng truyền đến, thân thể Hứa Tử còn có vẻ suy yếu xuất hiện ở phía trước Yêu tinh Nữ vương.

Ma vương vội vàng thu tay lại.

“Không cần giết nàng!”. Hứa Tử che ở trước mặt Yêu tinh Nữ vương, “Nghịch Thiên, tha cho nàng đi. Ta đã không sao rồi, hãy khoan dung tha cho nàng con đường sống đi”.

“Tử nhi!”, Ma vương không phục gầm nhẹ, “Nàng thiếu chút nữa hại chết người! Người còn thay nàng cầu tình!”.

“Không phải ta đã không có việc gì rồi sao?”. Hứa Tử nhẹ cất bước tiến lại gần hần, đưa tay vuốt hần lửa giận. “Do nàng quá yêu người, mới có thể làm ra chuyện thương tổn đến ta”.

Ma vương kéo tay nàng xuống, nói: “Nếu thả nàng, sau này nàng còn có thể tìm người phiên toái. Người không cần nhúng tay vào, Bồn vương muốn giết nàng, trừ đi hậu hoạn”. Nói xong, Ma vương đem Hứa Tử đổ lên trước mặt trưởng lão, ý bảo trưởng lão giữ chặt Hứa Tử, hần xoay người đi giết Yêu tinh Nữ vương.

Yêu tinh Nữ vương cũng không vì Hứa Tử thay mình cầu tình mà cảm kích, nàng oán hận trừng mắt nhìn Hứa Tử liếc mắt một cái, cổ hết sức đứng dậy, chật vật nhanh chóng thi triển thuật độn thân chạy trốn. Chỉ để lại giọng nói oán hận quanh quẩn ở Ngự Thiên cung: “Ma vương! Chuyện hôm nay, Bồn vương sẽ không từ bỏ ý đồ”. Nàng nhất định sẽ tìm hần tính sổ, nhất định sẽ không cho nữ nhân kia có thể sống vui vẻ.

Bởi vì tư tình nữ nhi, làm cho hai quốc gia từ bạn thân trở thành kẻ thù.

Hứa Tử sâu sắc cảm thấy mình đã trở thành hồng nhan họa thủy.

Cái gì là giận dữ xung thiên vì hồng nhan? Đối với nam nhân cái gọi là yêu đều làm cho nữ nhân trở thành kẻ gây họa. Lấy gông xiềng đem nữ nhân khóa chặt bên mình, không thể giã, chỉ có thể bị người khác chỉ trích đến chết đi, đây là tình yêu với quân vương làm cho nữ nhân phải trả cái giá lớn.

13. Chương 07 Phần 1

CHƯƠNG 7.1

Nhìn nam nhân kia bởi vì không lấy được tính mạng của Yêu tinh Nữ vương mà tức giận, Hứa Tử ở trong lòng cảm thấy đau xót.

Nam nhân này vĩnh viễn sẽ không học được cách khoan dung.

Yêu tinh Nữ vương sở dĩ muốn lấy tính mạng của nàng cũng là vì hần vô tình, làm cho Yêu tinh Nữ vương chỉ còn biết cách đi thương tổn nàng.

Nàng hiểu rõ tâm tình của Yêu tinh Nữ vương. Tuy nàng vừa mới tỉnh lại nhưng đã nghe Lam Y, Lam Nguyệt kể lại, nàng thật sự đã hiểu hết mọi chuyện. Bị chính người mình yêu thương tổn là việc rất tàn nhẫn. Nàng không hận Nữ vương, ngược lại còn có phần thông cảm với nàng ta. Tuy nàng thực sự trở thành tình địch của Nữ vương nhưng cũng là bất đắc dĩ, chuyện tình cảm là không thể gượng ép, nàng không dám nói bản thân nàng không yêu Ma vương, cũng không muốn lừa dối chính mình rằng nàng sẽ không để ý đến chuyện Ma vương có nữ nhân khác, chỉ có điều, nàng có được tình yêu của Ma vương trong khi Yêu tinh Nữ vương đã đau khổ chờ đợi tám năm ròng rã, cuối cùng cái gì cũng không có. Đương nhiên nàng ấy có quyền hận nàng.

Nữ nhân một khi rơi vào lưới tình, liền trở nên rất cực đoan, trở nên keo kiệt, lòng dạ hẹp hòi. Có ai mà không hy vọng người mình yêu mến cũng thực sự đáp lại tình yêu của mình?

“Người khóc cái gì? Không cho phép người khóc, hôm nay là ngày đại hỉ của chúng ta, khóc là điềm xấu.” Thanh âm lạnh lùng của Ma vương từ đỉnh đầu truyền đến, lúc này Hứa Tử mới giật mình nhận ra mình đang khóc, hơn nữa còn rơi lệ đầy mặt.

Nghi hoặc ngẩng đầu nhìn hắn, ngày đại hỉ? Nàng và hắn? Nàng khi nào thì đồng ý gả cho hắn?

Vừa nghe lời nói của Ma vương, mọi người mới hiểu được lý do Vương phân phó chuẩn bị hai bộ mũ phượng, khăn quàng.

“Tử Do, Lục Ngọc, đưa nàng đi thay quần áo, chuẩn bị bái thiên địa”. Ma vương phân phó. Hắn đã thông suốt, chính cái ngôi vị Ma hậu còn bỏ trống đó đã đưa tới không ít phiền phức, rất nhiều nữ nhân muốn tranh đoạt ngôi vị đó, vì thế chỉ bằng công khai luôn thân phận của Hứa Tử, việc này chắc chắn có thể làm cho không ít nữ nhân không còn hy vọng nữa. Đương nhiên cũng có người sẽ cho rằng biện pháp này sẽ hại Hứa Tử, nhưng sau chuyện của Yêu tinh Nữ vương này, hắn tin tưởng sẽ không có mấy người còn dám làm thương tổn Hứa Tử nữa.

Hắn dùng hành động nói ọi người biết Tử nhi đối với hắn quan trọng đến mức độ nào, nếu người nào không thức thời dám làm thương tổn Tử nhi, liền sẽ trở thành oan hồn dưới chướng của hắn.

“Vâng”, Phong Tử Do cùng Lục Ngọc lập tức đưa Hứa Tử đi. Chuyện vừa rồi thật sự là bị Vương oanh tạc làm ơ hồ, nhưng quyết định này của Vương lại làm cho bọn họ vô cùng vui mừng. Vương rất cực cũng đã nghĩ thông suốt, rất cực cũng cho Hứa cô nương danh phận. Bọn hắn luôn tin tưởng chỉ có Hứa cô nương trở thành Hoàng hậu thì vương mới có thể từ từ thay đổi.

Bọn hắn đều hiểu được ma quỷ nếu có chút nhân tính thì sẽ không còn là ma quỷ, nhưng bọn hắn lại hy vọng Ma vương thật sự có một chút nhân tính, Ma vương độc ác tàn nhẫn thì làm cho bọn hắn ăn không tiêu rồi. Nhìn Hứa cô nương, bọn hắn thấy được sự lương thiện của nhân loại, bắt đầu xem lại chính mình luôn đi theo Ma vương làm hại chúng sinh khắp nơi là đúng hay sai?

Hứa Tử giãy dụa kêu: “Ta không có nói là sẽ gả cho hắn!”. Từ khi hắn quan tâm đến nàng đều làm cho các nữ nhân khác hận nàng, giờ nếu trở thành thê tử của hắn, chẳng phải nàng sẽ bị chết nhanh hơn sao?

Nhưng không có ai thêm để ý đến lời nàng.

Bị bắt buộc thay mũ phượng và khăn quàng, lại còn bị ép cùng Ma vương bái thiên địa. Hứa Tử vừa tức lại không biết làm gì.

Biết Hứa Tử tức giận, Ma vương cũng không muốn chiêu đãi khách nên sau khi bái thiên địa xong liền đi Thiên Phượng Cung.

Hứa Tử lẳng lặng ngồi ngay ngắn tại giường tân hôn, Lục Ngọc dẫn mười mấy ma nữ đứng ở bên trong, mười mấy ma nữ trên tay đều đang cầm các vật biểu tượng cho sự may mắn.

“Vương”. Vừa thấy Ma vương tiến vào, mọi người lập tức cúi đầu cung kính hành lễ.

“Ừm”, chăm chú nhìn người ngồi trên giường, không gian vô cùng yên tĩnh, Ma vương cảm thấy được có chút không thích hợp. Hắn sải bước tiến lên, lấy Hỉ xứng từ trong tay Lục Ngọc để vén khăn voan đỏ ra, hắn thấy rõ Hứa Tử đang cắn chặt môi dưới, nước mắt đầm đìa.

Tâm Ma vương nhất thời như bị dao cắt, rất đau đớn, vội vàng lấy tay ngăn không cho Hứa Tử tiếp tục cắn môi, môi dưới của nàng đã bị cắn đến chảy máu. Nâng đầu nàng lên, nhìn thấy nàng nước mắt ràn rụa, Ma vương đau lòng hỏi: “Vì sao lại khóc?” Chẳng lẽ nàng không muốn gả cho hắn sao?

Hứa Tử khẽ lắc đầu, tiếp tục khóc, cái gì cũng không nói.

Lục Ngọc lúc này đã lén lút dẫn đám ma nữ lui ra ngoài, lúc này đối với bọn họ mà nói, những người khác đều là dư thừa.

“Nàng không thương Bồn vương?” Ma vương cẩn thận hỏi, cũng thay nàng lau đi những giọt nước mắt không ngừng rơi xuống.

Hứa Tử lắc đầu, nàng thật sự thương hắn, nhưng mà.... nàng không nghĩ sẽ bị ép buộc cùng hắn thành thân. Hắn vừa mới đánh trọng thương một nữ nhân hết lòng yêu thương hắn, đáng lý là hắn sẽ cùng nữ nhân kia bãi đường nhưng hắn lại cưỡng ép nàng cùng hắn bãi thiên địa.

“Người tức giận vì Bồn vương đã không hỏi ý của người đã bắt buộc người cùng Bồn vương thành thân?” Ma vương thấy nàng cũng không phải là không thương mình nên cũng thở dài nhẹ nhõm một chút.

Hứa Tử gật gật đầu.

Ma vương thở dài, khẽ ngồi xuống ở bên cạnh Hứa Tử, đem nàng ôm vào lòng. Hắn thật sự thấy bản thân mình có lỗi, nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi, lúc ấy người trúng hấp huyết chú, mất máu rất nhiều, hôn mê bất tỉnh, Bồn vương không có cách nào hỏi ý của người”.

“Không phải người chuẩn bị cùng Yêu tinh Nữ vương thành thân sao?” Hứa Tử rút cuộc cũng chịu mở miệng.

“Đó chỉ là vì muốn lừa nàng ta giúp người giải chú, ta không thể không giả dối nói sẽ cùng nàng ta thành thân. Trừ nàng ra, Bồn vương sẽ không bao giờ lấy nữ nhân nào khác nữa”. Ma vương nhẹ nhàng đẩy nàng nằm lên giường tân hôn, cúi người xuống hôn lấy đôi môi ngọt ngào của nàng, “Đừng khóc, thấy người khóc, tâm Bồn vương như thất lại”. Tay hắn nhẹ nhàng cõng y phục tân nương của nàng ra.

“Người làm như vậy, sẽ chỉ làm Yêu tinh Nữ vương càng thêm hận ta”. Hứa Tử thở dài.

Ma vương từ trước ngực nàng ngẩng đầu lên, vẻ mặt lộ ra vài phần hung hăng, “Nếu nàng ta có gan dám làm thương tổn người, Bồn vương sẽ đem nàng ta phanh thây vạn đoạn”. Vừa rồi nếu không có Hứa Tử ngăn lại, hắn đã sớm lấy mạng của Yêu tinh Nữ vương.

“Nàng thực sự rất đáng thương”. Hứa tử rất thương cảm cho nàng ta. Thân là nữ nhân, nàng hiểu được nếu yêu phải một nam nhân không yêu mình lại còn đem lòng yêu người khác, thật sự là rất đau khổ. Huống chi lại vào đúng ngày thành thân, tân nương là mình lại bị đổi thành người khác, Yêu tinh Nữ vương làm sao có thể chịu đựng nổi?

“Đừng nói về người khác nữa. Hiện tại là đêm động phòng hoa chúc của hai ta”. Ma vương tháo mũ phượng trên đầu Hứa Tử xuống, cởi khăn choàng của nàng ra, bắt đầu hưởng thụ quyền lợi của trượng phu.

Một mảnh nùng tình mật ý.

Liễu Ảnh Nhi rút cuộc cũng gặp được Hứa Tử. Nàng không nhận được, tiến lên ôm chặt lấy Hứa Tử làm cho Hứa Tử mơ mơ hồ hồ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Trên người Ảnh Nhi truyền đến một luồng nhiệt ấm áp của nhiệt độ cơ thể con người làm cho Hứa Tử hiểu ra nữ nhân nhanh nhẹn, y phục vô cùng hoa lệ này đều là nhân loại giống như nàng.

Ma vương cùng Bạch Long Viễn đều hào phóng để yên cho hai người ôm nhau mà khóc.

“Ta không nghĩ tới việc còn có thể gặp lại con người”. Liễu Ảnh Nhi khẽ lau lệ, vừa cười nói. “Ta rất cao hứng. Sau này chúng ta liên xem nhau như tỷ muội”.

Hứa Tử gật gật đầu. Nàng nhìn Liễu Ảnh Nhi, hỏi: “Người bao nhiêu tuổi rồi?”

“Hai mươi một tuổi, còn người?” Liễu Ảnh Nhi năm 19 tuổi đã tới thế giới này sống.

“Vậy ta đây là tỷ tỷ, ta hai mươi bốn tuổi”.

Ma vương cùng Bạch Long Viễn liếc nhìn nhau, trong lòng đồng thời nói: hai ta chẳng phải thành quan hệ liên khâm (anh em rể với nhau)?

Do Liễu Ảnh Nhi kiên quyết yêu cầu nên Bạch Long Viễn cũng miễn cưỡng đáp ứng nàng, cho phép ở lại Ma giới thêm mười ngày.

Bởi vì thời gian quá ngắn nên hai nữ nhân cho rằng nhất định phải nắm chắc tất cả các cơ hội để được ở chung với nhau, vì thế hai nàng cả ngày dính vào cùng nhau.

Trong hoa viên hoàng cung, hai nữ nhân nhỏ xinh giống như hai đứa trẻ đang vui đùa dạo chơi, tiếng cười như tiếng chuông ngân vang lên thánh thót khắp hoàng cung.

Ngồi ở trong lương đình (đình nghỉ mát) có hai vị quân vương bất đắc dĩ yên lặng nhìn các nàng.

Nhìn tiểu nữ nhân chơi đùa rất hưng phấn ở hoa viên, ma vương cũng có phần vui vẻ nói: “Tử nhi ở trước mặt bổn vương chưa từng vui vẻ như thế”. Bởi vì đối phương cũng là nữ nhân, nếu không hẳn cũng không hy vọng vì nhờ có nàng mà Tử nhi của hắn mới vui vẻ.

Bạch Long Viễn buồn cười đặt tay lên vai hắn, khẽ cười nói: “Không phải là ngươi ngay cả điểm ấy cũng để ý chứ? Ảnh Nhi của trẫm là nữ nhân, không phải là nam nhân”. Hắn vốn nổi tiếng là yêu thương thê tử mà cũng không để ý.

Ma vương quay đầu nhìn hắn một cái, đáp lại một cách lạnh lùng, “Nếu là nam nhân, Bổn vương sẽ cho phép hắn tiếp cận Tử nhi sao?”. Tử nhi của hắn là trân bảo, hắn thậm chí sẽ trân quý nàng như quý chính bản thân mình. Nếu không vì Liễu Ảnh Nhi có thân phận đặc thù, lại còn cùng là loài người giống với Tử nhi của hắn nên hắn mới cho phép hai nữ nhân này cả ngày dính vào cùng nhau, chuyện trò vui vẻ, thật sự đã quên mất sự tồn tại của hắn.

Động vật Hoàng hậu thậm chí còn rất quá đáng mà yêu cầu được cùng ngủ với Tử nhi, nói là phải tranh thủ cơ hội được gặp nhau. Hắn quyết sống chết cũng không đáp ứng, hơn nữa Động vật hoàng cũng không đồng ý, vì thế hai nữ nhân này mới không thể cùng nhau đồng giường cộng chăn (cùng giường, cùng gối).

Bạch Long Viễn cười nhạt, hiểu hắn thật sự là bá đạo, tâm tình của Ma vương bây giờ thật sự đã hiện ra rất rõ. Chính mình không phải cũng từng như vậy sao? Nhớ ngày đó, khi phát giác mình đem lòng yêu thương Ảnh Nhi thì lại phải chứng kiến cảnh nàng cùng hoàng đệ đi du ngoạn cả ngày, lúc đó hắn thật sự rất giận dữ, thật sự xúc động đến muốn đi giết người. Hắn cũng không cần quan tâm lúc ấy thân phận của Ảnh Nhi không phải phi tần của hắn, Tính bá đạo cùng dục vọng độc chiếm của nam nhân làm cho hắn bắt đầu ngăn cản Ảnh Nhi cùng hoàng đệ gặp gỡ. Nhưng Ảnh Nhi lại không thêm để ý đến sự ngăn cản của hắn như trước, vẫn cùng hoàng đệ đi du ngoạn khiến hắn rốt cục cũng mất sạch phong thái của một Hoàng đế, lấy thủ đoạn cực đoạn đoạt đi sự trong sạch của nàng. Hắn cũng không vì nàng kêu khóc, hoàng đệ chỉ trích, thật sự đã bức Ảnh Nhi trở thành hoàng hậu của hắn. Từ đó về sau, hắn luôn luôn yêu thương, kề cận thê tử, một khắc cũng không chịu rời đi.

Hai nữ nhân ríu rít vui vẻ như hai con chim nhỏ phi thẳng vào lương đình. Cố gắng lôi kéo phu quân của mình, yêu cầu bọn hắn cùng các nàng đi ngoạn cảnh dạo chơi.

Hai đại nam nhân nhìn nhau, cười nhạt, để yên cho thê tử đem bọn họ lôi ra khỏi lương đình.

Thời gian vui vẻ trôi qua thật nhanh, chớp mắt mười ngày đã trôi qua. Trong mười ngày này, Ma vương đối với Hứa Tử rất mực dịu dàng, Bạch Long Viễn đối với Liễu Ảnh Nhi hết sức yêu chiều, làm cho hai nàng đều vì đối phương mà cảm thấy cao hứng. Lưu luyến không chịu rời, không muốn ly biệt khiến cho hai nữ nhân khóc đến đỏ mắt. Liễu Ảnh Nhi mời Hứa Tử nhất định phải đến Hoàng cung của Động vật Hoàng làm khách.

Hứa Tử nghiêng đầu nhìn xem ý của Ma vương, Ma vương đành phải nói: “Ngày khác, Bổn vương nhất định sẽ đưa Hoàng hậu đến nhà thăm hỏi”.

Liễu Ảnh Nhi nghe vậy mới vừa lưu luyến vừa theo sát Bạch Long Viễn rời đi.

Tiến Động vật Hoàng tôn quý đi xong, Ma vương nắm tay Hứa Tử trở lại Thiên cung. Trừ ngày đại hôn thì từ đó đến giờ, hai người vẫn ở tại Thiên phượng cung. Ngày hôm sau, Ma vương đem Hứa Tử về ở tại

Thiên cung, hần sợ Hứa Tử ở Thiên phượng cung sẽ không an toàn.

“Tử nhi, người đi trước nghỉ ngơi một chút đi, Bồn vương còn có một chút việc phải xử lý”. Ma vương ra lệnh cho Lam Y, Lam Nguyệt đến đưa Hứa Tử đi.

Hứa Tử không hỏi nhiều, ngoan ngoãn đi theo Lam Y, Lam Nguyệt.

Nàng vừa đi khuất, Ma vương lập tức thay ngay vẻ mặt dịu dàng thành vẻ mặt hung ác nham hiểm, lạnh lùng ra lệnh cho thị vệ, “Truyền chấp pháp quan”. Nói xong đi thẳng vào thư phòng.

“Vâng”, Thị vệ lĩnh mệnh rời đi.

Rất nhanh sau đó, chấp pháp quan Hàn Quân xuất hiện ở trước mặt hần. “Thần xin ra mắt Vương, Vương bình an”. Hàn Quân cung kính hành lễ.

“Ừ”, Ma vương thản nhiên lên tiếng. Hần đặt cuốn sách xuống, giương mắt nhìn Hàn Quân, lạnh lùng nói: “Bồn vương muốn người thẩm vấn một người nhưng tuyệt đối người không thể để cho Hoàng hậu biết”. Ai đắc tội với hần, hần sẽ không dễ dãi bỏ qua như thế đâu.

“Không biết vương muốn thần thẩm vấn ai?” Hàn Quân cảm thấy kỳ lạ hỏi, lại có ai đắc tội Vương?

“Di an cung – Ngọc phi”. Là nàng gián tiếp hại Tử nhi, nếu không Tử nhi cũng sẽ không thiếu chút nữa phải tới Địa phủ trình diện.

Hàn Quân kinh ngạc hỏi: “Ngọc phi nương nương đã phạm tội gì?”. Vị nương nương tuyệt sắc kia nhất như chuột, Hàn Quân cho rằng nàng không dám đắc tội Vương.

Ma vương nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nàng gián tiếp hại Tử nhi. Nếu nàng không đưa Tử nhi đến Hoa viên, Yêu tinh Nữ vương sẽ không thể hạ chú Tử nhi, hại Tử nhi thiếu chút nữa là mất mạng. Đây không phải là tội sao?”. Hần quyết không vì Tử nhi đã bình an vô sự mà bỏ qua cho Ngọc San. Nếu hần không đem tội của nàng ra trừng phạt làm gương, nếu lỡ lại có cái lần sau, hần thật sự không dám chắc rằng Tử nhi có thể toàn mạng lần nữa.

“Nhưng nếu để cho Hoàng hậu biết thì phải làm sao bây giờ?”. Hàn Quân liền cho rằng Vương muốn truất phế Ngọc phi.

“Bồn vương không phải đã nói rồi sao? Không được cho Hoàng hậu biết. Nếu người để lộ ra, Bồn vương quyết không tha cho người!”, Ma vương uy hiếp.

“Nhưng mà...” Hàn Quân chần chờ, “Vương muốn thần phán tội Ngọc phi nương nương như thế nào?”.

Ma vương lạnh lùng phun ra hai chữ: “Tội chết!”.

Hàn Quân thật sự cảm thấy được trái tim mình như đóng băng, thật đáng thương cho Ngọc phi!

“Thần đã rõ. Thần xin cáo lui”.

Ngay lúc này tại Di an cung, Ngọc san bỗng nhiên rùng mình một cái.

Nàng biết Ma vương nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng, cho dù nàng chưa từng có ý hại Hứa Tử. Nhưng mà lần này Hứa Tử thiếu chút nữa mất mạng là do nàng gián tiếp làm hại, nàng không cho rằng Ma vương sẽ bỏ qua cho nàng. Nàng đã sớm chuẩn bị tinh thần, chờ ma vương hỏi tội.

Vào thời điểm Hàn Quân mang theo thị vệ xuất hiện ở Di An cung, Ngọc San buồn bã cười, cái gì cũng không nói, liền ngoan ngoãn đi theo Hàn Quân. Nàng biết sinh mệnh của nàng đã đến lúc kết thúc, nàng chỉ hy vọng Ma vương không cần giận chó đánh mèo mà trút giận lên quốc gia của nàng.

Nhớ... thật muốn một lần nữa được nhìn thấy song thân tuổi già sức yếu, nhớ... muốn nhìn một chút tỷ tỷ đáng thương, nhớ... quá nhớ... bọn đệ đệ muội muội của nàng, nhớ... muốn được lần nữa... nhìn thấy ánh mắt mãnh liệt tràn ngập ân tình của Tỷ Hiền... đáng tiếc, nàng sẽ không còn được gặp lại bọn họ nữa.

“Ngọc phi nương nương còn có chuyện gì không yên lòng không? Hạ quan nhất định sẽ thay nương nương đi hoàn thành”. Hàn Quân đồng cảm nhìn Ngọc San, năm nay nàng mới 14 tuổi. Từ xưa, đã là hồng nhan thì đều bạc mệnh!

“Đa tạ đại nhân. Tội phi chỉ có một chuyện muốn nhờ, cầu xin đại nhân nhất định phải chuyển lời đến Vương, thỉnh Vương không cần giận chó đánh mèo, đừng trị tội gia nhân của ta”. Nói xong, Ngọc San thật sự đã muốn khóc không thành tiếng.

Vì quốc gia của mình, cô gái này đã phải trả giá quá nhiều. Đáng tiếc, nàng lại gặp gỡ một lang quân vô tình.

“Hạ quan nhất định thay nương nương chuyển lời đến Vương. Nương nương muốn lựa chọn cách nào để ra đi? Có chủ thủ, rượu độc kiến huyết phong hầu, bạch lăng”. Hàn Quân ra lệnh cho thị vệ đang cầm 3 loại đồ vật này đi lên, để Ngọc San lựa chọn.

Ngọc San lựa chọn rượu độc.

Khóe mắt chứa lệ, Ngọc San ngửa đầu, một hơi uống cạn sạch rượu độc...

“Không được!”. Từ bên ngoài truyền đến âm thanh lo lắng vội vã của Hứa Tử.

Đáng tiếc, dù có cố gắng thì cũng đã muộn, Ngọc San khóe miệng đổ máu, thoáng ánh lên nét thê thảm tươi cười, nàng từ từ ngã xuống.

Hứa tử ngây người, ngơ ngác nhìn Ngọc San từ từ ngã xuống ở trước mắt nàng, chết ở trước mặt của nàng. Nàng nổi điên, xông lên phía trước, nâng thi thể Ngọc San dậy, òa khóc lớn. Là Ma nữ của Di an cung xông vào Thiên cung cầu xin nàng mau cứu Ngọc phi, nàng liền bỏ qua một bên việc đi chất vấn ma vương, vội vàng mà chạy đến, nhưng mà... nàng vẫn là đã tới chậm, một nữ nhân rõ ràng là vô tội mà phải chết đi ở trước mặt nàng. Nàng nhìn thấy Ngọc San trước khi chết còn khẽ nở nụ cười sâu thẳm, tâm của nàng như chảy máu, là nàng đã hại chết Ngọc San. Trong mười ngày sau khi thành thân, hắn vẫn dịu dàng săn sóc nàng, vô luận là thị vệ hay cung nữ hắn cũng đều thực ôn hòa, nàng thật sự tưởng Ma vương đã thay đổi, nhưng nàng lại không nghĩ rằng hắn căn bản là không thay đổi, vẫn ngoan cố như vậy! Nàng hận! Hận Ma vương vô tình, hận Ma vương tâm địa sắt đá, nàng hận! Nàng thật sự rất hận!

“Không...”

Hứa Tử kêu khóc rất lớn, thanh âm thê lương bi ai của nàng truyền xa... thật xa... thật xa...

Khóc hồi lâu, Hứa Tử đỡ dẫn buồng thi thể Ngọc San, thấy vậy Hàn Quân lập tức cho người đem thi thể Ngọc San đi chỗ khác. “Hoàng hậu...” Hàn Quân thật sự cảm thấy lo lắng cho tình trạng của Hứa Tử.

Hứa Tử không trở về hỏi hắn, đỡ dẫn rời khỏi cung điện Chấp pháp, đỡ dẫn chậm rãi đi đến Hoàng cung. Sau đó, dừng lại ở trước hồ nước – nơi Ngọc San từng nhảy xuống. Nàng không muốn sống nữa, bởi vì sự tồn tại của nàng, đã làm Yêu tinh Nữ vương sống hận, hại Ngọc Linh công chúa bị đánh một cách tàn nhẫn, lại làm hại Ngọc San công chúa vì nàng mà chết, nàng chính là người gây nên mọi chuyện. Nàng mang theo tình cảm vừa yêu vừa hận Ma vương thả người xuống hồ nước lạnh như băng, trong khoảnh khắc rơi xuống nước, nàng nghe được tiếng gọi tên liệt phế của Ma vương ...

Hồ nước lạnh như băng nuốt trọn thân thể của nàng, hắc ám vô đáy cuốn đi ý thức của nàng...

Khi Hứa Tử mở mắt ra, chứng kiến Ma vương ngồi trước giường thần tình lo lắng khủng hoảng, lúc đó nàng mới biết mình vẫn chưa chết.

Vừa thấy nàng tỉnh lại, Ma vương xúc động, đánh nàng một cái tát, khiến iệng nàng bắt giắc chảy máu. Nàng không phản kháng, cũng không kêu lấy một tiếng. Cái tát đó mạnh mẽ dừng lại trên mặt của nàng, lưu lại rõ ràng những dấu tay.

“Vì cái gì?”, Ma vương gầm nhẹ, “Vì cái gì lại có suy nghĩ nông cạn như vậy? Người cho là người chết, Ngọc phi có thể sống lại sao? Nàng là bị trừng phạt đúng tội, chuyện đó không hề liên quan gì tới người”. Hắn không quên được lúc Hứa Tử thả người nhảy vào hồ nước đoạn tuyệt. Hắn biết rõ nàng mà biết hắn hạ lệnh xử tử Ngọc phi, nàng nhất định sẽ tức giận cho nên mới ra lệnh cho Chấp pháp quan giữ bí mật. Nhưng hắn lại không thể lường được nàng sẽ biết chuyện nhanh đến vậy. Hắn không thể tưởng tượng được Hứa Tử sẽ tức giận đến như thế, lại còn tự cho rằng do bản thân mình hại chết Ngọc phi, nghĩ lấy cái chết để kháng nghị lại quyết định của hắn, lấy cái chết để tạ tội cùng Ngọc phi.

Hứa tử chưa xót nghĩ, người đã làm sai sự vẫn còn có thể so sánh nàng đúng hay sai.

Nàng không nghĩ sẽ nói chuyện với hắn dù chỉ một câu, không nghĩ sẽ cùng hắn có thêm quan hệ gì cả. Nàng hận nam nhân này!

“Chết tiệt, ta đang nói chuyện với người a!”. Ma vương vừa nóng nảy vừa tức giận. Không để ý thấy thân thể Hứa Tử suy yếu, dùng sức nắm lấy hai vai nàng, dùng sức lay nàng.

Hứa Tử nhắm hai mắt lại, nước mắt tràn mi chảy ra.

Ma vương tức giận thô lỗ hôn lên môi của nàng. Hắn toàn tâm toàn ý suy nghĩ đến sự an toàn của nàng mà nàng lại hận hắn, còn muốn lấy cái chết để rời xa hắn.

Hứa Tử không có phản kháng, giống như một cái xác không hồn, mặc kệ cho Ma vương phát tiết.

Ma vương cúi tiết dời môi, trừng mắt nhìn chăm chú vào đôi mắt nhắm chặt đang rơi lệ đầy mặt của Hứa Tử. Thật lâu sau mới đứng dậy bỏ đi.

“Hoàng hậu”. Đến lúc này, Lam Y, Lam Nguyệt mới dám tiến vào, các nàng thay Hứa Tử lau đi nước mắt. Vương rất nhẫn tâm mà hoàng hậu lại rất lương thiện, hai người nhất định trở thành một cặp phu thê khó hòa hợp.

Từ đó Ma vương cũng không xuất hiện ở trước mặt Hứa Tử thêm lần nào nữa, cũng trong ngày hôm đó hạ lệnh đem Hứa Tử chuyển về Thiên phượng cung.

Đối với chuyện này, Hứa Tử không nói gì cả. Như vậy cũng tốt, đỡ phải chạm mặt nhau mà thấy chán ghét nhau.

Đây là lần thứ hai Hoàng cung lâm vào không khí ngột ngạt, căng thẳng.

Tất cả chúng Ma quỷ nếu có thể trốn được đều trốn thật xa, ai cũng không dám chủ động xuất hiện ở trước mặt Ma vương.

Tại Thiên phượng cung, Hứa Tử cả ngày đều không ra khỏi cửa nửa bước, một ngày cũng không nói quá hai câu, luôn ngồi một chỗ cả ngày. Vô luận ai tới khuyên, cũng không thể nào làm nàng quên được cái chết của Ngọc San, lại càng không có khả năng tha thứ cho việc Ma vương đã làm. Đối với chuyện Yêu tinh Nữ vương muốn lấy tánh mạng, nàng đã cầu xin Ma vương rộng lòng mà nương tay. Huống chi nàng lại còn như là tỷ tỷ của Ngọc San, trở thành thân nhân duy nhất của Ngọc San.

Nàng không cho rằng chuyện mình thiếu chút nữa mất mạng là do Ngọc San làm hại. Ngọc san đều vì lo lắng cho tỷ tỷ của mình, cũng chỉ là đưa nàng ra khỏi Thiên cung, bản thân Ngọc San cũng không nghĩ rằng Yêu tinh Nữ vương sẽ hạ độc thủ, nếu biết, nàng tin tưởng rằng Ngọc San dù có chết cũng sẽ không đem nàng ra khỏi Thiên cung. Một đứa nhỏ đáng yêu động lòng người như vậy, đến mặt thân nhân cũng không kịp thấy, cũng không kịp hưởng thụ cuộc sống, cứ như vậy vì một câu nói của hắn, một cái quyết định của hắn, liền bị mất mạng.

14. Chương 07 Phần 2

CHƯƠNG 7.2

Ở trong mắt của hắn, sinh mệnh người khác giống như bùn đất. Hắn có thể tùy ý an bài, hắn nói chết không ai dám sống, hắn nói sống không ai dám tự tìm cái chết. Hắn luôn nói vì sự an toàn của nàng mà hắn phải làm vậy, nhưng hắn nào có biết hắn càng làm vậy sẽ chỉ khiến nàng sống trong sự áy náy, tự trách mà thôi.

Ma vương ngày tiếp nối đêm, không ngừng say rượu. Càng không ngừng tự hỏi: hắn thật sự là đã sai lầm rồi sao?

Đối với việc Ma vương xử tử Ngọc San, chín vị đại thần trừ Tỷ Hiền ra thì không có ai cảm thấy bất ngờ cả. Lấy tính tình Ma vương mà đoán, sau khi Hứa Tử xảy ra sự cố, qua hơn mười ngày mới xử tử Ngọc Phi đã là rất nhân từ rồi. Hắn cho tới bây giờ tuyệt đối sẽ không khoan dung với bất kì ai. Chính là Hoàng hậu dù sao cũng do có máu có nước mắt có tấm lòng và tâm hồn của nhân loại nên chuyện lần này đối với Hoàng hậu mà nói là sự đả kích quá lớn. Hoàng hậu càng cảm thấy tội lỗi mãnh liệt thì càng hận Vương vô tình.

Tỷ Hiền vì Ngọc San bị ban cái chết, ôm hận đối với Ma vương nhưng cũng không thể làm gì được. Hắn lại vì chuyện đó mà giận chó đánh mèo, trút giận vào những nữ nhân từng bị sủng hạnh mà đưa đến đây làm quân kỹ. Những nữ nhân này không có danh phận lại chẳng sợ thái độ khinh thường của mọi người đối với quân kỹ, lại còn tham sống sợ chết. Trong khi người hắn yêu là Ngọc phi nương nương đã chiếm được danh phận, nhưng lại phải mất sinh mệnh. Tuy nàng cũng từng là nữ nhân của Vương nhưng lại không được an bài như những người kia. Hắn thật sự hy vọng Vương đem Ngọc phi đưa đến quân doanh, như vậy hắn có thể quang minh chính đại có được nàng, cũng có thể bảo hộ cho nàng không bị các nam nhân khác đụng vào.

Thấy Vương ngày ngày say rượu, trưởng lão truyền tám vị đại thần đến thương lượng, liệu có thể làm cách nào cho Ngọc Phi sống lại.

Tỷ Hiền không nói được một lời, nữ nhân mà hắn chung tình đã chết, hắn cũng không mong Vương được hoàng hậu khoan dung. Vương phải trả giá lớn vì quyết định của mình.

Chấp pháp quan thở dài nói: “Muốn Hoàng hậu tha thứ cho Vương, trừ phi có thể làm cho Ngọc phi nương nương khởi tử hồi sinh”.

Tất cả mọi người đều hiểu rất rõ ràng, chuyện này căn bản không có khả năng. Trừ phi có cứu chuyển hoàn hồn đan của Thái Thượng Lão Quân.

“Thi thể Ngọc phi nương nương được xử lý như thế nào?” Trưởng lão hỏi.

“Sau khi Hoàng hậu gieo mình xuống hồ, Vương hạ lệnh hạ quan đem thi thể Ngọc phi nương nương đặt ở hầm băng quanh năm đóng băng lạnh giá”. Không biết Vương quyết định như vậy có tính toán gì không.

Trưởng lão nghĩ nghĩ một lúc, “Nếu chúng ta có thể lên Thiên đình trộm cứu chuyển hoàn hồn đan của Thái Thượng Lão Quân, làm cho Ngọc phi nương nương khởi tử hồi sinh, lúc đó có thể làm cho Vương cùng Hoàng hậu hoà thuận như lúc đầu. Đồng thời cũng có thể làm cho Vương hiểu được, nếu tiếp tục sát hại người vô tội sẽ mất đi Hoàng hậu. Đối với tình cảm mà Vương dành cho Hoàng hậu, chắc chắn Vương nhất định sẽ có điều thay đổi”.

Mọi người đều gật đầu, chỉ là... lên Thiên đình trộm tiên đan nói thì dễ nhưng làm thì... Chỉ sợ bọn họ còn chưa trộm được tiên đan, đã bị chúng tiên trấn áp hết thôi.

Thật nan giải a!

Ngày chậm rãi trôi qua, Ma vương vẫn như cũ, không hề có chút hi vọng sẽ được Hứa Tử tha thứ.

Chín vị đại thần đang bàn kế lên Thiên đình trộm tiên đan, nhưng mà bàn tới bàn lui, rốt cuộc cũng không có ý kiến nào hay, nếu muốn đi trộm tiên đan thì phải chuẩn bị thật kĩ lưỡng. Thiên đình luôn có sự đề phòng nghiêm ngặt, nếu bọn hắn chỉ đi một người thì khẳng định là không trộm được. Nhưng nếu toàn bộ cùng đi thì cơ hội rất lớn, nhưng mà như vậy sẽ rất dễ gây sự chú ý, rất dễ bị phát hiện.

Hứa Tử ngơ ngác ngồi ở trong phòng, nàng mãi vẫn không quên được nụ cười bi thảm đó của Ngọc San.

Cửa phòng bỗng nhiên bị người đá mạnh, đầy người toàn mùi rượu, không phải ai khác chính là Ma vương đang nghiêng ngả lão đảo đi đến. Lam Y, Lam Nguyệt đi theo phía sau hắn, sợ hãi kêu: “Vương”.

“Biến đi!”. Ma vương thô bạo đem hai người bọn họ đẩy ra ngoài, sau đó “rầm” một tiếng, cửa được đóng lại.

Hứa Tử sợ tới mức đứng lên, không biết hắn muốn làm cái gì. Từ khi nàng bị đưa đến Thiên phượng cung, hai người cũng đã có hơn mười ngày chưa từng gặp mặt nhau. Hắn có vẻ rất tiêu tụy, ngay cả râu cũng dài đầy cằm.

“Tử nhi”. Ma vương bỏ nhào về phía trước, muốn ôm Hứa Tử vào lòng.

Hứa tử vội vàng tránh ra, lạnh lùng nói: “Người muốn làm gì? Người hiện đang say khướt, người hãy trở về Thiên cung đi. Chỗ này của ta không chào đón người”. Tuy nàng đang hận hấn nhưng bây giờ lại thấy hấn tiều tụy mà cảm thấy đau lòng.

“Ta không muốn!” Ma vương giống như tiểu hài tử kêu lên, “Ta muốn người, ta chỉ nghĩ đến người, người đừng đuổi ta đi”. Hấn tiến lại gần, mặc cho Hứa Tử tránh né, hấn vẫn bắt được nàng, gắt gao ôm lấy. Hấn thật sự nhớ... rất nhớ... rất nhớ nàng! Tại sao hấn luôn suy nghĩ cho nàng nhưng nàng luôn đáp lại hấn bằng vẻ lạnh lùng, nàng thật sự muốn đối với hấn như vậy sao? Không thể nhìn thấy nàng mỗi ngày, hấn cảm thấy mình như cái xác không hồn.

Hứa Tử càng giẫy thì hấn càng ôm, nàng dùng cố gắng đẩy hấn ra, tức giận chỉ vào cánh cửa, kêu lên: “Người là hung thủ giết người, người cút đi, cút ra ngoài cho ta! Ta không bao giờ... muốn gặp người nữa!” Nhớ tới hấn đã tàn khốc ban cái chết cho Ngọc San, nói cho hoa mỹ là vì sự an nguy của nàng mà suy nghĩ, nhưng kỳ thật là bởi vì chính mình đã giết người nên muốn đi tìm một cái lý do. Hứa Tử không thể tha thứ cho hấn, bản thân hấn là ác ma, chuyện này nàng biết rõ nên cũng không nói làm gì, nhưng nàng là một con người có lương tri, nàng không thể khoan dung trượng phu của mình là một hung thủ giết người. Cho dù hấn trên tay đã sớm dính đầy máu tươi, nhưng hấn không thể vì nàng mà ngừng tay giết người sao? Còn nói đối với hấn nàng rất quan trọng nhưng ngay cả điểm này cũng không thể thay đổi hấn, đối với hấn nàng có thực sự quan trọng không?

“Bổn vương toàn tâm toàn ý vì an toàn của người mà suy nghĩ, người lại còn chỉ trích Bổn vương là hung thủ giết người?”. Ma vương nổi giận, hấn bước nhanh tiến lên bắt lấy Hứa Tử, dùng sức đem nàng ấn xuống giường, lập tức chèn ép đè nàng xuống, thô bạo xé y phục của nàng. “Chưa từng có người nào dám nói như vậy với ta, người đừng có nghĩ rằng người là Hoàng hậu thì có thể chỉ trích Bổn vương, Bổn vương vốn không có sai!”

“Buông ra! Người chính là ma quỷ!” Hứa Tử liều mạng đẩy hấn ra, cố gắng ngăn cản động tác của hấn. “Ta vốn không nghĩ sẽ làm Hoàng hậu của người, điều đó làm ta có cảm giác mình là kẻ có tội. Là người kiên quyết muốn cùng ta thành thân!”. Nàng bắt đầu khóc.

Ma vương kiềm giữ hai tay nàng, nhưu mày nhìn nàng.

“Ta hận người!”, Hứa Tử khóc, oán hận nói

Ma vương hung hăng trừng mắt nhìn nàng, sau đó tàn bạo hôn lên môi của nàng. Nàng muốn hận thì cứ hận đi!

”Uhm...

Hứa Tử chưa bao giờ cảm thấy bất lực như giờ phút này, cảm thất rất thương tâm. Nàng không hề phản kháng, giống như một con rối gỗ, mặc kệ cho Ma vương ở trên người nàng phát tiết.

Ánh mắt của nàng làm cho Ma vương đau lòng, nhưng lại càng làm cho hấn không thể dừng lại được, hơn nữa còn ra sức quấy phá, hấn chỉ có thể tiếp tục làm thương tổn nàng. Biết rõ rốt cuộc cũng không thể có được sự tha thứ của nàng.

Tình yêu của hấn làm nàng cảm thấy tội lỗi, nhưng hấn thật sự là rất yêu nàng.

Hấn không thể ngừng tay, cũng không muốn buông tay. Bây giờ hấn chẳng sợ nàng hận hấn, cho dù nàng hận thấu xương, hấn cũng không muốn buông nàng ra.

Ban đầu khi mới thành thân, phu thê vẫn còn ân ái ái ái, hôm nay lại biến thành phu thê bất hoà, chẳng lẽ hấn thật sự sai lầm rồi sao? Hấn chính là quá yêu nàng, rất sợ mất đi nàng, cho nên không thể khoan dung bất luận kẻ nào dám làm thương tổn nàng.

Nàng đang ngủ mà nước mắt vẫn không ngừng rơi, hấn nhẹ nhàng lau đi, những giọt lệ nóng bỏng đó làm tim của hấn rất đau rất đau...

Ma vương khẽ đứng dậy mặc quần áo rời đi.

Lam Y Lam Nguyệt vẫn chờ đợi ở bên ngoài đến giờ mới dám tiến vào. Các nàng cẩn thận giúp Hứa tử vẫn còn đang ngủ mặc lại quần áo, tận mắt chứng kiến trên người Hứa Tử toàn là ứ thanh, dấu hôn. Nghĩ thầm, Vương thật sự là điên rồi, lại có thể đối đãi với Hoàng hậu như vậy.

Ai..., không biết hai người đến khi nào mới chấm dứt tình trạng này?

Ma vương kỳ thật cũng muốn sửa chữa sai lầm, nhưng mà hắn không có bản lĩnh khởi tử hồi sinh, hắn không có biện pháp làm cho Ngọc San sống lại, cũng không có biện pháp làm cho Hứa Tử tha thứ hắn. Đây là hắn lần đầu tiên hắn cảm thấy hối hận, hối hận quyết định của chính mình.

Nghĩ đi nghĩ lại, Ma vương không chịu nổi ngửa mặt lên trời rống to.

Bọn thị vệ nghe thấy hắn nhất thời rống lên, sợ tới mức theo bản năng mà rút lui.

Nghiêng ngã lão đảo đi vào Nội phủ cung.

Phong Tử Do khiếp sợ bộ dáng của hắn, chưa tới mười ngày, Vương tuấn mỹ tiêu sái, tự tin tràn đầy của bọn hắn liền biến thành một kẻ si tình khốn khổ, đây người toàn mùi rượu, thật sự đã trở thành một nam nhân tiêu tụy. Ngũ quan tuấn mỹ, vẻ mặt của hắn rõ ràng là đã có sự hối hận. Nam nhân tàn nhẫn này chậm rãi cũng đã bị cải biến.

“Tử Do, làm sao bây giờ?” Ma vương bỏ nhào vào Phong Tử Do đang đứng trước mặt, nắm lấy áo Phong Tử Do, thương tâm nói: “Làm sao bây giờ? Tử nhi hận không thể giết chết Bồn vương. Bồn vương yêu nàng như vậy, nàng có thể nào lại đi hận Bồn vương như thế? Nàng sao có thể?”. Ma vương nói trong nghẹn ngào, “Tử Do, nói cho Bồn vương biết, phải làm như thế nào Tử nhi mới có thể tha thứ?”

Trước mắt hắn, thật sự là Vương đây sao?

Phong Tử Do không khỏi cảm thán sức mạnh của ái tình.

“Vương, ngồi xuống trước đi”. Phong Tử Do vội vàng giúp Ma vương ngồi xuống, phân phó thị nữ dâng trà giải rượu.

Sau khi làm yên lòng sự kích động của Ma vương, Phong Tử Do mới nói: “Trưởng lão cùng các đại thần đã thương lượng qua, nếu có thể lên trời trộm cửu chuyển hoàn hồn đan của Thái Thượng Lão Quân thì sẽ có thể làm cho Ngọc phi nương nương khởi tử hồi sinh, chỉ cần có thể làm Ngọc phi nương nương sống lại, hoàng hậu liền tha thứ cho Vương. Nhưng chúng thần còn chưa thương lượng được làm cách nào để có thể lên Thiên đình trộm tiên đan”.

Ma vương lâm vào trầm tư.

Dường như là đoán được tâm tư Ma vương, Phong Tử Do vội vàng khuyên nhủ: “Vương, ngàn vạn lần đừng một mình xông vào Thiên đình, nếu chúng tiên hợp lại, Vương sẽ gặp nguy hiểm”.

Ma vương không nói gì, để có được sự tha thứ của Tử nhi, hắn quyết định một mình xông vào Thiên đình ăn cắp tiên đan.

Ngày hôm sau, mọi người mới biết được Ma vương một mình xông vào Thiên cung.

Trưởng lão nghe vậy, tức giận nhìn Phong Tử Do mắng to, “Tử Do, người sao có thể để cho Vương đi một mình như thế, tại sao người lại không đi theo? Nếu Vương có chuyện gì không hay xảy ra, người sẽ trở thành tội nhân của Ma giới!” Ma vương tuy có ma pháp rất lợi hại, nhưng nếu Thiên đình chúng tiên mà họp lại, Ma vương không những khó có thể trộm tiên đan mà còn có thể không toàn mạng trở ra.

Phong Tử Do cúi đầu, áy náy đứng đó hứng chịu sự quả trách của trưởng lão.

Sau khi mắng xong, trưởng lão phân phó Phong Tử Do, thiếu tướng, thiện thực quan ba người cùng nhau ở lại trấn giữ Hoàng cung, hắn mang theo năm vị quan còn lại vội vàng tiến đến Thiên đình trợ giúp Ma vương.

Hứa Tử nhìn vẻ mặt lo lắng của Lam Y liền hiểu được đã có vấn đề, hơn nữa Lam Y tuy rất muốn nói nhưng lại thôi, nàng không nhen nụi cuối cùng cũng thôi. Sau khi nàng nghe được chuyện Ma vương một mình xông vào Thiên đình thì mặt nàng trắng bệch, sợ đến nỗi không còn giọt máu. Hắn không sợ chết sao? Lại dám

xông vào Thiên đình, dù a pháp của hần có cao tới đâu, cũng là một quyền nan địch bốn tay a? Không thể nghĩ nhiều nữa, Hứa Tử vội vàng đi tìm Phong Tử Do.

“Tại sao ngươi lại không ngăn cản hần?” Hứa Tử tức giận đánh Phong Tử Do. Nàng cuối cùng nhịn không được, khóc ròng nói: “Nếu hần chết, ta cũng không muốn sống”. Nàng tuy hận hần lạnh lùng tàn nhẫn, nhưng cũng vì do nàng thương hần, vậy mà hần lại không hiểu được điều này.

“Thỉnh Hoàng hậu thứ tội”. Phong Tử Do lập tức quỳ xuống, “Vương cũng chỉ vì muốn được Hoàng hậu tha thứ”.

Hứa Tử ngã xuống, ngồi bệt trên mặt đất, nếu sớm biết như thế, lúc trước nàng sẽ không làm như vậy!

Bây giờ, nàng chỉ có thể cầu nguyện hần có thể bình an trở về.

Ngày hôm sau, cũng không thấy Ma vương trở về, tâm Hứa Tử càng thất chặt hơn, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt. Nàng lo lắng đến mức 1 giọt nước cũng không muốn uống, một hạt gạo cũng không muốn ăn, mặc kệ lời những người khác khuyên can. Nếu Ma vương không thể sống sót trở về, nàng liền tuyệt thực mà chết, đi theo hần xuống dưới cửu tuyền...

“Hoàng hậu, Hoàng hậu” một gã thị vệ vội vàng đi vào nội phủ cung bầm báo, “Hoàng hậu, Vương cùng trưởng lão và các đại thần đã trở về”.

Hứa Tử bỗng đứng bật dậy, tự nhiên cảm thấy hoa mắt chóng mặt, cả người choáng váng, Lam Nguyệt vội vàng chạy đến đỡ nàng. Nàng vẻ mặt kích động hỏi: “Hần thật sự đã trở về? Không có tổn hao một sợi tóc nào chứ?”.

Thị vệ gật đầu, “Vâng, nhưng Thái Thượng Lão Quân đem theo Thập Thiên Vương cùng Na Tra tam thái tử dẫn theo mười vạn thiên binh thiên tướng cũng đuổi theo đến đây. Hiện tại đang ở trước Ngự thiên cung cùng vương đánh nhau”.

Nghe vậy, Hứa Tử thiếu chút nữa té xỉu.

“Ta phải đi xem sao”.

“Vâng”, Lam Y, Lam Nguyệt vội vàng giúp nàng đứng lên, tiến đến Ngự thiên cung.

Nhóm người Phong Tử Do cũng theo nàng tiến đến Ngự thiên cung.

Đây là một trận đại chiến của Thiên đình cùng Ma giới. Cát bụi mù mịt, Nhật Nguyệt vô quang, Sơn Băng Địa Liệt.

Ma vương lấy một địch hai, đấu với Thập Thiên Vương cùng Na Tra tam thái tử, hai bên đánh nhau rất cam go. Người đầu bạc râu bạc trắng Thái Thượng Lão Quân kia lại đứng ở một bên, hò hét: “Ác ma, mau mau trả lại tiên đan, ta có thể giúp ngươi cầu xin ngọc đế tha chết cho ngươi”.

Ma vương vung ống tay áo lên, đánh thẳng một chưởng về phía Thái Thượng Lão Quân, Thái Thượng Lão Quân thấy thế vội vàng tránh sang một bên nhanh đến nỗi râu bay phát phối, trừng mắt nhìn Ma vương.

Trên mặt đất đầy thi thể nằm la liệt của ma quỷ cùng những ma quỷ đang bị thương, bên cạnh đó cũng có vài phần là thiên binh.

Hứa Tử thấy cảnh đó, đau lòng khóc hô to: “Dừng tay! Không cần đánh nữa!”

Thanh âm của nàng ở chiến trường mà nói, thật sự là rất nhỏ.

Vì không có tham dự đánh nhau cho nên Thái Thượng Lão Quân đã phát hiện ra nàng. Lão liếc mắt một cái ngay lập tức nhận ra nữ nhân này rõ ràng là một nhân loại. Nhưng điều khiến lão tò mò nhất chính là nàng lại đang mặc y phục của Hoàng hậu, ở Ma giới vốn âm khí ngất trời làm sao nàng có thể sinh tồn được? Trong khi đó, bọn họ là thần tiên, ở Ma giới lâu nguyên khí cũng bị hao tổn đôi chút. Lão tò mò vội đến trước mặt Hứa Tử, dễ dàng gạt hai ma nữ hầu hạ của nàng sang một bên. Hần tò mò hỏi: “Oa nhi(cô bé), ngươi là ai?”

“Thái Thượng Lão Quân”. Hứa tử vừa thấy lão liền lập tức quỳ xuống khóc như mưa trước mặt lão, điều này làm cho Thái Thượng Lão Quân càng thêm tò mò, nàng làm sao biết hần chính là Thái Thượng Lão

Quân mà không phải là Thái Bạch kim tinh nhỉ? “Cầu xin Thái Thượng Lão Quân rộng lòng giúp đỡ, tha cho phu quân tiểu nữ đi”.

“Ma vương là phu quân của ngươi? Người và ma có thể nào kết hợp được? Ngươi không nên bị bề ngoài của hắn mê hoặc làm lu mờ ý chí”. Thái Thượng Lão Quân khẽ nâng nòng dậy nhưng nòng khẳng khẳng không chịu đứng dậy.

Lúc này, Ma vương đã phát hiện ra Hứa Tử, hắn vội vàng kêu to: “Tử nhi, đi ra chỗ khác nhanh lên!”. Hắn muốn đến đó ngăn cản Thái Thượng Lão Quân tiếp cận nòng, nhưng mà hiện hắn lại bị phụ tử Thiên Vương gắt gao cuốn lấy.

Ma giới cùng Thiên đình từ trước đến giờ đều là kẻ thù không đội trời chung, nếu Hứa Tử rơi vào tay Thiên đình, hắn muốn cứu nòng ra cũng rất khó. Thiên đình khẳng định sẽ đem Tử nhi đưa đến Phật Tổ Như Lai, chỉ có ở nơi của Như Lai thì hắn mới không dám bèn mảng đến. Hắn không muốn mất đi nòng, hắn tình nguyện để nòng cứ hận hắn như vậy.

Hứa Tử không để ý tới tiếng gọi của Ma vương, nòng không ngừng khóc nhìn Thái Thượng Lão Quân nói: “Tiểu nữ tử cam tâm tình nguyện. Chỉ mong Lão Quân có thể tha cho hắn”.

Thái Thượng Lão Quân không khỏi lắc đầu thở dài, “Nghiệt duyên, đúng là nghiệt duyên”, Lão cũng đã nhìn ra Hứa Tử không hề bị âm khí làm tổn thương gì. Lão chỉ trích: “Ma vương bình thường sẽ không ngừng đi khiêu khích sự uy nghiêm của Thiên đình, vọng tưởng trở thành thượng đế – chúa tể Tam giới. Hiện tại hắn còn dám ăn cắp tiên đan, tội ác tày trời, Ngọc Đế truyền lệnh, cần phải bắt hắn về trị tội”.

“Không được”. Hứa Tử khóc không ngừng, không ngừng đập đầu hướng Thái Thượng Lão Quân, khóc nước mắt nói: “Đều là tội lỗi của tiểu nữ tử, đều là bởi vì ta mà hắn phải đi trộm tiên đan, nếu muốn hỏi tội, chính ta mới là kẻ có tội”. Hắn cũng vì muốn cứu Ngọc San, mong có được sự tha thứ của nòng, muốn nòng hiểu và bỏ qua cho hắn, cho nên hắn mới có thể phạm phải tội này.

Thái Thượng Lão Quân chần chờ nói: “Oa nhi, ngươi thật sự yêu Ma vương? Nguyên ý thay hắn chịu tội sao? Nếu thật sự là như vậy, vậy ngươi đi đến gặp Ngọc Đế cầu xin đi”. Tha cho Ma vương, điều đó thì không thể do một mình lão có thể quyết định.

Hứa Tử ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ, vẻ mặt kiên định: “Nhờ Lão Quân đưa ta đến gặp Ngọc Đế.”

Oa nhi này thật sự có dũng khí!

“Được rồi”. Thái Thượng Lão Quân giữ chặt lấy Hứa Tử nháy mắt một cái liền biến mất.

“Tử nhi!”, Ma vương nổi giận, thi triển ma pháp càng thêm phần lợi hại, tức khắc làm cho thiên binh thiên tướng tử thương vô số, phụ tử Thiên vương thấy Lão Quân bỏ đi cũng tháo chạy theo.

Ma vương nhân cơ hội này đuổi theo Thái Thượng Lão Quân.

Chết tiệt... lão già đó dám mang Tử nhi của hắn đi, cho dù phải hủy đi Linh tiêu bảo điện của Ngọc Đế hắn cũng phải đoạt lại Tử nhi của hắn. Bất tri bất giác, sinh mệnh của hắn chính là sinh mệnh của Tử nhi, vì nòng, hắn thậm chí ngay cả tính mạng cũng có thể không cần.

Quỳ gối trước Linh tiêu bảo điện cung vàng điện ngọc, Hứa Tử ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ đã không còn chỗ cho sự sợ hãi nhìn thẳng vào Ngọc Đế đang ngồi ngay thẳng trên Long ý, bên cạnh Ngọc Đế còn có Vương mẫu vẻ mặt hiền lành.

Sau khi nghe Thái Thượng Lão Quân bẩm báo, Ngọc Đế cũng thầm ngạc nhiên, sao lại có thể có nhân loại không bị âm khí gây tổn hại, lại có thể cảm động ý chí sắt đá của Ma vương, đây đúng là chuyện lạ của thế gian.

“Ngươi đem tất cả nguyên nhân sự việc nói cho trẫm nghe”. Ngọc Đế rốt cục cũng mở tôn khẩu.

Hứa Tử rưng rưng đem chuyện của nòng cùng Ma vương kể từ đầu đến đuôi. Nghe xong, chúng tiên đều rất giật mình. Bọn hắn luôn nghĩ rằng Ma vương trộm tiên đan là vì muốn làm a pháp của mình nâng cao thêm một bậc, nhưng sau khi nhìn thấy Hứa Tử thì lại tưởng hắn vì muốn làm cho con người này trưởng

sanh bất lão. Không hề nghĩ tới chuyện chỉ vì muốn có được sự tha thứ của nữ nhân này mà hấn lại dám trộm tiên đan để làm cho công chúa Tinh linh đã chết khỏi tử hồi sinh.

Tiên nữ Thiên đình cũng không thể cảm hóa được ý chí sắt đá của ác ma này, nhưng lại càng không thể ngờ nhân loại bình thường này có thể làm được. Ma vương vì thấy nàng vui mà vui, thấy nàng buồn mà buồn, thấy nàng hận mà hoảng hốt.

Ngọc Đế tuy rằng cũng cảm thấy giật mình nhưng trong mắt hấn lại lóe lên mưu kế. Ma giới từ trước tới nay đều là kinh địch của Thiên giới, Ngọc Đế cũng thường vì những tội ác của Ma vương gây ra mà buồn rầu không thôi. Nhưng hiện tại, theo lời của nữ nhân này thì hấn cảm thấy được đây là thời cơ tốt để cảm hóa Ma vương, lại không cần tổn hại thêm người nào, lại có thể làm cho Ma vương không hề làm hại đến nhân gian, sẽ không tiếp tục cùng Thiên giới đối lập.

“Thỉnh Ngọc Đế khoan dung hấn, hết thấy đều là lỗi của tiểu nữ. Chỉ cần có thể làm cho Ngọc San khỏi tử hồi sinh, cho dù muốn tiểu nữ chết, tiểu nữ tử cũng không oán không hối hận”. Nói xong Hứa Tử lại tiếp tục không ngừng dập đầu. Nàng tin chắc Thần tiên đều rất nhân từ, chỉ cần nàng nguyện ý bỏ đi sinh mệnh, tin chắc bọn họ sẽ bị nàng làm cho cảm động, sẽ không truy cứu tội lỗi của Ma vương, còn có thể làm cho Ngọc San khỏi tử hồi sinh, nàng thật sự nợ Ngọc San rất nhiều.

Ngọc Đế trầm mặc.

Hứa Tử vẫn cứ dập đầu như vậy, đến mức đầu toác máu chảy cũng chưa từng dừng lại.

Chúng tiên đều bị sự chân thành của Hứa Tử làm cho cảm động.

Lúc này, thiên binh báo lại, Ma vương đang tiến vào Nam Thiên môn.

15. Chương 08 Phần 1

CHƯƠNG 8.1

Ngọc đế thâm than thở một hơi, bị chân tình cùng sự thiện lương của Hứa tử làm cảm động, cũng bị tình cảm cố chấp của Ma vương làm cảm động. Tin rằng nếu có một nhân loại hoàng hậu như vậy, tin tưởng Ma vương sau này sẽ không đi làm sát kế vô tội nữa.

“Thôi, được rồi, thấy Ma vương đối với ngươi thâm tình như vậy, cũng thấy ngươi tình nguyện bỏ đi tánh mạng của mình để đổi lại sinh mệnh của một Tinh Linh, trăm sẽ phá lệ khai ân, tha tội cho Ma vương, nhưng nếu sau này Ma vương còn tái phạm ở trước mặt trẫm, trẫm tuyệt không khinh xuất mà tha tội cho hấn. Có điều, kể từ bây giờ, ngươi nhất định phải ngăn cản hết tất cả tội ác của Ma vương”. Nói xong Ngọc Đế yên lặng nhìn Hứa Tử, chờ đợi câu trả lời của nàng.

“Tiểu nữ tử nhất định sẽ dùng hết mọi khả năng, quyết không để Ma vương lại đi hại chúng sinh”. Hứa tử kiên định nói.

Ngọc Đế rốt cục vừa lòng gật gật đầu, từ nay về sau hấn lại bớt đi một kinh địch. Hấn hướng Thái Thượng Lão Quân phân phó: “Thái Thượng Lão Quân, đem nàng đưa trả lại cho Ma vương đi, nếu không Ma vương thực sẽ hủy đi Linh Tiêu Bảo Điện của trẫm”.

“Vâng”, Thái Thượng Lão Quân lĩnh chỉ.

“Cám ơn Ngọc Đế phá lệ khai ân”. Hứa Tử rừng rừng khấu tạ thánh ân.

Thái Thượng Lão Quân tiến lên nâng dậy Hứa Tử đã bị máu chảy toác đầu, từ ái nói: “Đi thôi, Oa nhi”.

Ma vương nổi điên không biết đã dả thương bao nhiêu thiên binh thiên tướng cho đến khi Hứa Tử xuất hiện.

Thái Thượng Lão Quân cho thiên binh thiên tướng lui, tuyên thánh ý của Ngọc Đế. Nhìn các thiên binh thiên tướng bị Ma vương đả thương không ít, Thái Thượng Lão Quân tối sầm mặt cả kinh. Vị Ma vương này nếu không có ai khắc chế hẳn thì cuộc sống hàng ngày của Thiên đình sẽ nan rồi. Khó trách Ngọc Đế nguyện ý đáp ứng thỉnh cầu của nhân loại này, chỉ cần nhân loại này đáp ứng ngăn cản việc ác của Ma vương, liền nguyện ý khoan dung cho Ma vương. Hiện tại theo mức độ nổi điên của Ma vương, quả nhiên nhân loại này đối với Ma vương thật rất trọng yếu. Ngọc Đế dù sao cũng là Ngọc Đế, muốn khoan dung ột cái ác ma thì phải có lợi gì đó.

Ma vương cái gì cũng nghe không vào, mắt của hắn chỉ để ý đến vết thương đang chảy máu trên đầu Hứa Tử.

Hắn nghĩ đến Thiên đình khẳng định cho rằng Hứa Tử là Hoàng hậu của hắn, lấy nàng đến uy hiếp hắn đi vào khuôn khổ, không hề nghĩ tới Thiên đình lại có thể khoan dung hắn.

“Ác ma, trả nàng lại cho người”. Thái Thượng Lão Quân dùng tiên pháp làm miệng vết thương trên đầu nàng ngừng chảy máu. Lão cầm tay Hứa Tử giao lại vào tay Ma vương, thở dài: “Hy vọng người có thể chăm sóc tốt nàng! Ngọc Đế không hề truy cứu tội của người, hãy ráng sống cho tốt”. Nói xong, lão lấy từ trong tay áo ra một lọ tiên đan, đổ ra một viên, giao cho Hứa Tử, “Oa nhi, ăn nó đi, người có thể trường sanh bất lão, vĩnh viễn có thể khắc chế cái tên cuồng vọng này”.

Hứa tử giẫy ra khỏi Ma vương, hướng Thái Thượng Lão Quân dập đầu, “Tiểu nữ tử khấu tạ đại ân của Lão Quân”.

Ma vương đưa tay đoạt lấy tiên đan từ trong tay Thái Thượng Lão Quân, coi như lão gia hỏa này còn biết thức thời, nếu không hẳn tuyệt không buông tha việc lão mang Tử nhi đi.

Thái Thượng Lão Quân trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, mới nâng dậy Hứa tử. “Oa nhi, trở về đi”.

Ma vương giúp đỡ Hứa Tử rời đi Thiên đình.

Thái Thượng Lão Quân lại một lần lắc đầu thở dài, thật sự là nghiệt duyên a.

Trở lại Ma giới, Ma vương rốt cục bộc phát lửa giận. Hắn nắm chặt hai vai Hứa Tử, gào thét: “Tại sao người lại xuất hiện? Người có biết hay không như vậy sẽ rất nguy hiểm, có thể bị chết bất cứ lúc nào! Chết tiệt, người còn dám đi cùng lão gia hỏa kia”. Nàng không biết hắn có bao nhiêu lo lắng, có bao nhiêu sợ hãi sao, hiện tại tim của hắn mới bình ổn trở lại.

Hứa Tử khởi chân, kéo thấp đầu của hắn xuống, dùng nụ hôn làm yên lòng lửa giận của hắn. Nàng cũng biết hắn lo lắng cho nàng, cũng đã hiểu được và bỏ qua cho hắn, nàng không hề sợ hãi. Nếu đã là thê tử của hắn, nàng cũng muốn cùng hắn đồng cam cộng khổ.

Ma vương thoáng đẩy nàng ra, cúi đầu nói: “Về sau không cho phép làm như vậy nữa, Bản vương sẽ bị người dọa chết mất”. Nói xong, nâng mặt của nàng lên, cúi đầu xuống hôn lên môi của nàng.

Vừa hôn xong, hai phu thê càng thêm xác định cảm tình sâu đậm của đôi phương với chính mình.

Ma vương hạ lệnh đem xác Ngọc San từ trong hầm băng nâng đi ra.

“Ngọc San”, vừa thấy đến xác của Ngọc San, Hứa Tử không chịu nổi, lệ nóng lại tuôn rơi.

Ma vương vỗ vỗ tay làm yên lòng nàng.

Đem Ngọc San nâng trở về Di an cung, dùng chân bông ẩm làm tan khối băng trên người nàng, đợi sau khi toàn bộ khối băng tan hết, Ma vương lập tức đem cửu chuyển hoàn hồn đan nhét vào trong miệng nàng, dùng ma pháp đem cửu chuyển hoàn hồn đan đưa vào trong cơ thể nàng. “Truyền Ma y”, Ma vương phân phó.

Thị vệ lĩnh mệnh rời đi.

Hứa Tử khẩn trương nắm chặt ống tay áo của Ma vương, lo lắng hỏi: “Ngọc San thật sự có thể sống lại sao?”

Ma vương đưa tay đem nàng ôm vào lòng, an ủi nói: “Đừng lo lắng, nếu Ngọc phi không thể sống lại, lão gia hỏa kia còn luyện đan để làm chi, nếu không được thì ta đi tính sổ với lão”.

“Đừng nói Thái Thượng Lão Quân như vậy”. Hứa Tử từ trong lòng hấn ngẩng đầu lên, “Hắn là thần tiên tốt, huống chi hắn còn tặng tiên đan cho ta. Nếu không người sẽ phải chịu cảnh chia ly với ta”. Nếu như vậy, chỉ sợ nam nhân này sẽ xông vào địa phủ đại náo, càng thêm nhiều đại họa.

“Cho dù không có tiên đan, Bồn vương cũng chuẩn bị đến Bồng Lai tiên đảo lấy trường sinh thảo cho người ăn. Bồn vương sẽ không cho người chết, người phải ở bên cạnh Bồn vương đến thiên trường địa cửu”. Ma vương cũng không vì Thái Thượng Lão Quân tặng tiên đan mà đối lão có hảo cảm. Tiên cùng ma vĩnh viễn là đối lập, cho dù Tử nhi không đồng ý hắn cùng với tiên là địch, hắn lại có thể lựa chọn không tôn trọng bọn hắn.

Hứa tử không thuận theo nói: “Dù sao người cũng không thể ở sau lưng Thái Thượng Lão Quân nói vậy, nếu không ta không để ý tới người nữa”. Nếu đã đáp ứng với Ngọc Đế thì nàng nhất định phải đem toàn lực đi ngăn cản hết thảy việc ác của hắn sau này.

Ma vương chỉ có thể gật gật đầu, hiện tại Hứa Tử nói cái gì, hắn chỉ có thể nghe theo.

Vạn vật trên thế gian này đều có quy luật riêng của nó, mỗi vật đều có vật khác tương hỗ kèm chế. Hấn cuồng vọng, lạnh lùng, tàn bạo, lại ở trên tay một cái tiểu nữ nhân, mọi tư tưởng đều xoay chuyển quanh nàng, hắn đều cam tâm tình nguyện.

Cảm nhận được nhiệt độ cơ thể ấm áp của nhân nhi ở trong lòng, tâm Ma vương mới thật sự được thả lỏng, chỉ cần nghĩ tới Hứa tử gieo xuống hồ đoạn tuyệt, hắn liền thấy sợ hãi. Mười mấy ngày nay hắn giống như một cái xác không hồn chẳng màng đến cuộc sống. Tử nhi vĩnh viễn không biết khi nàng gieo mình xuống hồ thì hắn đã khủng hoảng đến cỡ nào, lập tức theo nàng nhảy vào hồ nước cứu nàng, lại đã quên mất chính mình cũng không biết bơi lội.

“Vương, Ngọc phi nương nương đã có nhịp tim”. Ma y kinh hãi kêu lên.

“Thật sự?”. Hứa Tử vội vàng tiến lại gần, sờ vào ngực Ngọc San, quả nhiên cảm nhận được nhịp tim đập rất mỏng manh, rồi từ từ đập mạnh dần. Nàng không khỏi vui mừng phấn khởi, vừa gật lệ vừa cười: “Nghịch Thiên, Ngọc San thật sự sống lại, nàng thật sự sống lại rồi!”

“Người có thể yên tâm trở về cung nghỉ ngơi được rồi chứ”. Ma vương tiến lên đỡ lấy Hứa Tử, “Nghe nói người đã không ăn không uống hai ngày nay rồi. Nơi này có Ma y ở đây, người có thể yên tâm. Đi thôi, cùng Bồn vương trở về cung nghỉ ngơi”.

“Nhưng mà...”, Nàng muốn nhìn thấy Ngọc san tỉnh lại.

“Tử nhi!”, Ma vương tăng thêm ngữ điệu.

“Được rồi, được rồi, ta với người trở về là được”. Hứa Tử cũng thật sự đã cảm thấy đói bụng.

“Ma y, Ngọc phi tỉnh lại thì đến Thiên cung gặp Bồn vương”. Trước khi đi, Ma vương phân phó. Hắn làm như vậy cũng không phải vì thật sự quan tâm Ngọc San, mà hắn chỉ vì Tử nhi muốn quan tâm, như vậy mới có thể làm cho nàng yên tâm.

“Thần tuân chỉ”. Ma y cung kính nói. Thấy Ma vương thay đổi mà mừng thầm, một mình Vương xông vào Thiên cung trộm tiên đan, chẳng những trở về được còn cứu được Ngọc phi nương nương, còn làm cho Hoàng hậu lộ ra tình cảm thực sự đối với Vương. Tin tưởng sau này Hoàng cung sẽ chỉ có thanh âm vui vẻ, sẽ không có tiếng cãi vã.

“Có thể yên tâm đi rồi chứ”. Ma vương nắm tay Hứa Tử chuẩn bị rời đi.

Hứa Tử gật gật đầu, đi được vài bước, bỗng nhiên nàng cảm thấy được toàn bộ đất trời xoay chuyển, trước mắt tối sầm, không còn biết gì nữa.

Ma vương sợ hãi, ôm nàng kêu to: “Ma y, Ma y”.

Ma y vội vàng tiến lại, phân phó nói: “Đem Hoàng hậu đưa đến trên giường trước, thần lập tức bắt mạch cho ”Hoàng hậu”.

Ma vương lập tức ôm Hứa Tử đến một gian sương phòng trong Di An cung, để cho Ma y khám và chữa bệnh. Tim của hắn như ngừng đập, chỉ sợ Tử nhi sẽ xảy ra chuyện gì. Lão Thiên, hắn không thể mất nàng được.

Ma y xem mạch cho Hứa Tử xong, nhẹ thả tay Hứa Tử đặt dưới chân. Ma vương ở bên cạnh vội vàng hỏi: “Tử nhi làm sao vậy? Sẽ không lại bị hạ chú chứ?”. Biết là Thiên đình không có khả năng dễ dàng buông tay, nếu bọn hắn dám hạ chú Tử nhi, hắn nhất định sẽ hủy đi Nam Thiên Môn.

Ma y bỗng nhiên quỳ xuống, Ma vương hoảng sợ, nghĩ đến Hứa Tử thật sự lại trúng chú, ai ngờ Ma y lại cười hì hì nói: “Chúc mừng Vương, Hoàng hậu có tin vui”.

Nghe vậy, Ma vương giống như là bị trúng tà, động cũng không động.

“Vương?”, Ma y liên tục kêu gọi, Ma vương mới hồi lại phục tinh thần. Hắn không chịu nổi bất hai vai Ma y, dùng sức lay, vô cùng kích động hỏi: “Tử nhi thật sự có tin vui?”. Hắn muốn làm cha! Tử nhi mang thai hài tử của hắn, hắn muốn làm cha! Cho tới nay, hắn chưa từng muốn nữ nhân nào khác chứ đừng nói đến việc có hài tử. Chính là vừa nghe đến Tử nhi mang thai hài tử của hắn, hắn lại có thể vui mừng đến nỗi muốn nhảy dựng lên, Thì ra khi được làm cha lại có cảm giác như vậy.

“Thần không dám lừa gạt Vương”. Ma y cười hì hì nói, “Có điều hiện tại thân thể Hoàng hậu rất suy yếu, cần phải nghỉ ngơi nhiều, cũng phải bồi bổ dinh dưỡng thích hợp”.

Ma vương không ngừng gật đầu, khẩn trương hỏi: “Còn phải chú ý cái gì nữa không?”.

Ma y chần chờ, Ma vương không vui mở miệng: “Còn có cái gì thì cứ nói thẳng vào vấn đề. Bỏ vương đều thứ người vô tội”. Còn có cái gì thì nói mau, còn phải tránh cái gì nữa.

Ma y lúc này mới cẩn thận mở miệng, “Ba tháng đầu cố gắng không cần sinh hoạt chuyện phu thê, để tránh đẻ non”.

“Còn có chuyện như vậy sao?” Nghĩ đến việc ba tháng tới không thể đụng vào nàng, Ma vương có chút mất hứng, bất quá vì Tử nhi cùng hài tử của hắn, hắn đành chỉ có thể nhịn.

“Ngoài ra, chú ý một chút đến bữa ăn là được, chỉ cần không để bị ngã thì sẽ không có việc gì. Thần sẽ kê mấy thang thuốc dưỡng thai cho Hoàng hậu”. Ma y đưa ra mấy thang thuốc dưỡng thai, lại mở ra một quyển sách, dặn dò cái gì có thể ăn, cái gì không thể ăn. Cũng nhấn mạnh ngàn vạn lần đừng ăn con ba ba, bởi vì nó rất bổ, hắn lo lắng Vương sẽ cho Hoàng hậu ăn, con ba ba mặc dù bổ nhưng nó lại có tính năng sảy thai rất mạnh. Còn dặn dò không cho phép bất kỳ phòng nào ở Hoàng cung có đốt xạ hương, bởi vì nữ nhân có thai ngủ thấy xạ hương rất dễ đẻ non.

Ma vương ghi nhớ kỹ những lời dặn dò của Ma y vào trong lòng.

“Thần đi trước trông coi Ngọc phi nương nương”. Ma y lui ra ngoài.

Ma vương ngồi xuống mép giường, không kìm lòng được chìa bàn tay ra đặt lên bụng Hứa Tử, nơi đó có Vương nhi của hắn. Hắn nhất định sẽ bảo hộ tốt mẫu tử bọn họ.

Yêu tinh hoàng cung.

Trải qua một tháng tịnh dưỡng, thương tích của Yêu tinh nữ vương đều đã khá hơn.

Nằm trên chiếc giường rộng lớn, xuyên qua chuỗi xuyên châu tạo thành màn giường. Cảm nhận được cơn gió thu lành lạnh từ ngoài cửa sổ đưa tới, lại đã mùa thu, thời gian qua thật sự rất nhanh, nàng đã muốn bước vào ngưỡng tuổi hai mươi ba. Ở trong vương quốc các nàng, nữ tử đều thành thân ở tuổi mười bốn mười lăm, người bằng tuổi nàng thì đều đã làm nương của ba hài tử rồi. Nhớ tới lần đầu gặp Ma vương thì nàng đã bị dáng vẻ tà mỹ của hắn mê hoặc. Biết rõ hắn vô tình, đối với nàng vô tình, nàng vẫn là như thấy chết mà vẫn xông vào, chủ động hiến thân. Nàng tin tưởng một ngày nào đó, nàng có thể cảm động được hắn. Nàng cứ chờ đợi một ngày rồi lại một ngày, nghênh đón mùa xuân, tiễn đưa mùa đông, như vậy si ngốc qua một năm rồi lại một năm nữa. Nàng không thể cảm động hắn, hắn như cũ vẫn không lập hậu cũng không phong phi. Nàng chưa từ bỏ ý định, cho rằng chỉ cần một ngày hắn không lập hậu thì nàng còn có cơ hội. Chính là nửa đường lại lòi ra một cái Trình Giáo Kim, lại có thể làm cho cái nhân loại đáng chết

kia chiếm cứ được tâm của Ma vương, trở thành người duy nhất của Ma vương. Ngay cả vị trí hoàng hậu vốn dĩ là của nàng, cũng bị cả nhân loại kia thay thế.

Nàng hận! Hận Ma vương vô tình! Càng hận Hứa Tử đoạt đi hết thảy vốn dĩ là của nàng. Nàng thề, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng ta.

Một nữ nhân mặc cung phục màu đỏ đi vào gian phòng của nàng, xa xa đứng ở trước giường của nàng, cúi đầu cung kính nói: “Nữ vương điện hạ, An Hiền thân vương đã đến đây”.

“Ừm, cho hắn vào đi”.

Nữ vương từ trên giường ngồi dậy, sửa sang lại y phục.

An Hiền thân vương đi theo sự dẫn dắt của nữ nhân kia tiến vào.

“Người đi xuống trước đi”. An Hiền thân vương nói với nữ nhân kia, “Ta có việc muốn nói cùng với Vương tỷ”. Đợi nữ nhân kia rời đi, An Hiền thân vương mới hành lễ với Nữ vương. “Vương tỷ, chuyện ngài cần thân đệ làm, đã làm tốt”.

“Nói”. Nữ vương hơi có vẻ kích động.

Chứng kiến vẻ mặt kích động của Nữ Vương, An Hiền chần chờ không biết có nên nói thật hay không. Trầm mặc nửa khắc (1 khắc bằng 15 phút) An Hiền mới nói: “Vì Vương tỷ lợi dụng Ngọc San công chúa cho nên Ma Vương đã ban cái chết cho Ngọc San, vì chuyện đó mà Ma Hậu oán hận Ma Vương. Ma Vương vì cầu sự tha thứ của Ma Hậu mà độc sấm (một mình xông vào) Thiên Đình để ăn cắp cửu chuyển hoàn hồn đan, bởi vậy Ma Giới cùng Thiên Đình đã xảy ra đại chiến. Không biết Ma Hậu kiếp trước tu được phúc gì, chẳng những nàng có thể cầu được Ngọc Đế khoan dung cho Ma Vương mà Thái Thượng Lão Quân còn tặng tiên đan cho Ma Hậu, để nàng có thể cùng Ma Vương trường tương tư thủ” (đại loại là mãi mãi bên nhau). Thấy sắc mặt của Nữ Vương càng ngày càng u ám, An Hiền nói ra một cách cẩn thận để cho Nữ Vương không quá tức giận khi nghe thấy mấy chữ: “Ma Hậu mang thai”.

Nữ vương đứng phắt lên, gầm lên giận dữ: “Người nói lại lần nữa xem!”.

“Vương tỷ, ngài đừng như vậy”. An Hiền vội vàng xoa dịu nói, “cho tới bây giờ Ma Vương không hề có một chút cảm tình nào đối Vương tỷ, Vương tỷ cần gì phải tự dày vò mình như thế. Buông tay đi, tỷ tỷ”. An Hiền không đành lòng chứng kiến tỷ tỷ bị tổn thương.

Nữ vương oán hận nói: “Ta theo hắn tám năm, cái gì cũng chưa có được, tiện nhân kia ở bên hắn cùng lắm mới nửa năm thời gian mà cái gì cũng đều có được. Người kêu ta như thế nào buông tay?”. Nữ vương cười ha ha, nước mắt lại tràn mi, “Ta sao có thể buông tay? Ta muốn nàng ta phải chết! Ta muốn đoạt lại tất cả mọi thứ của ta!”.

“Vương tỷ!”, An Hiền đau lòng kêu, “Tội tình gì ngài phải làm thế? Trên Thiên hạ này nam nhân còn nhiều mà, muốn gả cho người xứng với địa vị của tỷ tỷ, nam nhân xếp hàng có thể dài đến ngoài cung”. Ma Vương vốn dĩ không hề thương tỷ tỷ, tỷ tỷ làm như vậy chỉ có một kết cục là bị Ma Vương giết chết. Lần trước nếu không phải có Ma Hậu xuất hiện, chỉ sợ hắn đã sớm mất đi thân nhân duy nhất rồi.

Đối với Ma Vương, An Hiền không hề thấy hận. Ngay từ đầu, hắn đã biết là do tỷ tỷ tự chủ động. Đối Ma Hậu, An Hiền càng không hận nổi, bởi vì nàng từng ngăn cản Ma Vương ra tay lấy tánh mạng của tỷ tỷ. Đối với một nữ nhân vừa từng thương tổn chính mình vừa muốn cướp đoạt trượng phu của mình mà Ma Hậu lại có thể khoan dung như vậy, sự rộng lượng của nàng làm cho hắn cảm thấy được tỷ tỷ của mình có vẻ rất hẹp hòi.

Hắn biết cho dù tỷ tỷ có trở thành Ma Hậu, cũng không thể kiểm soát được tâm của Ma Vương. Trên đời này người duy nhất có thể khắc chế được ác tâm của Ma Vương cũng chỉ có nhân loại kia.

Nữ vương cười gượng, “An Hiền, tỷ tỷ đã là tàn hoa bại liễu, có ai còn muốn chứ? Cho dù có người muốn lấy ta thì cũng là vì vương vị”. Bỗng nhiên Nữ Vương giữ hai vai của An Hiền, vẻ mặt nghiêm trọng nói: “Nếu tỷ tỷ có bị cái gì không hay xảy ra thì người hãy tiếp quản Vương vị”. Nàng biết chỉ cần nàng thương tổn Ma hậu, nàng liền trở thành oan hồn dưới chướng của Ma Vương, nàng tính toán cùng Ma hậu đồng quy vu tận (cùng nhau chết). Nàng muốn cho Ma vương phải chịu đau khổ cả đời.

“Vương tử...”, An Hiền không biết còn có thể nói cái gì. Tỷ tỷ một lòng đều để ở trên người Ma Vương, cho dù thực sự có nam nhân nguyện ý lấy nàng, nàng cũng sẽ không đáp ứng. Tỷ tỷ tự nhận thân phận mình tôn quý, diện mạo không hề tầm thường, nàng cho rằng khắp thiên hạ người có thể xứng với nàng chỉ có Ma Vương. Vì thế, nàng không tiếc phải trả giá bất cứ cái gì, vọng tưởng có thể làm cho Ma Vương yêu. Căn bản không hề nghĩ đến việc cho dù không có Ma Hậu xuất hiện thì Ma Vương cũng sẽ không yêu tỷ tỷ. Nếu có thể được như lời nói của tỷ tỷ thì từ tám năm trước đã yêu rồi, tỷ tỷ đã không cần chờ đến tám năm làm chi?

Ma Giới hoàng cung.

Trong Thiên cung thỉnh thoảng lại truyền ra âm thanh tranh chấp của nam nữ. Không cần nói cũng biết là phu thê Ma Vương.

Biết Hứa Tử mang thai, Ma Vương thập nhị vạn phân (vô cùng) khẩn trương, không cho phép Hứa Tử xuống giường, còn mỗi ngày muốn nàng uống một chén lớn thuốc dưỡng thai, một chén lớn canh bổ chẳng hạn như canh gà. Bởi vì Ma y nói không cần phải quá bổ, nếu không hần sẽ cưỡng chế nàng uống mấy thứ đại loại như nhân sâm, tổ yến này nọ.

“Ta chỉ là mang thai, cũng không phải bị bệnh gì, người không cho ta xuống giường đi lại, như vậy đối với thai nhi càng thêm không tốt”. Tuy rằng đây là lần đầu Hứa Tử mang thai, nhưng dù sao nàng cũng là nhân loại, hơn nữa còn là nữ nhân thế kỷ hai mươi mốt hiện đại. Đối với những điều khi nữ nhân có thai cần biết, nàng còn biết rõ hơn hần.

Ma vương cưỡng chế giữ chặt Hứa Tử đang muốn xuống giường, thấp giọng nói: “Ma y nói, thân thể người suy yếu, cần nghỉ ngơi nhiều”. Dù sao Ma y nói thì hần sẽ tin.

Hứa Tử tức giận đến mắt trợn trắng. “Hiện tại thân thể ta rất tốt, không cần suốt ngày nằm ở trên giường. Không tin người đi hỏi Ma y đi”.

Ma Vương gật gật đầu, đang muốn rời đi, bỗng quay lại, khẽ cười nói, “Tử nhi, người tưởng lừa Bồn Vương rời đi để được xuống giường phải không, Bồn Vương sẽ không bị mắc mưu, Bồn Vương cần phải mỗi thì mỗi khắc (thì là giờ) trông coi ở bên người người cùng Vương nhi”.

Hứa Tử thật sự đã bị hần làm cho tức chết.

Mỗi ngày bắt nàng nằm ở trên giường, tâm tình của nàng có thể khỏe được sao? Tâm tình không tốt thì sẽ ảnh hưởng đến quá trình phát triển của thai nhi. Như thế nào mới có thể để cho hần đồng ý cho nàng xuống giường đi lại đây? Suy nghĩ, Hứa Tử cẩn thận nghĩ. Nàng cố ý ôm bụng kêu lên: “Ôi, bụng ta đau quá a”.

Ma vương trở nên khẩn trương, cuống quýt nâng nàng dậy, lo lắng hỏi: “Sao lại đau bụng?” Quay đầu hướng ra phía ngoài hô to: “Mau truyền Ma y”.

Hứa tử vẫn là kêu đau, nàng thích xem dáng vẻ khẩn trương của hần.

Ma vương hoảng hốt cẩn thận đặt tay lên vùng bụng nhẹ xoa, cẩn thận hỏi: “Có thoải mái chút nào không?”.

Hứa Tử lắc đầu.

Ma y bị mời khẩn cấp vào Thiên cung.

“Ma y, mau xem Hoàng Hậu làm sao vậy, nàng nói đau bụng”. Ma Vương vừa thấy Ma y, lập tức kéo hần đến trước giường, vội vàng nói: “Có phải là thai nhi khó giữ được hay không? Nếu có chuyện gì cần phải bảo toàn người mẹ”. Đối với hần Hứa Tử còn quan trọng hơn đứa nhỏ.

Xem ra đã thực sự làm cho hần sợ hãi rồi.

Hứa Tử nhin không được ở trong lòng cười trộm. Đồng thời cũng cảm thấy ngọt ngào trong lòng, hần càng khẩn trương thì có thể thấy hần rất yêu nàng.

“Vương, chớ khẩn trương, để cho thần xem tình trạng của Hoàng Hậu”. Ma y đành phải làm yên lòng Vương. Còn chưa biết chuyện gì xảy ra, liền cố an bài bảo toàn người mẹ hay bảo toàn tiểu hài tử. Từ lúc có Hoàng Hậu, Vương của bọn hần không còn bình tĩnh, lạnh lùng như trước. Bọn hần đều thích Vương như vậy, làm

cho người ta có cảm giác bình thường. Tuy rằng Vương đối nhân vẫn là lạnh lùng giống nhau nhưng cũng không còn động bất động liền phạt roi hay chém đầu.

“Không cần xem nữa, ta không sao”. Hứa Tử mỉm cười, nói ra hết sự thật. Thấy Ma Vương khuôn mặt nghiêm trọng trở nên u ám, Hứa Tử cười nịnh lấy lòng hấn nói: “Đừng nóng giận mà, lần sau không dám nữa”. Nàng chính là muốn dùng kế này để đưa Ma y tới, cho Ma y thay nàng thuyết phục nam nhân này cho nàng xuống giường hoạt động.

Ma Vương cố gắng kiềm nén lửa giận, thật lâu sau mới buồn bực nói: “Bổn vương sẽ không tức giận”. Nữ nhân có thai lớn nhất, hấn sẽ không phát cáu với nàng.

Nghe xong Hứa Tử nói, Ma y buồn cười nói với Ma Vương, thật sự không cần quá khẩn trương, nữ nhân có thai thật sự không nên nằm lâu ở trên giường. Ba tháng đầu không cần tắm rửa nhiều cũng không cần phải quá bổ.

Sau khi Ma y cáo lui, Ma Vương lập tức hung hăng hôn Hứa Tử. Thật lâu sau mới dời môi, nhỏ giọng ở bên tai nàng nói: “Lần sau còn dám dọa Bổn Vương, coi chừng Bổn Vương đánh vào mông của ngươi”.

Hứa Tử le lưỡi. Nhỏ giọng nói: “Lần sau sẽ không”. Nói xong ngã vào trong lòng Ma vương làm nũng.

Nha đầu này... Ma vương bắt đầu dãi thầm thở dài một hơi.

16. Chương 08 Phần 2

CHƯƠNG 8.2

Ngọc San được sống trở lại cũng không vui vẻ, nàng tình nguyện chết đi cũng không nguyện lại phải trải qua những ngày sống trong lo lắng hoảng sợ. Mong nhớ thân nhân, vô cùng tịch mịch, làm cho nàng thống khổ không thôi. Nàng không hề ghen tị với Hoàng Hậu, bởi vì nàng không thương Ma Vương, nàng chỉ hy vọng có thể một lần nữa trở lại bên cạnh phụ vương và mẫu hậu, chẳng sợ cả đời không lấy chồng.

Trong óc hiện lên khuôn mặt tuần tú quan tâm của Tỷ Hiền. Vội vàng lắc đầu bỏ đi ý niệm trong đầu, nàng đã sớm mất đi tư cách yêu. Huống chi thân là Ma Phi, càng thêm không có khả năng một lần nữa xuất giá, Tỷ Hiền cũng sẽ lại càng không dám muốn nàng.

Mùa thu tới, Ma giới có vẻ mát mẻ hơn so với quốc gia của nàng. Trong sân mấy cây phong thụ, lá cây đã hoàn toàn chuyển sang màu đỏ, một cơn gió thổi qua, trên mặt đất rơi đầy lá đỏ. Bên cạnh phong thụ còn trồng một loại cây hồng đậu, loại hồng đậu này chỉ sinh trưởng tại phía nam, không biết là phi tử của Ma Vương triều đại nào trồng. Ngọc San biết được ở Ma giới tất cả thực vật đều là các triều đại Ma Vương đến nhân gian lấy tới, dùng ma pháp hút lấy tất cả tinh linh của thực vật đem đến Ma giới cường hành gieo xuống. Đối với nhân loại mà nói, hoa cỏ cây cối nơi này được xưng là ma thụ, ma hoa cùng ma thảo. Đi ở trong sân, nàng nhặt lên một gốc cây hồng đậu dưới mặt đất, có người nói hồng đậu ký gởi tương tư, nàng đem hồng đậu lên lút đặt ở dưới gối. Mỗi đêm lấy ra ngắm, nước mắt liền bắt tri bắt giác rơi xuống.

Dưới lương đình, một người lẳng lặng ngồi, thân thể nàng vừa mới hồi phục. Phía sau là hai ma nữ hầu hạ nàng, lúc trước chính là hai ma nữ này xông vào Thiên Cung cầu Vương Hậu cứu của nàng. Trong vương cung ở cả Ma giới này, trừ Vương Hậu ra, cũng chỉ có hai ma nữ này là thật tâm đối tốt với nàng.

Ở sự can thiệp của Vương Hậu, hai ma nữ này mới không bị Ma Vương truy cứu các nàng tội xông vào Thiên Cung.

Nghe nói Vương Hậu mang thai, nàng chân thành chúc phúc cho Vương Hậu có thể bình an sinh hạ Vương tử.

“Thần tham kiến Ngọc Phi nương nương”. Tỷ Hiền một thân trang phục tướng lĩnh đi vào Di An Cung, mở miệng gọi Ngọc San đang trầm tư trở về thực tại.

Mới vừa nghĩ đến Tỷ Hiền, chợt nghe đến thanh âm của hắn, còn tưởng rằng chính mình đang nằm mơ. Ngọc San quay đầu lại, thấy được ánh mắt quan tâm ẩn giấu ái mộ của Tỷ Hiền. Hai người nhìn nhau một hồi, Tỷ Hiền vội vàng rời đi tầm mắt. Bởi vì lần trước biện giải thay Ngọc San, thiếu chút nữa bị Vương hiểu lầm, sự ái mộ của hắn đối Ngọc San không dám quá mức rõ ràng. Sợ lại mang đến tai họa cho Ngọc San.

“Thiếu tướng đại nhân mời ngồi”. Ngọc San đỏ mặt nói với Tỷ Hiền đang đi vào lương đình, không dám nhìn thẳng Tỷ Hiền, nhẹ giọng hỏi: “Không biết Thiếu tướng đại nhân đến đây, có phải Vương có việc gì truyền tấu hay không?”.

Tỷ Hiền đậm cười nói: “Thần chỉ là Thiếu tướng, không phải nội phủ quan, Vương có việc cũng sẽ không làm cho thần truyền tấu”. Thâm tình liếc mắt nhìn một chút dung mạo tuyệt mỹ của nàng. Ban đầu, khi nghe được Vương ban cái chết cho nàng, tim của hắn như rơi xuống đáy, oán hận Vương vô tình. Sau lại biết được Vương xông vào Thiên Đình trộm tiên đan giúp Ngọc phi khởi tử hồi sinh, hắn mừng rỡ như điên. Biết rõ không có khả năng nhưng hắn lại không có cách nào khắc chế lòng mình. Trong bất tri bất giác, dù Vương không triệu hắn vào cung, hắn đã lén đi vào cung điện của nàng, chỉ muốn nhìn một chút thân thể của nàng có bình phục hay không.

Ngọc San thản nhiên phân phó ma nữ dâng trà. Cho dù nàng thật thích hắn, có người thứ ba ở đây thì nghi lễ thông thường nàng cũng không thể thiếu sót.

“Ngọc phi nương nương thân thể chuyển biến có tốt hơn không?” Tỷ Hiền quan tâm hỏi

“Đa tạ Thiếu tướng đại nhân quan tâm, cơ thể của ta đã không còn đáng ngại”. Ngọc San nghe được một câu quan tâm từ đáy lòng hắn có cảm giác như đang uống mật ngọt.

Hai người nói chuyện đông tây nam bắc, tán gẫu linh tinh.

Một cơn gió thu thổi tới, đem từng mảng lá đỏ thổi vào lương đình.

Tỷ Hiền xoay người cuối xuống đất nhặt lên một chiếc lá đỏ, đưa cho Ngọc San, thâm tình nói: “Thần đem chiếc lá đỏ này đưa cho nương nương, thỉnh nương nương không cần ghét bỏ”. Từ ánh mắt của Ngọc San, hắn biết nàng có hảo cảm với mình, nhưng hắn không dám xác định hảo cảm của nàng có phải là yêu hay không? Chiếc lá đỏ nho nhỏ, hồng toàn bộ, tượng trưng cho tình yêu nồng nhiệt của hắn. Nếu nàng nhận, vậy có nghĩa là tình cảm của nàng đối với hắn không chỉ đơn giản là hảo cảm.

Ngọc San mặt lập tức đỏ bừng lên, càng trở nên xinh đẹp. Nàng lớn mật chìa bàn tay ngọc nhỏ tiếp nhận lá đỏ, cúi đầu không dám nhìn Tỷ Hiền. Tỷ Hiền nhìn thấy nàng thẹn thùng, hắn ngậy người, si ngốc, chuyên chú nhìn nàng rồi lại phải luyến tiếc dời tầm mắt.

“Khụ, khụ, khụ...”. Bỗng nhiên truyền đến ba tiếng ho khan làm cho hai người hoảng sợ. Giọng của Hứa Tử truyền vào, “Ta không có làm phiền đến các ngươi chứ?” Hứa Tử cười nói trêu chọc. Vừa rồi đương nhiên nàng cũng thấy được hai người rất thâm tình mong nhớ, nguyên lai Ngọc San đối với vị thiếu tướng trẻ tuổi đầy hứa hẹn này động tình. Thiếu tướng đại nhân tuy rằng không có tuấn mỹ như Ma Vương, ngũ quan cũng rất sáng sủa, hơn nữa còn là tướng lĩnh, khí phách hào hùng, cá tính mạnh mẽ càng làm động tâm các thiếu nữ. Tiếc là hai người, một cái hậu phi, một cái thần tử, có thể có kết quả sao? Theo tính cách của Ma Vương thì không có khả năng sẽ để cho hai người ở chung một chỗ. Huống hồ Ngọc San đã được thị tẩm qua.

“Hoàng hậu”.

Hai người vội vàng hành lễ. Tỷ Hiền còn khẩn trương giải thích, “Thần chỉ đến xem Ngọc phi nương nương đã khôi phục chưa, không hề có ý gì khác”. Từ trước đến nay ngoại trừ nội phủ quan, các đại thần khác không được sự cho phép của Vương thì không được tự ý một mình vào cung gặp hậu cung phi tử. Trước kia hắn phụng lệnh vua vào cung gặp nàng, người khác chỉ cho rằng hắn nịnh bợ Ma phi, cũng không nghĩ gì nhiều. Lần trước trưởng lão lén mang theo bọn hắn đến Di An Cung, nếu không có hoàng hậu ở đó, bọn hắn đã sớm bị hỏi tội.

Hứa Tử buồn cười, không ai hoài nghi bọn hắn, hắn lại đi giải thích như vậy, không phải giấu đầu lòi đuôi sao? Nàng cười nói: “Không cần khẩn trương sợ hãi như thế, ta cũng không phải Vương của các ngươi”. Nàng đi vào trong lương đình, ngồi xuống băng ghế dài. Đạm cười nói: “Ta cũng chỉ là đến xem thân thể Ngọc San đã phục hồi chưa thôi. Cá tính của Vương, các ngươi rất rõ ràng, hắn không có khả năng đi quan tâm đến sự xinh đẹp của Ngọc phi một chút nào, ta thân là thê tử, đành phải thay trượng phu tiến đến. Hy vọng Ngọc San muội muội thứ lỗi”.

“Hoàng hậu nói quá lời. Tội phi không dám có ý trách Vương”. Ngọc San cuống quýt nói. Trong lòng lo lắng, không biết Hoàng Hậu có nói cho Vương hay không, chuyện nàng thích Thiếu tướng đại nhân? Nàng không sợ chết, chỉ sợ làm liên lụy đến Thiếu tướng đại nhân.

“Ngọc San, ta không để ý đến cung quy, không cần ở trước mặt ta cảm thấy chính mình kém một bậc”. Hứa Tử cười yếu ớt nói: “Còn nữa, ngươi không có tội, không cần xưng ‘tội phi’. Chúng ta sau này xưng tỷ muội được rồi”.

“Tội phi không dám”. Ngọc San tự nhận có tội, nếu không lúc ấy Ma Vương sẽ không ban cái chết cho nàng.

Hứa Tử trợn trắng mắt, một thiếu nữ mới mười bốn tuổi, sao lại lớn trước tuổi như vậy, ra vẻ trưởng thành như vậy không phải sẽ sống rất mệt chết đi sao?

“Hoàng Hậu đang có mang, hắn là cần nghỉ ngơi nhiều hơn”. Tỷ Hiền quan tâm nói.

“Xuyt...”, Hứa Tử làm một cái động tác ý bảo không được nói, nhỏ giọng nói: “Ngàn vạn lần đừng nói những lời này, để cho Nghịch Thiên nghe được, ta vừa phải nằm nhiều vài ngày trên giường”. Nàng thừa dịp hắn đang xử lý công vụ mà trộm đi ra thiên cung. Ma vương tuy rằng cho phép nàng xuống giường hoạt động, lại hạn chế nàng chỉ có thể ở trong Thiên cung.

Tỷ Hiền giảm thanh, hắn buồn cười hỏi: “Không phải là Hoàng Hậu trộm chạy ra ngoài chứ?”.

Hứa Tử đỏ mặt ngượng ngùng. Nàng cười xấu hổ ngăn đề tài, trêu chọc nói: “Lá đỏ cũng có thể làm như là vật gửi gắm tình cảm thì phải, Thiếu tướng đại nhân làm sao lại có thể tặng Ngọc phi lá đỏ chứ? Phải là Nghịch Thiên tặng mới đúng nha”. Nàng muốn biết hai người có phải thật sự có tình hay không, nếu là thật, nàng nhất định giúp hai người tác hợp.

Sắc mặt nàng tái nhợt, lá đỏ trong tay Ngọc San lập tức giống như lửa nóng phỏng tay, tay buông lỏng, lá đỏ rơi xuống đất.

Tỷ Hiền lập tức quỳ xuống đất, vội vàng biện bạch: “Thần đáng chết! Không liên quan Ngọc phi nương nương, là thần tự ý tặng. Thỉnh Hoàng Hậu không cần trách tội Ngọc phi nương nương”. Hắn thật đáng chết, sao lại đem lá đỏ đưa cho Ngọc phi, đây không phải là nói Ngọc phi có người yêu say đắm, muốn hồng hạnh ra tường sao? Nghĩ đến sự vô tình của Vương, hắn thấy hối hận chính mình hiện tại không tự kìm chế tình cảm được. Nếu Vương biết hắn lên đi gặp Ngọc phi, còn tặng lá đỏ cho Ngọc phi, chỉ sợ hai người sẽ không còn đường sống. Nếu vậy, hắn hy vọng chỉ có mình hắn chết.

Lời nói của Tỷ Hiền làm cho Hứa Tử cùng Ngọc San đều thực cảm động.

Mặt của Ngọc San cũng tái nhợt, quỳ gối trước mặt Hứa Tử, nghẹn ngào nói: “Thỉnh Hoàng Hậu biết, hết thấy là tội phi có ý, là tội phi không tuân thủ phụ đạo, trộm yêu say đắm Thiếu tướng đại nhân”. Nàng không muốn hắn vì chuyện này mà tiền đồ tan hủy, còn có thể mất mạng. Dù sao nàng đã muốn chết qua một lần, nàng đối với việc chết đã không có gì sợ hãi nữa. Nếu vì vậy mà bị hỏi tội, nàng tình nguyện nhận là tội của nàng. Chỉ cần Vương có thể tha cho Tỷ Hiền, nàng có chết cũng không luyến tiếc.

“Không, là lỗi của thần”.

“Là lỗi của tội phi”.

“Không phải...”

“Phải...”

Tỷ Hiền và Ngọc San tranh nhau nhận tội.

“Tất cả các người đều có tội!”. Thanh âm lạnh lùng của Ma Vương truyền đến, như tiếng sét đánh ngang tai làm sắc mặt mọi người khấn trương.

Biết được ái thiếp chuồn êm ra Thiên cung, hắc nghị đến nàng đã đi nội phủ cung, đến nội phủ cung không tìm được người. Hắc đoán nàng chỉ có thể đến Di An cung nên vội vàng đến đây, muốn bắt ái thiếp trở về Thiên cung, không nghĩ tới lại có thể chứng kiến một màn như thế. Thần tử của hắc cùng phi tử của hắc có tình có ý, thậm chí còn dám làm trái mệnh lệnh của hắc, lén gặp nhau.

“Vương, thần biết tội, chỉ cầu Vương có thể tha cho Ngọc phi nương nương”. Tỷ Hiền tự biết không tránh khỏi Ma Vương truy tội, hắc cũng không tính toán biện giải gì, chỉ cầu Ma Vương có thể tha thứ cho

Ngọc phi đáng thương.

“Không phải, là lỗi của tội phi, là tội phi không chịu nổi cô đơn, thấy Thiếu tướng đại nhân tuổi trẻ tài cao, anh tuấn tiêu sái, ám sinh tình cảm. Hết thấy đều là lỗi của tội phi”. Ngọc San vội vàng đem hết tội đổ hết trên người mình. Nàng không cần hắc có việc gì, nàng cam nguyện trên lưng mang tiếng không tuân thủ phụ đạo.

“Không, là thần thấy Ngọc phi nương nương tuổi trẻ xinh đẹp, không chịu nổi nên một mình vào cung, tự ý gặp riêng nương nương. Hết thấy đều là lỗi của thần, nương nương không có liên quan gì”. Tỷ Hiền đương nhiên sẽ không để cho Ngọc San một mình nhận tội.

“Không...”

Nhìn thấy hai người tình thâm ý trọng, tranh nhau nhận tội, Ma Vương rất nổi giận. Nắm chặt nắm tay lại, nghĩ muốn một chưởng đem đôi cẩu nam nữ này đánh chết.

“Nghịch Thiên”. Hứa Tử nghĩ muốn thay hai người nói chuyện, chính là nàng mới mở miệng, Ma Vương liền hét lên: “Người câm miệng!”.

Hứa Tử hai mắt đỏ lên, hắc hung hăng với nàng!

Hứa tử xoay người bước đi.

“Tử nhi”. Ma Vương biết được chính mình vừa rồi ngữ khí rất hung, đã tổn thương đến nàng. Hắc vội vàng giữ chặt nàng, kéo nàng vào lòng, nhẹ vỗ về mái tóc dài luôn rối tung của nàng, áy náy nói: “Thực xin lỗi, Bổn Vương không nên hung hăng với người”.

Hứa Tử ở trong lòng hắc ghen ngào không ra tiếng. Từ sau khi mang thai, nàng trở nên yếu ớt hắc đi, chịu không nổi một chút tính tình của hắc.

Ma Vương phải vỗ nhẹ lưng của nàng, nhẹ giọng nói: “Đừng khóc, khóc đối thai nhi không tốt. Là Bổn Vương không đúng, không nên hung hăng với người, chộc giận người khóc”. Hắc tạm thời lưu lại tánh mạng của Tỷ Hiền và Ngọc San, hắc truyền thị vệ đến.

“Vương, có gì phân phó?”. Thị vệ cung kính hỏi.

“Truyền chấp pháp quan vào cung”. Ma Vương không thể ở trước mặt thiếp tử chấm dứt tánh mạng của hai người, chỉ có thể đem hai người giao cho chấp pháp quan xử lý.

“Tuân lệnh”, thị vệ lĩnh chỉ rời đi.

Rất nhanh sau đó, chấp pháp quan liền mang theo thị vệ vào Di An cung. Thấy chấp pháp quan giải hai người mang đi, Hứa Tử thương tâm không dứt ngoảnh lại nhìn, vội vàng ngăn chấp pháp quan lại, không cho hắc đem hai người mang đi.

“Nghịch Thiên, người muốn xử trí bọn họ như thế nào? Bọn họ có tội tình gì, đối nhau có lẽ, cũng chưa làm gì rõ ràng bên ngoài, người không thể hỏi tội bọn họ. Huống chi yêu một người cũng không sai, cho dù bọn họ một là thần tử của người, một là phi tử của người, cũng có quyền có tình cảm với nhau”. Hắc cũng không hề đối với Ngọc San như phi tử, một khi đã như vậy thì cho nàng tự do đi, nàng cũng không cần phải chết già trong cung.

Sắc mặt Ma Vương tối sầm lại, cho dù hai người thật sự không có để lộ ra bên ngoài, hắn cũng có một loại cảm giác bị thê cho đái lục mạo (đội mũ xanh: bị vợ cho cảm sừng). Ma nữ được thị tẩm qua cũng không thể gả ra ngoài huống chi là Ngọc San đã được hắn phong phi. Hắn hết sức cố gắng giữ vẻ mặt ôn hoà nói với Hứa Tử: “Tỷ Hiền là có quyền ái nhân, nhưng hắn lại yêu một nữ nhân hắn không thể yêu. Ngọc phi đã là phi tử của Bồn Vương, cho dù Bồn Vương không thương nàng, không hề sủng hạnh nàng, nàng cũng chỉ có thể chết già trong cung, không thể lại có quyền ái nhân. Việc này không thể trách Bồn Vương, là phụ vương của nàng ta nguyện ý đem nàng ta đưa cho Bồn Vương”.

Nếu muốn thuyết phục một người nam nhân để cho nữ nhân của mình yêu một nam nhân khác thì rất khó. Hứa Tử chỉ có thể cầu Ma Vương không cần xử tử hai người, cũng không dựng hình bọn hắn. Sau nàng lại dùng biện pháp khác thuyết phục Ma Vương, làm cho hắn thành toàn hai người.

Trầm mặc thật lâu sau, Ma Vương mới đáp ứng thỉnh cầu của Hứa Tử.

17. Chương 09 Phần 1

CHƯƠNG 9.1

Thiếu tướng lén lút gặp riêng Ngọc phi, tin tức đó nhanh chóng truyền khắp hoàng cung, trưởng lão cùng mấy vị đại thần cũng bị triệu vào cung thương lượng xem nên xử trí như thế nào.

Ma vương sợ tin đó truyền ra ngoài sẽ làm cho bản thân bị mất mặt, lập tức phong tỏa tin tức, nếu ai dám đem tin tức đó truyền ra ngoài cung, lập tức chém không tha!

Thảo luận chính sự ở chính điện tại Thiên cung, Hứa Tử chưa từng tham dự. Tuy cung quy không thể trối buộc nàng nhưng nàng cũng hiểu được khi nam nhân xử lý công việc thì tốt nhất nữ nhân không nên nhúng tay vào. Nhưng chỉ lần này thì nàng nhất định phải can thiệp, chuyện này liên quan đến sống chết của một đôi tình nhân. Vì Hứa Tử kiên trì cầu xin, cho nên Ma Vương mới phá lệ cho phép nàng được ngồi nghe, nhưng không cho phép nàng tham dự nghị sự.

Hứa Tử ngồi cạnh Ma Vương, nghe bọn họ thảo luận, trong lòng của nàng nhấp nhô lo lắng không yên, mọi người đều nhất trí đem Ngọc phi giam vào lãnh cung, tự sinh tự diệt, tước bỏ chức quan của Tỷ Hiền, nhốt vào địa lao, giam cầm cả đời. Mọi người sau khi nói ra quyết định đều quay sang nhìn nàng một cái, có lẽ nếu không có nàng ở đây thì bọn họ nhất định sẽ quyết định đem hai người đó phán tử tội. Dù sao chuyện của Tỷ Hiền cùng Ngọc phi chính là thần tử dám lén lút yêu đương với hậu phi.

“Các người không thể có chút động tâm được sao?” Hứa Tử không thể nhịn được nữa, đứng lên chỉ trích.”Ngọc San chỉ mới mười bốn tuổi, Nghịch Thiên hờ hững đối với nàng, phòng không gối chiếu còn chưa tính, đã vậy lúc nào cũng phải lo lắng đến tính mạng. Thật khó khăn mới có được một nam nhân yêu nàng, nguyện ý bỏ qua sinh mệnh để yêu nàng, các người không thể khoan dung thành toàn cho bọn họ sao? Phi tử thì sao? Phi tử thì không phải là người sao? Không được phụ mẫu sinh ra sao? Phi tử cũng có thất tình lục dục, nàng cũng cần một người yêu thương nàng. Quân tử thì không nên so đo, Nghịch

Thiên chẳng qua chỉ cùng nàng ly hôn, để cho nàng tự do hôn giá*. Kết quả như vậy không phải là sẽ tốt hơn so với chuyện bắt nàng giam vào lãnh cung, bắt Tỷ Hiền giam vào địa lao?”. Đúng là đồ cổ hủ, cũng chỉ vì nhất quyết giữ cái quy cũ đó mà không biết đã hại chết bao nhiêu người? Quy cũ cũng là do người định ra, bọn hắn cũng đã chết, chúng ta là người sống, cái gì cũng có thể thay đổi được.

*hôn giá: kết hôn

Lời của nàng nói ra khiến chín nam nhân ở đây vô cùng sửng sốt. Bọn hắn cho tới bây giờ vẫn không nghĩ tới việc khoan dung và truy cứu có cái gì bất đồng. Thân là Ma Vương, căn bản hắn không bao giờ nghĩ tới sẽ đem phi tử của mình tặng cho thần tử, cho dù hắn chưa từng yêu Ngọc phi. Ly hôn ư? Cái gì gọi là ly hôn? Sau khi ly hôn có thể tự do hôn giá sao? Nếu lúc trước không cho Ngọc San danh phận, vậy hiện

tại nàng gả cho ai thì hấn không có quyền quyết định, cũng sẽ không thêm để ý. Nhưng bởi vì Ngọc San lại từng là nữ nhân của hấn, cũng là công chúa Tinh Linh quốc. Nếu hấn không phải đưa nàng vào hậu cung thì hấn cũng không có quyền đem nàng đưa đi làm quân kỹ. Hiện tại nếu đã cho nàng danh phận, hấn tuyệt đối sẽ không cho phép nam nhân khác gặp mặt nàng. Đây là nguyên tắc của hấn, không thể bởi vì chính mình không cần nàng mà đem nàng tặng cho nam nhân khác, nếu làm như vậy, hấn cảm thấy rất mất mặt. Hậu cung mà nữ sau khi được sủng hạnh sẽ bị đưa đi làm quân kỹ, mọi người chỉ biết nói hấn vô tình. Phi tử lên lút với thần tử, mọi người sẽ nói hấn là có vợ ngoại tình.

“Hoàng hậu, nơi này dù sao cũng không phải là nhân gian. Ngọc phi nương nương nếu đem gả cho thiếu tướng, Vương còn mặt mũi nào đi ra ngoài?” Phong Tử Do ra mặt nói lên tiếng lòng của mọi người. Ma phi hồng hạnh ra tường, sẽ làm tôn nghiêm của Ma Vương vụt vào sọt rác.

Hứa Tử đem tầm mắt chuyển hướng nhìn Phong Tử Do, chất vấn nói: “Nếu hôm nay đổi thành người cùng Lục Ngọc, người có nghĩ thế không? Luật lệ vốn nghiêm minh, nhưng cũng có lúc nên khoan dung. Chuyện ly hôn ở nhân gian không thể thực hiện được ở đây sao? Vậy các người vì cái gì lại giống như nhân gian, có tồn tại phu thê chứ? Mặt mũi có thể so sánh với chuyện sống chết hay sao?”

Phong Tử Do bị chất vấn đến á khẩu không trả lời được.

Những người khác đều không dám mở miệng, chỉ đem tầm mắt hướng về phía bên cạnh Hứa Tử, khuôn mặt nam nhân tuấn tú đang tối sầm lại.

“Tử nhi, bọn hấn vi phạm cung quy, nếu không trừng phạt bọn hấn, Bốn Vương ngày sau làm sao có thể thống lĩnh toàn quốc, làm sao có thể làm cho người người tin phục?” Nghe xong những gì Hứa Tử nói, Ma Vương thật sự không phải là không để ý, nhưng mà dù sao hấn cũng là Ma Vương, nếu bỏ qua cho hai người đó, hấn làm sao có thể ngăn chặn miệng lưỡi thế gian? Còn có một vấn đề nữa, nếu hấn khoan dung hai người, cho phép hai người hôn giá, vậy những ma nữ trước kia bị hấn sủng hạnh đưa đi làm quân kỹ thì phải làm sao bây giờ? Các nàng nếu nhất quyết vùng lên, yêu cầu đòi được hoàn lương, đến lúc đó không phải sẽ xảy ra đại loạn sao?

“Người nếu khoan dung bọn hấn, ta dám khẳng định, mọi người sẽ nhìn thấy được một Ma Vương hoàn toàn mới, bọn hấn thấy người khoan hồng độ lượng, nhất định sẽ cảm động làm sao lại có thể không phục chứ?” Trong việc trị quốc, nếu lấy sự nhân từ làm trọng thì vị vua đó mới thực sự là vị quân vương được thiên hạ kính trọng.

“Ở nhân gian sau khi ly hôn thật sự có thể tự do hôn giá sao?” Ma vương tò mò hỏi.

Hứa Tử gật đầu, “Đúng vậy. Chỉ cần trong hai người có một người không còn tình cảm, cũng có thể xin ly hôn. Ly hôn xong, chính là độc thân, có thể tự do hôn giá. So với các người ở nơi này, chuyện ly hôn đó thật sự là tốt hơn hứu thê* nhiều. Nữ nhân ở đây nếu bị các người chán ghét, phần lớn là xuất gia đi tu, hoặc là phải làm thiếp người khác, bị người đời xem thường”.

*hứu thê: bỏ vợ

“Vậy nam nhân đó không cảm thấy bị vợ ngoại tình sao?” Ma vương cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Đương nhiên là không”. Hứa Tử trách mắng, “Hiện tại nếu người cảm thấy có cảm giác bị vợ ngoại tình, vậy trước kia sao lại đem nữ nhân hậu cung đưa đi làm quân kỹ? Chuyện đó không được xem là bị vợ ngoại tình sao?” Hiện tại chẳng qua là Ngọc San ái mộ Tỷ Hiền, cũng không có biểu hiện ra bên ngoài..., hấn thật sự cảm thấy là có vợ ngoại tình sao?

“Không giống. Ngọc phi đã được bốn vương sắc phong làm Ma phi”. Ma vương không đồng ý, nha đầu này lại dám chỉ trích hấn trước kia vô tình.

“Nhưng trước kia, Thiếu tướng đã an bài nhiều ma nữ bị vương sủng hạnh, đều đem đến mỗi cái quân doanh làm quân kỹ, nếu Vương khoan dung hai người, các ma nữ đó sẽ phục sao?” Phong Tử Do nói ra tiếng lòng của Ma vương. Tuy rằng Thiếu tướng chỉ phụng mệnh làm việc, nhưng nếu ma nữ chạy trốn, đều bị Thiếu tướng bắt đem về tra tấn một cách vô tình, các nàng đối với Thiếu tướng có thể nói là hận thấu xương.

Hứa Tử kỳ quái hỏi: “Chuyện này liên quan gì đến các nàng?”

Phong Tử Do cười khỏ nói: “Nhìn thì có vẻ như không liên quan, nhưng là các nàng sẽ cảm thấy được Vương làm việc không công bằng. Các nàng bị sủng hạnh thì đưa đi làm quân kỹ, Ngọc phi nương nương lại được trở thành Ma phi, được cấp danh phận, thân phận tôn quý, nhưng lại cùng với thần tử lên lút yêu đương, chẳng những không bị trừng phạt, còn được khoan dung thì các nàng làm sao có thể phục?”

Hứa Tử ngăn người, thật sự không nghĩ tới điều này.

Trầm tư hồi lâu, Hứa Tử tùy tiện đưa ra quyết định.

“Đưa ta đi quân doanh gặp các ma nữ đã từng bị sủng hạnh.” Lời vừa nói ra, mọi người chấn động. Ma vương lại khẩn trương ngăn cản, “Không được! Người đang có mang, như thế nào cũng không thể đi”.

“Ta mới có bầu hơn một tháng, nếu ở nhân gian thì còn phải làm việc.” Hứa Tử không cho là đúng, “Ta tự mình đi thay Ngọc San xin mọi người hiểu và bỏ qua, như vậy các người sẽ có thể quang minh chính đại thành toàn cho bọn họ”.

“Người cứ như vậy quan tâm đến bọn họ?” Ma vương không đồng ý, gầm nhẹ, “Lại còn không để ý đến chính mình đang có thai”.

“Nghịch Thiên.” Hứa Tử ngồi xuống, nghiêng người về hướng hắc, Ma Vương vội vàng đỡ lấy nàng. Nàng làm nũng nói: “Ta không có việc gì đâu. Người cho ta đi đi. Thiếu tướng đại nhân cùng Ngọc San tâm đầu ý hợp, thành toàn cho bọn hắc thì có gì không tốt? Trừ phi...”. Nàng ghé vào lỗ tai hắc nhỏ giọng nói: “Trừ phi người luyện tiếu Ngọc San muối muối. Nếu thật sự là như thế, ta sẽ không quản nữa, cho người mỗi ngày đến Di An cung ngủ.” Trong mắt nàng lóe lên tia cảnh cáo, chỉ cần ma vương đồng ý, nàng lập tức rời khỏi hắc. (BB: ma vương sợ vợ...hắc hắc....)

Nha đầu này! Ma vương thầm thở dài, thật sự là bất đắc dĩ. Chẳng bao lâu sau, sự cố chấp, nói một không hai của hắc thật sự đã bị hạn chế. Ai kêu hắc yêu thương nàng làm gì. “Bốn vương trong lòng chỉ có mình người”. Từ ngày có nàng, hắc đối với nữ nhân khác thật sự là không khơi dậy nổi hứng thú, cho dù là thiếu nữ tuyệt sắc.

Hậu cung ma nữ của hắc toàn bộ đều chuẩn bị an bài xuất cung, đều được về nhà, mặc cho phụ huynh an bài chuyện lập gia đình.

Biết không thể tiếp tục tra cứu tội lỗi của Ngọc San cùng Tỷ Hiền, nếu không trong lòng tiểu nữ nhân này tuyệt đối không từ bỏ ý đồ. Dù sao hắc đối với Ngọc San cũng không có cảm tình, để nàng ở lại trong cung, chỉ cảm thấy chướng mắt. Về phần vấn đề mặt mũi, Hứa Tử nói đúng, mặt mũi thì làm sao có thể so sánh với tánh mạng. Nghĩ đến chuyện này, Ma Vương mới giật mình nhận thấy lòng mình đang thay đổi, trở nên không hề vô tình, cũng đang học cách khoan dung. Nhớ tới lời nói của Thái Thượng Lão Quân, chỉ có nha đầu kia mới có thể khắc chế hắc. Khó trách lão gia hỏa kia hào phóng như vậy, lại có thể tặng tiên đan cho Tử nhi, là vì muốn nàng lâu dài kiềm chế hắc, để cho Thiên đình mất đi một kinh địch, làm cho thế gian không còn bị ác ma nhấn chìm xuống bùn lầy đen tối.

Ma vương nhìn tám vị đại thần, trầm giọng hỏi: “Các khanh gia, các khanh cho rằng là nên khoan dung hay là vẫn nên truy cứu?”

Tám người đưa mắt nhìn nhau, bọn họ thật sự không nghĩ tới việc Vương có ý định tha tội cho hai người đó. Cuối cùng trưởng lão thay mặt mọi người nêu ý kiến, “Xin tùy ý vương xử lý”. Là phi tử của Vương, vương còn không truy cứu thì bọn hắc phạm làm thần tử thì cần gì phải quá khắt khe? Huống chi Hoàng Hậu có tâm muốn thành toàn, nếu Vương thật sự muốn xử lý hai người, Hoàng Hậu cũng nhất định sẽ dốc toàn lực ngăn cản, đến lúc đó, chỉ sợ hai phụ thê lại cãi nhau. Hoàng Hậu đang có bầu, không thể giống như trước, nếu như cả ngày cứ lấy nước mắt rửa mặt, lỗ sinh ra Hoàng tử cả ngày khóc lóc, bọn hắc chắc chắn sẽ càng đau đầu hơn. Tất cả mọi người đều khẳng định, Hoàng Hậu chính là Ma Vương chỉ mấu trong truyền thuyết, cho nên đứa trẻ trong bụng nàng chắc chắn sẽ là đại Ma Vương kế vị, bọn hắc nếu muốn an lành sống quá ngày, tốt nhất là đừng làm cho đại Ma Vương kế vị lãnh khốc vô tình giống lão cha.

“Ngày mai Bốn vương sẽ tự mình mang theo Hoàng Hậu đi quân doanh.” Bỏ lại một câu như dội bom, Ma Vương kéo Hoàng Hậu ra khỏi chính điện.

Trở lại phòng của hai người, Hứa Tử quay người lại, ôm Ma Vương thật chặt. Sau khi ăn tiên đan của Thái

Thượng Lão Quân, tuy rằng ôm hấn vẫn không có cảm giác nhiệt độ cơ thể con người, chỉ là không biết như thế nào lại cứ muốn ôm lấy hấn, vẫn giống như đang ôm lấy một khối băng vậy. “Cám ơn người đã buông tha Ngọc San cùng Thiếu tướng”.

Ma Vương ôm nàng, thản nhiên nói: “Trước kia Bồn vương thương tổn Ngọc phi, hiện tại, đem nàng tặng ột nam nhân dám yêu nàng, cứ coi như là Bồn vương bồi thường cho Ngọc phi đi”.

Hứa Tử ngẩng đầu, cảm động rơi nước mắt, nam nhân này đã thay đổi, hấn thật sự thay đổi, vì nàng mà thay đổi.

Cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt của nàng, Ma Vương nói: “Đừng khóc, thấy người khóc, tâm của Bồn vương tựa như bị dao cắt, rất đau.” Hấn hôn trên mặt của nàng, sau đó hôn lên môi của nàng.

Hứa Tử khé nhón chân lên, ôm cổ của hấn, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của hấn.

Ma Vương khó kìm lòng nổi, tay sờ tiến vào bên trong xoa ngực nàng, vì nàng mang thai mà có vẻ đầy đặn hơn. Hấn muốn nàng, nhưng mà ma y nói trước tháng thứ ba nếu sinh hoạt vợ chồng sẽ rất dễ đẻ non, cho nên hấn chỉ có thể nhịn. Khẽ rời tay ra, nhẹ nhàng đẩy nàng ra, chấm dứt nụ hôn trong quyền luyến.

“Đừng có ngừng”. Hứa Tử đỏ mặt giữ chặt tay hấn, nàng cũng muốn hấn.

“Nhưng mà...”, Ma vương trong người nóng muốn bùng cháy, nhưng ánh mắt có chút lo lắng.

“Không có việc gì đâu”. Hứa Tử lôi kéo hấn đi đến trước giường, đem hấn đẩy ngã trên giường, nàng chủ động nằm lên hấn.

Nàng thật sự cho hấn cảm giác hoàn toàn mới, làm cho Ma Vương rốt cuộc không thể khắc chế, thầm nghĩ thôi thì phóng túng một lần, chắc là sẽ không có việc gì .

Việc Vương muốn dẫn Hoàng Hậu đến quân doanh nhanh chóng lan truyền, khiến cho quân doanh nháo nhác ầm ĩ. Bọn hấn cũng không biết Vương vì cái gì đột nhiên đến đây, còn mang đến vị Hoàng hậu mà bọn hấn chưa từng được ra mắt. Nghe nói Hoàng Hậu là một nhân loại xinh xắn lạnh lợi, tâm địa thiện lương, rất được Vương yêu thích.

Những Ma nữ từng bị thị tẩm, sau bị đưa tới làm quân kỹ, nghe được tin tức này, vừa hận Vương vừa thấy hiếu kỳ về vị Hoàng Hậu này, cũng có vô hạn đáng tiếc. Nếu Hoàng Hậu sớm một chút đi vào Ma giới, các nàng chắc cũng sẽ không trở thành quân kỹ, bất kì nam nhân nào cũng có thể làm chồng.

Mặt khác, tám vị đại thần cũng đi theo đến, bọn hấn muốn xem Hoàng Hậu bằng cách nào có thể thuyết phục được đám quân kỹ, để cho bọn họ tha thứ cho Vương, tha thứ Thiếu tướng cùng Ngọc phi mà không làm loạn.

Một đám người đông nghìn nghịt, Hứa Tử quay đầu trừng mắt nhìn Ma Vương, nam nhân này như thế nào lại có thể sung hạnh nhiều nữ nhân như vậy! Thật sự là đáng giận, tức muốn chết! Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, thấp giọng hỏi tướng quân, “Toàn bộ đều ở nơi này sao?”.

Tướng quân gật đầu, nói: “Đại khái có ba nghìn người.”

Ma vương chột dạ, thật sự là mở rộng tầm mắt. Kỳ thật chính hấn cũng không biết mười năm qua, hấn đã sung hạnh nhiều ma nữ hậu cung đến như vậy.

Hứa Tử dùng sức chột ma vương một cái. May mắn là nam nhân này đã thay đổi, nếu không còn không biết có bao nhiêu nữ nhân bị đưa đến nơi này để bị giày vò.

Tuy rằng ba nghìn hồng nhan kia có cung kính, nhưng Hứa Tử tình tường nhìn ra trong mắt các nàng có bao nhiêu hận đối với Ma Vương. Ngấm lại một chút, những cô gái ngây thơ này sau khi bị hấn thô bạo chà đạp, còn chưa kịp hoàn hồn sau khi mất đi sự trong sạch, đã bị ép uống vô tử canh, sau đó lại bị ép đưa đến chỗ Thiếu tướng, Thiếu tướng không hề để ý đến sự đau khổ, cầu xin của các nàng, đem các nàng an bài đi làm quân kỹ, mặc kệ cho các tướng sĩ phát tiết, thay phiên nhau chà đạp. Sự bi thảm đó, cho dù là người ngoài cuộc cũng có thể cảm nhận được. Nếu Thiếu tướng chỉ cần thoáng mềm lòng, để cho các nàng chạy trốn, có lẽ bây giờ các nàng đã có thể bắt đầu hoàn toàn cuộc sống mới, cho dù không thể lập gia đình, cho dù là ở giá tới già cũng tốt hơn việc bất kì nam nhân nào cũng có thể làm chồng.

“Người tránh mặt một chút đi”. Hứa Tử thở dài, “Các nàng đang hận người!” Hấn ở đây, sẽ chỉ làm mọi người nhớ tới nguồn gốc của nỗi thống khổ.

Ma vương lắc đầu, “Bổn vương muốn ở bên cạnh trông coi người, không cho các nàng thương tổn người”. Hấn sợ chúng ma nữ bị chọc giận, sẽ làm bị thương đến Hứa Tử.

Hứa Tử cũng chỉ có thể nghe theo hấn.

18. Chương 09 Phần 2

CHƯƠNG 9.2

Nhìn ba nghìn hồng nhan, Hứa Tử không biết nên mở miệng như thế nào. Lúc sau có một ma nữ trông có vẻ lớn tuổi hơn nàng lên tiếng hỏi: “Không biết Vương cùng Hoàng Hậu đến nơi dơ bẩn này có điều chi sao bảo? Nếu có việc, có thể cho người đến thông truyền một tiếng, chúng nô tỳ nhất định phải làm rồi. Không cần phiền đến Vương tôn quý phải hạ cố bước vào nơi dơ bẩn này”.

Ma nữ này cứ như vậy tự hạ thấp thân phận mình khiến cho Hứa Tử trong lòng cảm thấy chua xót. Suy nghĩ một lúc mới từ từ mở miệng, “Đồng đạo chúng tỳ muội, ở nơi này ta thay mặt trượng phu tạ lỗi cùng các vị tỳ muội”. Nói xong nàng khẽ khom người cúi đầu, sau khi ngẩng đầu lên thì trên khuôn mặt đã đầy nước mắt. Nàng rưng rưng nói: “Lúc trước, phu quân làm hại các vị tỳ muội ra nông nổi như vậy, hôm nay vô luận ta nói cái gì hay làm cái gì, đều không thể bồi thường cho vết thương mà các vị phải chịu. Nhưng hiện tại có một cô gái có cùng hoàn cảnh như các vị, cùng với Thiếu tướng đem lòng yêu thương nhau. Vương đã đem bọn họ giam lại, chuẩn bị nghiêm trị. Ta cầu Vương khoan dung cho bọn họ, thành toàn bọn họ, nhưng Vương lại bận tâm đến cảm nhận của các vị, sợ các vị không chịu tha thứ. Hôm nay ta đến, chính là thay mặt bọn họ cầu xin, mong các vị hiểu và bỏ qua.” Nước mắt của Hứa Tử càng không ngừng chảy xuống, tiếp tục nói: “Cô gái này sinh tình cảm cùng Thiếu tướng là Ngọc San công chúa của Tinh linh quốc, đã được Vương phong làm Ngọc phi...”

Lời của nàng chưa nói xong, ba nghìn ma nữ kia liền kích động, cả đám đông nhao nhao, “Dựa vào cái gì nàng ta sau khi thị tẩm được cấp cho danh phận, bây giờ lại còn có thể tái giá? Vì cái gì chúng ta lại phải trở thành quân kỹ, ở đây chịu đựng bị người ta chà đạp? Thiếu tướng đại nhân đối với chúng ta lãnh khốc vô tình. Hấn lén lút yêu đương với Ma phi, nên định hấn tội chết, tuyệt không thể khoan dung!”

Tiếng kêu khóc vang lên dữ dội. Hứa Tử biết rõ mọi người rất tức giận, muốn các nàng hiểu và bỏ qua thì thật sự rất khó. Nhưng vì hạnh phúc của Ngọc San, nàng nhất định phải làm hết sức.

Nhìn mọi người vẻ mặt kích động, Hứa Tử nhớ tới một bộ phim trên TV tên là “nữ nhân hà tất phải làm khổ nữ nhân”, lúc đó nàng thật sự rất cảm động. Hiện tại, nàng ngay lập tức sử dụng những lời nói của bộ phim đó, “Các vị tỳ muội, chúng ta đều là nữ nhân, đã là nữ nhân với nhau thì hà tất phải làm khó nhau! Các người đã nhận hết thương tổn, biết rõ đắng cay tủi nhục, chẳng lẽ các người còn muốn có thêm người tiếp tục chịu đau khổ như các người sao? Bản thân mình đã không muốn vậy thì đừng làm cho người khác phải giống như mình. Các vị tỳ muội xin hãy hiểu và bỏ qua cho Vương, hãy khoan dung đi. Hiện tại Vương đã không còn là Vương của trước kia, hấn đã bắt đầu hiểu được thế nào là khoan dung, vậy tại sao lại không để cho hấn có cơ hội khoan dung chứ? Chẳng lẽ khi Ngọc San cùng Thiếu tướng đại nhân bị xử tử rồi, các người thật sự có thể vui vẻ sao? Các người sẽ không mấy may thương hại cho tình cảnh của Ngọc San sao? Ta biết các người lúc trước chịu đau khổ cũng không hơn Ngọc San là bao nhiêu tuổi, các người dù sao cũng đã bị thương tổn nhưng chuyện đã qua thì hãy để cho nó qua đi, hiện tại điều chúng ta phải làm chính là không để cho nữ nhân chúng ta tiếp tục bị thương tổn nữa”. Lời nói của Hứa Tử hợp tình hợp lý, hết như nàng đang cầu mọi người tha thứ cho chính mình vậy.

Mọi người trầm mặc, tất cả như chết lặng giống nhau.

Các nàng vốn là hận, là hận Vương vô tình, hận Thiếu tướng vô tình. Nhưng ngẫm lại, thật sự thì Ngọc Phi không hề có liên quan gì. Thiếu tướng cũng có cái khó xử của hắn. Thật muốn oán, chỉ có thể oán Vương lúc trước quá nhẫn tâm, quá tàn khốc. Hiện giờ Vương cũng đã thay đổi, các nàng cũng không muốn Vương tiếp tục đem ngàn vạn nữ nhân đưa tới nơi này nữa, để bị chà đạp giống như các nàng sao? Vương lãnh khốc vô tình đã học được sự khoan dung, vậy vì cái gì các nàng không thể hiểu và bỏ qua để cho Vương khoan dung đâu? Vương có thể không để ý đến việc Ma phi yêu say đắm nam nhân khác, lại còn nguyện ý thành toàn cho bọn họ. Thì các nàng cần gì phải vì vậy mà sinh lòng oán hận? Hết thấy đều đã là quá khứ, cho dù Vương nghiêm trị bọn họ, các nàng cũng không thể quay về như lúc xưa, sự đau xót này cũng không thể biến mất. Hoàng hậu nói đúng, là nữ nhân với nhau thì hà tất gì phải làm khó nhau đâu, điều nữ nhân nên làm chính là không để cho những nữ nhân khác tiếp tục bị thương tổn như mình.

Ba nghìn hồng nhan đồng loạt quỳ xuống, cảm động nói: “Hoàng hậu nói đúng, là chúng nô tì ngu muội. Nếu Vương muốn khoan dung cho Thiếu tướng đại nhân cùng Ngọc phi, chúng nô tì xin chúc phúc cho hai người. Hoàng hậu xin yên tâm, chúng nô tì tuyệt đối không hề oán hận, sẽ không vì vậy mà làm phản. Chỉ cầu Hoàng Hậu ngày sau có thể cố gắng mà khuyên can Vương, không cho nhiều thiếu nữ vô tội khác chịu thương tổn giống như chúng nô tì. Chúng nô tì đã là tàn hoa bại liễu, cũng không muốn hoàn lương, chỉ mong các tướng sĩ không đem chúng nô tì ra tiếp tục chà đạp nữa”. Bọn lính có những kẻ rất biến thái, thích ngược đãi thân thể các nàng.

Hứa Tử cảm động không nói nên lời, khóc lớn lên.

Ma Vương không nói gì, đem nàng kéo vào trong lòng, âm thầm thề, sau ngày hôm nay, hắn sẽ không bao giờ để cho nàng khóc nữa.

Là sai lầm của hắn lại để cho nàng phải gánh vác giúp hắn, đến bây giờ hắn mới biết được lúc trước mình đã đối xử với nữ nhân tàn khốc đến cỡ nào. Nhìn lại ba nghìn nữ nhân đang quỳ dưới kia, là “thành tích” sau mười năm của hắn. Các nàng vốn đều là những kiều nữ xinh đẹp như hoa như ngọc được gia đình yêu thương chiều chuộng, vậy mà hiện tại đều bị các tướng sĩ chà đạp đến mức dung mạo cũng thay đổi.

Ma Vương quay đầu nhìn tướng quân đang đứng ở bên cạnh, trầm giọng nói: “Truyền lệnh xuống, sau này nếu lại có kẻ nào không xem các nàng là người, dám tra tấn các nàng, coi như phạm phải quân lệnh mà xử tử”. Hắn không thể làm gì để bồi thường cho các nàng, điều duy nhất hắn có thể làm, chính là bảo đảm sự an toàn cho các nàng về sau.

“Thần tuân chỉ”. Tướng quân vội vàng nhận lời.

Bọn hắn thân là thần tử, đều cảm thấy may mắn vì Vương thay đổi, cảm thấy may mắn vì có Hoàng Hậu lương thiện. Bọn hắn không thể tưởng được Hoàng Hậu có thể dễ dàng cảm hóa được mọi người, lại còn làm cho các nàng ấy không nổi loạn vì chuyện của Ngọc phi cùng Thiếu tướng. Kỳ thật các nàng cho dù có nổi loạn tạo phản cũng không có mấy tác dụng, nhưng vì trải qua cuộc chiến cùng Yêu tinh quốc, và đại chiến với Thiên đình khiến cho con dân Ma giới chết không ít, cho nên Vương không muốn vì chuyện nhỏ này mà xảy ra nội loạn, khiến cho nhiều người phải thương vong một cách vô ích.

“Còn nữa, mỗi tháng phát cho các nàng ba lượng nguyệt ngân và bốn ngày nghỉ phép, sau đó cho các nàng trở về nhà gặp thân nhân”. Ma Vương vừa nói xong, mọi người nhất loạt hoan hô vang dội.

Vương thật sự đã thay đổi!

Ma vương hạ lệnh đem Ngọc San cùng Tỷ Hiền từ cung chấp pháp đưa sang cung nội phủ. Cho dù hắn khoan dung cho bọn họ thì loại việc của nội phủ thì để cho bên trong phủ xử lý.

Hai người bọn họ vốn nghĩ rằng chắc chắn sẽ phải chết, chợt nghe thấy Ma Vương nói tha thứ cho bọn họ, lại còn lột bỏ danh phận Ma phi cho Ngọc San ngay trong ngày, khôi phục lại thân phận công chúa Tinh Linh quốc, đem nàng chỉ hôn cho Thiếu tướng Tỷ Hiền. Hai người thật sự còn cho rằng mình nghe lầm, Vương như thế nào lại có thể tha thứ cho bọn họ?

“Tỷ Hiền còn không mau tạ ơn”. Phong Tử Do nhỏ giọng nhắc nhở. Hắn thật sự hâm mộ Tỷ Hiền, có thể nhận được sự ủng hộ to lớn của Hoàng Hậu, được kết hợp cùng với người mình yêu mến. Trong khi hắn không biết đến năm nào tháng nào mới có thể cùng Lục Ngọc thành đôi.

Tỷ Hiền, Ngọc San, hai người bọn họ như vừa trong mộng mới tỉnh lại, lập tức dập đầu tạ ơn.

“Các người không cần cảm tạ Bổng vương, người mà các người cần tạ ơn chính là Hoàng Hậu của Bổng vương”. Ma vương đem Hứa Tử ôm chặt vào trong lòng.

Tỷ Hiền, Ngọc San lập tức lại hướng về phía Hứa Tử dập đầu.

Hứa Tử cười nói: “Không cần cảm tạ, ta cũng không phải chỉ vì một mình các người, ta cũng là vì chính mình. Ta không muốn lão công của ta đã có ta còn có thêm nữ nhân thứ hai. Hơn nữa, quân tử vốn không thể nào qua được ải mỹ nhân mà.”

Tỷ Hiền vô cùng cảm kích nói: “Bất kể như thế nào, Hoàng Hậu chính là ân nhân cứu mạng của thần với Ngọc San công chúa”.

Hứa Tử cười vui vẻ nói: “Thiếu tướng đại nhân nói quá lời. Người cùng Ngọc San muối muối là trai tài gái sắc, được ở cùng nhau vốn là không dễ dàng, hy vọng người hãy đối đãi với nàng cho thật tốt”.

“Thần nguyện đem cả sinh mệnh này để yêu Ngọc San công chúa. Xin hãy hoàng hậu yên tâm”. Nói xong, Tỷ Hiền nắm chặt tay Ngọc San, ánh mắt ẩn chứa thâm tình, chăm chú nhìn nàng.

Ma vương ở bên tai nàng nói nhỏ: “Tử nhi, người đã vừa lòng chưa? Đáp ứng bổng vương, không được khóc nữa. Bổng vương không muốn tương lai Vương nhi lại giống như người, suốt ngày thích khóc”.

Hứa Tử e lệ rụt rè, nhẹ ôm lấy cánh tay hắn.

Ma vương ra lệnh đem Ngọc San đưa về Tinh Linh quốc, để cho Tỷ Hiền tự mình đi cầu hôn.

Quốc vương Tinh linh quốc lo lắng khi Ngọc San mất đi thân phận Ma phi, sẽ khiến cho Tinh linh quốc trở thành quốc gia cho các nước khác khi dễ lần nữa.

Tỷ Hiền an ủi nhạc phụ tương lai – Tinh Linh quốc vương, “Chỉ cần có Vương Hậu, Vương sẽ không đứng yên nhìn Tinh linh quốc gặp nạn. Huống chi tiểu tể lại là Thiếu tướng của Ma giới, tay nắm binh quyền, nếu ai dám khi dễ Tinh linh quốc, tiểu tể nhất định sẽ phát binh trợ giúp”. Địa vị thiếu tướng phu nhân không bằng ma phi, nhưng trong tay hắn nắm binh quyền, lại có Vương hậu che chở, hiện tại tất cả các nước khác cũng biết, Ma Vương chỉ nghe lời của Vương hậu nói. Cho nên quốc vương rất tin tưởng sẽ không có bất kì người nào dám khi dễ Tinh linh quốc.

Quốc vương Tinh linh quốc lúc này mới thả lỏng được tảng đá lớn trong lòng.

Hoàng hậu Tinh linh quốc lo lắng hỏi: “Thiếu tướng đại nhân thật tình thích Ngọc San sao? Thật sự không để ý nàng đã không còn là hoàng hoa khuê nữ?”. Một nam nhân có địa vị nào lại chịu lấy một nữ nhân không phải hoàng hoa khuê nữ làm vợ? Hơn nữa lại là chánh thất.

Tỷ Hiền thâm tình cúi đầu nhìn Ngọc San, “Tiểu tể nguyện đem cả tính mạng để yêu nàng. Sẽ không bao giờ để ý chuyện nàng trước kia là thân phận gì”.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Hoàng hậu cuối cùng cũng có thể yên tâm.

Ngọc San có thể gặp được một nhân loại vì nàng mà ra sức giúp đỡ, gặp được một nam nhân thật tình yêu thương nàng, đáng tiếc là Ngọc Linh không có được may mắn như vậy. Đối với Ma vương nàng đã chết tâm, Ngọc Linh hiểu ra đời chỉ là hư ảo, cho nên đã xuất gia.

Quốc vương nhìn Tỷ Hiền nói: “Thiếu tướng đại nhân, bổng vương đối với hoàng hậu của quý quốc mang ơn sâu đậm, liệu có thể được diện kiến hay không? Bổng vương muốn đích thân nói lời cảm tạ với nàng, nếu như không có nàng, tiểu nữ đã sớm bỏ mạng, làm sao có thể được cùng thiếu tướng đại nhân kết thân? Nàng là đại ân nhân của Tinh linh quốc chúng tôi”. Hoàng hậu gật đầu phụ họa nói: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Tỷ Hiền chần chờ nói: “Chuyện này tiểu tể không dám quyết định. Muốn gặp Vương hậu, đều phải có sự đồng ý của Vương. Vương hậu hiện tại có thai được hai tháng, Vương hiện rất lo lắng, rất sợ hoàng hậu có sơ xuất gì, lại càng sợ có người làm thương tổn nàng”. Bởi vì Yêu tinh nữ vương có nói qua, nhất định sẽ tìm Vương tính toán chuyện cũ. Thật ra Vương không sợ nàng ta, chỉ là Vương hậu vốn không có khả năng tự vệ, không cẩn thận sẽ trở thành đối tượng của yêu tinh nữ vương. Hiện tại chỉ riêng ở Thiên cung, thủ

vệ đã gia tăng gấp đôi, ma nữ hầu hạ Vương hậu cũng tăng đến một trăm hai mươi người, lại còn an bài nữ tổng quản Nội phủ là Lục Ngọc một tấc cũng không được rời khỏi Vương hậu.

Nhưng Vương vẫn lo lắng, không được sự đồng ý của Vương, bất luận kẻ nào cũng không được phép đến thiên cung gặp Vương hậu.

“Người thử hỏi Vương xem sao?” Ngọc San ôn nhu nói, “Ta cũng muốn nói với hoàng hậu một tiếng cảm ơn”.

Người trong lòng nói đương nhiên là Tỉ Hiền lập tức nghe theo, hần lập tức gật đầu nói: “Chờ sau khi tiểu tể về nước, lập tức đến gặp Vương thỉnh cầu, làm cho Vương đồng ý để cho các ngài được gặp Vương hậu”.

Quốc vương cảm kích tạ ơn, “Mọi chuyện xin nhờ thiếu tướng đại nhân.”

Tỉ Hiền cười nói: “Nhạc phụ Đại vương, hà tất còn khách khí như vậy, cứ gọi thẳng tên tiểu tể là tốt rồi”.

“Được, được.” Quốc vương tinh linh quốc vuốt râu cười ha hả. Chuyện Quốc sự, gia sự đều hài lòng, sau này hần rất cục cũng có thể an tâm mà ngủ.

Hôn sự của Tỉ Hiền cùng Ngọc San được quyết định sẽ tổ chức vào tháng sau – đầu tháng ba.

Hứa tử phát giác Lục Ngọc dù đang đi theo phía sau mình nhưng tâm thì lại bay về Nội phủ. Từ lâu nàng đã phát hiện Lục Ngọc và Phong Tử Do có tình ý, cũng từng kêu Ma vương giúp hai người tứ hôn, chỉ là Ma vương vẫn cũng không có mở miệng. Hiện tại Tỉ Hiền cùng Ngọc San cũng đã thành đôi, Lục Ngọc càng thêm lo lắng, mấy lần muốn mở miệng cầu Hứa Tử giúp nàng hướng Ma vương thỉnh một cái tứ hôn ngự chỉ, lại sợ Hứa Tử cười nàng vội vã muốn xuất giá.

Hôm nay Lục Ngọc thừa dịp Hứa Tử ở thư phòng cùng Ma vương đọc sách, tranh thủ thời gian trở về Nội phủ, không nghĩ tới đụng Phong Tử Do ở cửa thiên cung. Nàng không nén nổi vui sướng, một phen kéo Phong Tử Do trốn sau núi giả. Phong Tử Do nghi hoặc đang muốn mở miệng, Lục Ngọc lại kiềm chân hôn lên môi hần.

Phong Tử Do ngẩn người, lập tức nhiệt tình ôm nàng hôn trả.

Xa xa một đôi phu phụ đắm đắm nhìn thấy rõ một màn.

“Người phải giúp bọn họ tứ hôn. Để cho bọn họ thành thân cùng ngày với thiếu tướng đại nhân đi”. Hứa Tử ngẩng đầu nhìn trượng phu cười, lại chỉ vào đôi nam nữ đang hôn cuồng nhiệt ở xa xa, thay bọn họ thỉnh cầu.

Ma vương âu yếm trở vào trán nàng một cái, đáp ứng nàng.

Cuối cùng cũng được Vương tứ hôn, Phong Tử Do cùng Lục Ngọc đều vô cùng cảm kích Hứa Tử.

Trong lúc kinh thành Ma giới đang tràn ngập trong hỉ sự của hai vị đại nhân, yêu tinh nữ vương lại đang chuẩn bị đối phó Hứa Tử như thế nào. Nàng không hề để ý đến những lời khuyên bảo của An Hiền, khư khư cố chấp, cũng tuyên bố thoái vị, đem Vương vị trao lại cho An Hiền. Nàng dốc hết sức luyện công, trù hoạch mưu kế. Nàng muốn hai mẫu tử Hứa Tử phải chết, muốn Ma vương đau khổ sống không bằng chết. Nàng không bỏ xuống được tình cảm đối hần yêu, đối hần hận, đối Hứa Tử ghen tị, đã đi đến nước này, nàng đã không thể quay đầu lại nữa, thà làm ngọc vỡ, chứ không sống nhục.

Ma vương cự tuyệt thỉnh cầu gặp mặt Hứa Tử để nói lời cảm tạ của quốc vương Tinh Linh quốc. Gần đây, hần luôn cảm thấy có điềm không may, luôn cảm thấy được có người muốn thương tổn Hứa Tử, cho dù Tinh linh quốc vương có ý tốt, hần cũng không muốn mạo hiểm cho Hứa Tử gặp người lạ.

Hứa Tử chỉ có thể đi tới đi lui trong Thiên cung, đương nhiên không biết trượng phu từ chối đi lại của Tinh linh quốc vương. Bởi vì ốm nghén nên nàng ăn cái gì đều nôn ra cái nấy, hơn nữa luôn thèm ngủ, nàng cũng không có tinh thần suy nghĩ việc khác, cùng Ma vương đòi quyền tự do.

Nhìn gương mặt nàng ốm đi rất nhiều, Ma vương đau lòng không thôi, bức ma y kê cho thuốc giảm bớt nôn mửa. Ma y nào có loại phương thuốc này mà kê, Ma vương tức giận đến mắng to hần lang băm. Ma y đáng thương giải thích, “Tất cả nữ nhân lúc đầu mang thai đều có phản ứng không giống nhau, cũng không có loại phương thuốc này, nhân gian khoa học phát triển mới có thuốc giảm bớt nôn mửa. Có thai đều có

phản ứng như vậy, ba tháng sau sẽ hết, vào thời điểm đó thai nhi đã thành hình, bắt đầu cần nguồn dinh dưỡng lớn, mẫu thân sẽ bắt đầu thèm ăn. Vương cứ yên tâm đi”.

“Có thật không?”. Ma vương bán tín bán nghi, tính theo thời gian của nhân gian Hứa Tử đã có hai tháng, còn muốn tiếp qua một tháng nữa mới ăn được. Nhưng qua thêm một tháng nữa, không phải nàng càng gầy sao? Trời ạ! Thì ra nữ nhân làm nương lại vất vả như vậy. Chờ tiểu tử kia sinh ra đến, hẳn nhất định phải đánh vào mông nó, lại có thể dày vò Tử nhi của hắn như vậy, cho dù là con hắn cũng không được.

“Nghịch Thiên.” Hứa Tử xoa xoa nhẹ lên khuôn mặt tuần tú tràn đầy lo lắng của hắn, thản nhiên cười: “Những lời ma y nói đều là sự thật, cho nên ngươi không cần quá khẩn trương. Ta sẽ tận lực ăn nhiều một chút, sẽ không để ỉn gầy hơn nữa.” Hiện tại chẳng qua là hiện tượng thai nghén mà hắn đã khẩn trương đến như vậy, nếu đến lúc nàng sinh, thật không biết hắn sẽ khẩn trương thành cái dạng gì nữa?

Ma vương nắm lấy tay nàng, xót xa nói: “Sau khi sinh xong, chúng ta sẽ không sinh nữa, bốn vương thật không muốn thấy ngươi chịu khổ lần nữa.” (BB: ma vương đáng yêu quá đi..., MD: *gật gật đầu, mắt mờ màng*)

“Nhưng mà.” Nàng muốn có hai tiểu hài tử, một nam một nữ. Nếu như lần này nàng mang thai là thai song sinh thì tốt rồi. Cúi đầu nhìn xuống bụng, mới có hai tháng nhưng bụng nàng tựa như bốn tháng, thật không ngờ lại lớn như vậy, nàng đột nhiên hỏi ma y: “Ma y đại nhân, ta mang thai có phải chính là thai song sinh hay không?”

“Thai song sinh?” Ma y ngẩn ra, “Các Vương hậu từ trước cho đến bây giờ cũng chưa từng có ai mang thai song sinh. Thần cũng không biết thai song sinh và thai bình thường có điểm gì khác nhau.” Trên thực tế, từ ngàn năm nay, Ma giới chưa từng có người sinh được thai song sinh. Ngàn năm trước kia, thật sự là đã từng có, nhưng mà này bộ sách ghi chép lại về các dấu hiệu và cách chăm sóc lại đã thất truyền. Trong ma thư hiện tại chỉ ghi rằng ma quỷ khi còn trong bào thai đều hấp thu rất nhiều dinh dưỡng từ cơ thể người mẹ, hơn nữa lại còn ở bên trong cơ thể mẹ bắt đầu định hình ma pháp, nếu như có thai song sinh, thì khi vừa thành hình rất nhanh chóng sẽ có một cái bị đá ra cơ thể mẹ, hóa thành sương khói, biến mất trong không khí. Thai kia độc chiếm cơ thể mẹ, trải qua mười tháng sẽ được sinh ra. Đương nhiên, khi thai kia đấu tranh thất bại và biến mất thì cơ thể mẹ cũng sẽ không có cảm giác gì. Nhưng mà, nếu như hai ma thai cùng đấu tranh cũng có thể có ngoại lệ, giả sử có thể sinh ra thai song sinh, nhưng đa phần một trong hai thai đó sẽ chết.

“Bụng của ta so với phụ nữ có thai bình thường đều lớn hơn rất nhiều, mới hai tháng mà tựa như bốn tháng vậy, ta nghĩ hẳn là thai song sinh. Nếu ở nhân gian, đi siêu âm sẽ biết được ngay.” Hứa Tử căn bản là không biết ma thai cùng ma thai trong lúc đó cũng sẽ có trận chiến sinh tồn.

Ma y hoài nghi nói: “Hoàng hậu có khi nào hoài nghi, nếu là thai song sinh thì liệu hai cái ma thai có thể nào không có đấu tranh? Theo như sách nói, nếu là thai song sinh thì chỉ có thể có 1 thai tồn tại, thai kia sẽ bị đá ra khỏi cơ thể mẹ, hóa thành sương khói, biến mất ở trong không khí. Hoàng hậu hoài nghi chính là ma thai, nhưng mà ở nhân gian, ma thai vốn là trong suốt, không có thật thể, dù có đi siêu âm căn bản cũng không thể thấy được.” Cho dù Hoàng hậu là nhân loại, nhưng thai nhi cũng chỉ có một nửa gien là của nhân loại, siêu âm cũng chỉ có thể nhìn được một nửa cơ thể thai. Như vậy chắc chắn sẽ làm thầy thuốc bị dọa đến ngất xỉu.

Hứa Tử cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thai song sinh hẳn là phải có cảm tình rất tốt, như thế nào lại có thể tranh đấu chứ? Xem ra ma và người thật sự không giống nhau. Nhưng mà nàng vẫn hi vọng nếu là thai song sinh thì bọn chúng không cần giống các ma thai khác sẽ tàn nhẫn như vậy, chỉ vì sinh tồn liền tàn sát lẫn nhau. Nàng hy vọng bọn chúng giống như con người, có thể như tay chân tình thâm.

Ma vương cũng thấy được bụng Hứa Tử so với phụ nữ bình thường có thai có phần lớn hơn, nhưng hắn cũng chỉ đơn thuần nghĩ đến việc thai nhi quá lớn, căn bản là không có nghĩ đến đó là thai song sinh. Hắn trầm giọng hỏi: “Nếu Tử nhi mang chính là thai song sinh thì hiện tại hai cái tiểu quỷ kia sẽ không tranh cãi đấu đá nhau chứ?”

“Thần nghĩ là không có. Nếu bây giờ mà phát sinh tranh đấu, sẽ bị dễ non, hai thai đều khó tránh. Chỉ là khi sinh ra không biết có hai cái thai đều có thể nuôi sống được hay không? Hiện tại thần vẫn không thể xác định Hoàng hậu hiện đang mang chính là thai song sinh hay là thai thường.” Ma y thật cho rằng hoàng

hậu hoài chính là thai thường, hẳn không quá tin tưởng kỳ tích lại có thể phát sinh trên người hoàng hậu. Chỉ trừ truyền thuyết ma vương chi mẫu, nàng thật sự đã trở thành Hoàng hậu. Từ ngàn năm nay, Ma giới chưa từng từng có thai song sinh, nếu trên người hoàng hậu xuất hiện thai song sinh, thật sự là thiên đại kỳ tích.

“Ta hy vọng là một đôi long phượng thai, như vậy chỉ một lần mang thai là có thể thỏa mãn tâm nguyện của ta.” Nàng tin tưởng thai mình đang mang chính là thai song sinh, cũng tin tưởng rằng có gien của nàng, gien của nhân loại thì hai cái tiểu ác ma kia dù sau này một trong hai sẽ trở thành Ma vương thì cũng sẽ là tay chân tình thâm, sẽ không tàn sát lẫn nhau. và nhất định là không được đi làm hại nhân gian.

Hứa Tử dù sao cũng là một nữ nhân thế kỷ 21, biết rõ việc dưỡng thai rất trọng yếu, chỉ cần nàng dưỡng thai thật tốt, tin tưởng sẽ sinh ra hai cục cưng khỏe mạnh.

19. Chương 09 Phần 3

Ma y nhần nhủ: hoàng hậu tốt nhất là nên đi lại nhiều hơn.

Lời ma y nói Long Nghịch Thiên đương nhiên nghe thấy, a y lui ra sau, Long Nghịch Thiên nắm tay Hứa Tử đi ra ngoài. Dắt tay nàng ra hoa viên.

Mùa đông đã đến, hoa viên giờ chỉ còn có cây hoa cúc và mai vàng. Các loại hoa khác đều sớm đã điều tàn, trên đất đều là những bông hoa khô héo. Hứa Tử chợt nhớ tới một câu thơ: lạc hồng không phải vô tình vật, hóa thành xuân nê càng hộ hoa.

Toàn bộ lá Phong cơ hồ như rơi xuống mặt đất, người làm vườn còn chưa kịp quét dọn, trên mặt đất đỏ rực một mảng, thật là đẹp. Hứa Tử xoay người nhặt lên một chiếc lá đỏ, nghiêng người nhìn nam nhân đang đứng bên cạnh, một nam nhân tà ác nhưng bởi vì yêu nàng cho nên đang cố gắng học cách thay đổi. Đem lá đỏ đưa cho hắn, hắn nhíu mày nhìn nàng, trong mắt có tia nghi vấn, cảm tình này nam nhân thật không thể hiểu, trao lá đỏ cũng chính là gửi gắm tình cảm. “Lá đỏ cũng có thể trở thành tín vật tình yêu”.

Nghe vậy, ma vương lập tức nhận lấy lá đỏ. Tinh tế nhìn ngắm, đó là một chiếc lá được bao bọc bởi một màu đỏ ấm áp, tin tưởng lời nói của Hứa Tử, nàng tặng lá đỏ cho hắn chẳng khác nào đem trái tim cho hắn. Tuy rằng không thực sự hiểu được lá đỏ có thể thay thế tín vật tình yêu hay không, nhưng bất quá, hắn cũng xoay người cúi xuống mặt đất nhặt lên một chiếc lá đỏ, đưa cho Hứa Tử. Tim của hắn chính là chỉ giao ột mình nàng.

Hứa Tử cười, khẽ tiếp nhận lá đỏ. Nàng cầm chiếc lá nâng niu trân trọng, so với việc tặng trân châu mã não, chiếc lá đỏ này thật sự trân quý hơn vạn lần.

Cây cối trong hoa viên mùa này đều mang một màu xanh ẩm đậm, xen vào đó cũng có những cây liễu rủ mà Hứa Tử thích, nhưng mà liễu rủ mùa đông lại có vẻ phờ phạc hoang tàn. Trừ hoa viên ra, ở phía bắc hoàng cung còn có một vườn trái cây, hoa quả được dùng trong hoàng cung đều được trồng ở vườn trái cây này. Tới mùa hè, toàn bộ khu vườn tràn ngập mùi hương. Đáng tiếc hiện tại lại là mùa đông, vườn trái cây mùa này rất ít hoa quả.

Hai phu thê chậm rãi dạo ở hoa viên, đi theo ở phía xa xa là Lục Ngọc – người sắp trở thành cô dâu. Lam Y, Lam Nguyệt cũng không đi theo, đây là không gian riêng tư của hai phu thê, để bọn họ lắng lắng hưởng thụ thế giới riêng của hai người.

Đi qua một tòa cung điện xinh đẹp, Hứa Tử không nhịn nổi hỏi: “Chỉ vì một cái cây nhỏ bé như ta mà người nữ lòng để hậu cung rộng lớn hoang phế, người không hối hận sao?” Xa xa hiện ra vài tòa cung điện dành cho phi tử, hiện tại đã trống trơn.

Ma vương không nói tiếng nào, chỉ nhẹ nhàng nắm tay nàng đi vào lương đình. Giúp nàng ngồi xuống chiếc ghế đá rồi cũng ngồi xuống bên cạnh nàng, một tay nắm chặt tay nàng không buông, một tay âu yếm vuốt nhẹ lên trán nàng, thản nhiên nói: “Nếu ta thật hối hận, người liệu sẽ đồng ý cho bốn vương tiếp tục sống hạnh phúc như xưa hay không?” Hứa Tử cười nói: “Hồi ấy ngươi chưa bao giờ có suy nghĩ hối hận, chỉ cần có nàng ở bên cạnh, những nữ nhân khác trong mắt ngươi đều trở thành vô hình.”

Hứa Tử cắn cắn môi dưới, nội tâm cực kỳ mâu thuẫn, nói thật, nàng không bao giờ có thể tưởng tượng được sẽ chia sẻ chồng mình cùng với người khác, mặc kệ cho hắn có được quyền hay không. Nhưng nếu hắn thật sự đã hối hận, nàng cũng không thể trách được, ai kêu chính mình mị lực không đủ. Nàng cũng sẽ không đi đến mức đi ngăn cản hắn, chỉ có thể đem nước mắt nuốt vào trong lòng. Bởi vì nàng thương hắn, chỉ cần hắn cảm thấy hạnh phúc là đủ rồi.

“Đùa với người thôi, từ ngày bốn vương thấy ngươi, trong lòng đã thầm quyết định, dù bất kể chuyện gì xảy ra cũng sẽ không hối hận. Huống chi hiện tại đã có ngươi, nữ nhân khác đều không thể làm cho bốn vương động tâm.” Ma vương cười nói, đem vợ yêu nhanh chóng ôm vào trong lòng, cúi đầu hôn lên môi của nàng.

Hứa Tử đẩy hắn ra, chăm chú nhìn hắn, nàng thật sự không dám khẳng định, hỏi: “Lời này là thật sao? Nếu lỡ sau này ta già cả xấu xí, người với ta vẫn sẽ không thay đổi sao?”

Ma vương buồn cười, khẽ véo cái mũi nàng một chút, ôn nhu nói: “Bốn vương đương nhiên sẽ không lừa ngươi, ngươi đã uống tiên đan của Thái Thượng Lão Quân, đã có thể trường sinh bất lão, cho nên quyết sẽ không có chuyện trở thành bà lão. Huống chi, điều bốn vương yêu nhất ở người không phải là dung mạo của ngươi, mà là tấm lòng thiện lương của ngươi. Lúc đầu bốn vương đích xác chính là rất lưu luyến cảm giác mà nụ hôn của ngươi mang lại nhưng sau khi trải qua một thời gian ở bên cạnh ngươi, bất tri bất giác trong tâm của bốn vương đã không còn thuộc về bốn vương mà đã chuyển đến trên người ngươi.” Chính hắn cũng không biết từ khi nào đã đem lòng yêu thương nàng.

Nhớ tới lần đầu tiên dùng mỹ nhân kế, khiến cho Ma vương trở nên nghiện, Hứa Tử không chịu nổi, mặt đỏ ửng lên. Nàng lúc ấy chính là cái khó ló cái khôn, không nghĩ tới thật sự có thể tìm được đường sống trong chỗ chết, lại còn có thể cảm động tâm của nam nhân này, trở thành người duy nhất hắn thương yêu.

Đây là duyên phận.

Trên trời sớm đã đem hết thảy mọi chuyện an bài. Thật sự là quá tốt.

20. Chương 10 Phần 1

CHƯƠNG 10

Kinh thành Ma giới nơi nơi chìm đắm trong không khí vui mừng của hai vị đại nhân sắp thành thân. Ở cung nội phủ trong Vương cung và bên ngoài vương cung nội phủ đệ-phủ Thiếu tướng, dán đầy chữ * đỏ thắm, dù là khách hay chủ hay nô bộc đều vui vẻ tươi cười.

* : chữ song hỉ

Phong Tử Do, Tỷ Hiền mặc vào tân lang phục, cười toét miệng. Hai người phải tiến cung bái kiến Ma vương cùng Vương hậu, sau đó mới có thể đi đón tân nương của riêng mình.

Ma vương vốn không nghĩ phải đích thân đi vào phủ đệ của thần tử chúc mừng, Hứa Tử muốn xem nào nhiệt. Ma vương bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là dẫn nàng đến nội phủ đệ trước, bởi vì Tỷ Hiền còn chưa rước tân nương tử trở về.

Vương cùng Vương hậu đến, làm cho không khí nơi đây càng thêm hoan hỷ. Tất cả mọi người đều cảm giác được, từ khi có Vương hậu, Vương luôn cao cao tại thượng của bọn họ đã không còn đáng sợ giống như

trước đây. Mà quan địa phương chẳng bao giờ có cơ hội gặp qua Vương càng kích động vạn phần, bọn họ không nghĩ tới có thể được nhìn thấy Vương tôn quý, còn có thể nhìn thấy Vương hậu nhân từ. Bọn họ nghĩ lần này đến đây chúc mừng, không dám đi tay không. Thực ra Phong Tử Do không mời nhiều người lắm, nhưng hắn là đại thần quan nội phủ, thường ở bên cạnh Ma vương, nếu có thể được hắn đề cử, là có thể được Ma vương coi trọng. Cho nên đông đảo quan địa phương đều là không mời mà đến, khách đã đến cửa Phong Tử Do cũng không thể cự tuyệt bọn họ.

Thấy Ma vương mang theo Vương hậu đích thân đến đây chúc mừng, Phụ mẫu Phong Tử Do hưng phấn lại càng khẩn trương, vội vã đứng lên, muốn nhường lại vị trí chủ trì nhưng bị Ma vương ngăn lại.

“Bản vương chỉ là Vương, không thể thay thế vị trí trưởng bối tiếp nhận cái khấu đầu của tân lang tân nương”. Ma vương thản nhiên nói, tuy hắn đã tận lực cho ngữ khí không bằng lãnh như trước đây, trước mặt người ngoài, hắn cũng rất khó thể hiện được vẻ mặt ôn hoà. Chỉ có thể giữ thái độ ôn hoà.

“Đúng rồi, các người không cần đặc biệt chiêu đãi chúng ta, chúng ta chỉ là đến xem lễ.” Hứa tử cũng phụ họa theo, “Để cho tân lang tân nương mau chóng bái đường.” Nói xong nàng lôi kéo Ma vương đi qua một bên.

Nhìn nhi tử hạnh phúc tươi cười, Phong gia phụ mẫu rất cảm kích Hứa Tử. Nếu không có Vương hậu nói ra, Vương chẳng biết khi nào mới có thể bang hôn cho nhi tử.

Ma hậu tuy rằng chỉ là một nhân loại bình thường, tại Ma giới lại càng được lòng người hơn Ma vương.

Chỉ cần bọn họ gặp chuyện bất hạnh, điều đầu tiên chính là cầu Vương hậu hỗ trợ. Chỉ cần cầu được thị vệ thông truyền thay, Vương hậu luôn luôn giúp đỡ.

Bọn họ cũng không biết, bọn thị vệ căn bản không dám quấy rối đến Vương hậu đang có thai, này tất cả sự tình đều là Ma vương xử lý. Thấy chính con dân mình ủng hộ ái hậu như vậy, Ma vương cũng cần làm rõ, để mọi người đem tất cả công lao để trên người Vương hậu. Chỉ có bọn thị vệ mới biết rõ, Ma vương biến hóa có bao nhiêu đại.

Ngẫm lại sức mạnh của ái tình thật lớn, nó có thể làm cho người ta vì yêu mà sống hận, cũng có thể làm cho người ta vì yêu mà quên hận, còn có thể cảm hóa được ý chí sắt đá của ác ma. Chuyện thế gian chuyện, không ai có thể biết trước được. Tựa như Ma vương, không ngờ lại có người cảm hóa được.

Khắp nơi khách khứa rộn ràng, nhộn nhịp, có một nữ nhân luôn cúi đầu, trốn ở phía sau mọi người, ánh mắt ghen ghét nhìn ma vương phụ phụ hạnh phúc. Chính là nàng ta chứ không phải ai khác, Yêu tinh nữ vương một lòng muốn báo thù. Nàng nghe nói Ma vương mang theo Vương hậu đích thân đến nội phủ đệ, lập tức lấy thân phận khách khứa trà trộn đến đây, thừa cơ hội bắt Hứa Tử đi.

Nàng đã giao lại Quốc gia cho An Hiền, dựa vào năng lực của An Hiền nhất định có thể cai quản vương quốc Yêu tinh rất tốt, nàng đã không có điều gì cần lo lắng nữa. Chỉ cần bắt được Hứa Tử, nàng muốn giết nàng ta trước mặt Ma vương, làm cho Ma vương thống khổ! Hung hăng trừng mắt vào bụng đã được ba tháng của Hứa Tử, tám năm qua nàng đều mơ được mang hài tử của Ma vương, nhưng hiện tại hài tử của Vương lại đang lớn dần ở trên người nữ nhân đang khoải trá kia, nàng hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nàng không chiếm được, tuyệt không để nữ nhân này có được.

Sau khi bái đường, Lục Ngọc bị hỉ bà đỡ vào tân phòng trước. Phong Tử Do phải ở lại đại sảnh tiếp khách khứa, nhưng ánh mắt hắn lại đuổi theo bóng lưng tân nương. Hận không thể vớt mọi người ra sau đầu, lập tức đi thấy nữ nhân âu yếm bởi vì hắn mà mặc vào giá y có bao nhiêu xinh đẹp.

“Ta đi xem Lục Ngọc làm tân nương tử hình dạng có bao nhiêu đẹp.” Hứa Tử hưng phấn nói, giẫy khởi tay Ma vương, đi theo hướng hỉ bà vừa đi.

“Tử nhi...” Ma vương đành phải ở phía sau dặn nói: “Đừng ở lâu quá, chúng ta còn đi đến phủ thiếu tướng.”

“Đã biết.”

Yêu tinh nữ vương thấy Ma vương không có theo, nghĩ đây là một cơ hội tốt, lập tức lặng lẽ đi theo vào tân phòng.

Bước vào tân phòng nơi dán chữ “song hỉ”, Yêu tinh nữ vương nhớ tới hôn lễ của nàng cùng Ma vương mấy tháng trước. Lúc đó lòng của nàng tràn ngập sự vui sướng, e lệ của một tân nương, mộng tưởng cuộc sống hôn nhân ân ái. Thế nhưng trong nháy mắt toàn bộ đều tan thành bọt nước, nàng không những rơi vào kết cục bị vứt bỏ, còn xém chút nữa trở thành oan hồn dưới chướng của Ma vương. Tình hình ngay lúc đó cho đến giờ mỗi lần nhớ tới lại hận không thể đem Ma vương phụ phụ băm thây vạn đoạn.

Nhìn thấy nhân loại xinh xắn nhỏ bé kia đang cùng tân nương tử nói chuyện, không khí vui mừng, nàng lạnh lùng đến gần.

Hỉ bà phát hiện ra nàng ta đầu tiên, cho rằng nàng ta cũng là đến xem tân nương, vội vã ngăn cản nói: “Tân lang còn chưa vào tân phòng, khách khứa không thể làm phiền.” Ngoại trừ Vương hậu là đặc thù.

Yêu tinh nữ vương cười nhạt: “Ta không phải khách!” Nói xong, thi triển yêu pháp, vươn tay đem cổ hỉ bà “răng rắc” một tiếng, vỡ gãy. Thân thể hỉ bà “phịch” một tiếng ngã xuống mặt đất, đầu rơi trên mặt đất còn lăn vài cái. Hai mắt tròn tròn, vẻ mặt kinh ngạc, đến chết cũng không biết vì sao.

Ngạc nhiên nhìn thi thể của hỉ bà, Hứa Tử sợ đến há họng mà không la lên được. Đi tới Ma giới cũng gần một năm, cho tới bây giờ nàng chưa từng thấy qua tình cảnh khủng khiếp đến vậy.

Còn Lục Ngọc lập tức ý thức được có nguy hiểm, kéo hỉ khăn xuống, đưa Hứa Tử đang bị dọa đến ngây người bảo hộ ở phía sau. Chật vấn: “Người là ai?”

Yêu tinh nữ vương kéo miếng da người trên mặt, lộ ra khuôn mặt thật của nàng ta. Cười lạnh, nói: “Thấy rõ ta là ai chưa, tránh cho người chết ở trên tay ai cũng không biết.” Nói xong thi triển yêu pháp bắt lấy Hứa Tử.

Lục Ngọc vội vã thi triển Ma pháp, giải trừ yêu pháp của nàng ta, hướng Hứa Tử kêu to: “Vương hậu, chạy mau! Nàng ta là Yêu tinh nữ vương, mục tiêu của nàng là người.” Nếu như Vương hậu có cái gì sơ xuất, nàng cũng đừng muốn sống.

Yêu tinh nữ vương cười nhạt, hung hăng nói: “Ai cũng không chạy được.” Lập tức thi triển yêu pháp lợi hại hơn, Lục Ngọc không phải đối thủ của nàng, rất nhanh nàng ta đánh Lục Ngọc trọng thương, sau đó bắt Hứa Tử đã tỉnh ngộ xoay người muốn chạy, thi triển yêu pháp, lập tức biến mất khỏi tân phòng.

Trong tân phòng huyết vũ tinh phong*, khách khứa bên ngoài không ai hay biết.

*huyết vũ tinh phong: đẫm máu

Lục Ngọc khắp người đầy vết máu bước ra khỏi tân phòng, được nha hoàn trong phủ phát hiện. Nha hoàn sợ hãi đánh rơi thức ăn đang cầm trên tay. Nha hoàn vội vã đỡ Lục Ngọc dậy, kinh hoảng hỏi: “Thiếu phu nhân, đã xảy ra chuyện gì?”. Vừa rồi còn rất tốt, thế nào mới qua một nén hương thời gian, Thiếu phu nhân người đầy vết máu bước ra khỏi tân phòng?

“Khoái!” Lục Ngọc cố gắng nói, “Nhanh lên! Đi vào phòng khách... Nói cho vương...”. Máu tươi trên khóe miệng nàng không ngừng chảy ra, Yêu pháp của yêu tinh nữ vương quá lợi hại, lấy ma pháp tu vi của Lục Ngọc, căn bản không phải là đối thủ của Yêu tinh nữ vương. Yêu tinh nữ vương không có giết nàng là muốn nàng thông tri với Vương. “Vương hậu đã bị bắt rồi”.

Việc này khiến sắc mặt nha hoàn sợ đến trắng bệch, nàng dìu Lục Ngọc trở lại tân phòng rồi vội vã chạy vào phòng khách.

Lục Ngọc thương thế quá nặng, rốt cục ngất đi.

“Vương, Vương, không hay rồi, không hay rồi!”. Nha hoàn kinh hoàng thất thố, hô to gọi nhỏ lập tức khiến cho toàn trường tân khách chú ý đến.

“Xảy ra chuyện gì mà lại cuống quýt lên như vậy?”. Phong Tử Do không hài lòng trách cứ.

Nha hoàn lao ra không kịp thở, cũng không trả lời Phong Tử Do, vội nói: “Vương hậu bị người bắt đi rồi, Thiếu phu nhân bị trọng thương!” Nói xong thì, nha hoàn ngồi phịch xuống đất, nàng chạy nhanh quá nên thực sự rất mệt.

Nghe vậy, Ma vương cùng Phong Tử Do sắc mặt khẩn trương.

Khách khứa có mặt ở đây đều bị tin tức này làm sợ ngây người.

Ma vương giống như nổi điên, liền xông ra ngoài. Còn chưa biết Hứa Tử bị ai bắt, bắt đi đâu? Trong đầu hắn giờ chỉ nghĩ đến Tử nhi có nguy hiểm đến tính mạng hay không?

Hắn chạy ra khỏi nội phủ đệ, thi triển ma pháp bay nhanh tại không trung, mới nhớ là không biết hướng nào để đuổi kịp, đành phải vừa thi triển phép tìm kiếm, tìm kiếm Hứa Tử đang ở nơi nào. Kết quả nói cho hắn biết Hứa Tử bị Yêu tinh nữ vương bắt đi hướng vùng ngoại ô. Yêu tinh nữ vương chết tiệt! Nếu như nàng dám có can đảm làm tổn thương thể diện của hắn, hắn sẽ đem nàng băm thây vạn đoạn.

Yêu tinh nữ vương biết Ma vương nhất định sẽ đuổi theo, nàng cũng có ý cho hắn biết nàng đã bắt Hứa Tử, bởi vì mục đích của nàng là để cho Hứa Tử chết trước mặt Ma vương, nàng muốn tận mắt thấy sự thống khổ của Ma vương.

“Người mau thả ta đi, bằng không Nghịch Thiên sẽ giết người”. Hứa Tử cầu xin, nhớ tới cái chết của hỉ bà, nàng mới biết được nữ vương thủ đoạn độc ác. Thế nhưng phu quân của nàng so với nữ vương càng thủ đoạn độc ác hơn.

“Người câm miệng cho ta!”. Yêu tinh nữ vương hung hăng tát Hứa Tử một cái, lực của nàng quá lớn làm cho Hứa Tử lập tức bị đánh cho khóe miệng chảy máu.

Yêu tinh nữ vương chọn một chỗ gần vách núi mà đáp xuống, chỉ cần Ma vương vừa xuất hiện, nàng có thể đẩy nữ nhân này xuống vách núi. Nàng nắm mái tóc dài của Hứa Tử, Hứa Tử đau đến la lên. Hứa tử càng đau nhức kêu đau thì Yêu tinh nữ vương càng hưng phấn không ngớt, nàng càng hung hăng tát tai Hứa Tử nhiều hơn. Bởi vì không chiếm được tình yêu của Ma vương, không chiếm được danh phận Ma hậu, không mang được hài tử của Ma vương, nàng có bao nhiêu hận đều phát tiết trên người Hứa Tử. Nàng là ma hậu thì làm sao? Ma pháp cũng không có, cũng sẽ thành oan hồn trong tay nàng, sau đó còn vì là thân phận ma hậu mà bị đánh xuống mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không siêu sinh. Nghĩ vậy, Yêu tinh nữ vương càng thêm hưng phấn, càng thêm cố sức tát Hứa Tử.

Thấy bụng Hứa Tử nhô ra, Yêu tinh nữ vương càng ghen ghét không thôi. Nàng đem Hứa Tử đẩy đến gần sát vách núi, bắt Hứa Tử quỳ trên mặt đất.

Hứa Tử giãy dụa đứng lên. Phát giác nữ vương đã gần như điên cuồng, lo lắng nàng sẽ hạ thủ với hài tử của mình, nàng vô thức lấy tay bảo vệ cái bụng.

Động tác này làm cho Yêu tinh nữ vương đổ kị, nàng cười lạnh: “Người cho là người còn có thể sinh nghiệt chủng này ra được sao?”. Nàng cười gằn, thâm vận nội lực, nghĩ một chiêu đánh vào bụng Hứa Tử.

“Đừng tổn hại đến hài tử của ta”. Hứa Tử sợ hãi ôm chặt lấy bụng lui về phía sau.

Yêu tinh nữ vương cười một cách ác độc, ép sát lại gần. Nàng một tay nắm lấy Hứa Tử, đầu tiên, nàng nhẹ nhàng vuốt ve bụng Hứa Tử, nếu như hài tử này sinh trưởng trên người mình thì nàng sẽ có bao nhiêu hạnh phúc. Cho Ma vương nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của nữ nhân mà hắn yêu, nước mắt ràn rụa, nàng nghĩ được rất sung sướng. Giương tay lên tiếp tục tát tai Hứa Tử, nàng muốn hành hạ Hứa Tử cho đến khi mất đi ma thai, cho Hứa Tử nếm thử tư vị thống khổ trước, sau đó mới chết trước mặt Ma vương. Ha ha ha, Yêu tinh nữ vương không ngừng cười, của nàng hận, của nàng oán sẽ được phát tiết.

“Dừng tay!”. Thanh âm của Ma vương tự không trung xa xa truyền đến.

Nữ nhân chết tiệt này dám cả gan làm thương tổn Tử nhi của hắn, hắn nhất định phải trả lại gấp bội!

Yêu tinh nữ vương ngừng lại, nàng cười độc ác, kéo lấy tóc Hứa Tử, để lộ ra khuôn mặt bị đánh đến sưng đỏ, nàng nhìn Hứa Tử, càng cười to hơn, “Phu quân của người rốt cục đã tới, đến xem mặt người lần cuối. Hắn yêu người như thế, nhưng người lại chết tại trước mắt hắn, ta muốn các người đời đời kiếp kiếp đều không thể gặp lại!”.

Hứa Tử đau thương nhìn nữ nhân này đang sống trong hận thù, suy yếu nói: “Ta chết, người có thể thay thế ta sao? Thật sẽ có được tình yêu của Nghịch Thiên sao? Người nghĩ người thực sự thương hắn sao?”.

“Đương nhiên là ta thương hắn!”. Yêu tinh nữ vương kích động hét lớn.

Hứa Tử cười khổ, loại tình cảm này không phải yêu. Nàng nhân nhạ nói: “Yêu là thành toàn, chứ không phải tước đoạt. Chỉ cần người mình yêu có thể hạnh phúc, nếu đối phương không phải là mình, cũng sẽ chân thành chúc phúc hẳn. Tình cảm người dành cho Nghịch Thiên không phải yêu, người chỉ ham thích địa vị của hẳn, ham muốn danh phận Ma hậu, có thể mang đến cho người vị trí cao”.

Cảm giác như bị nhìn thấu tâm can, thẹn quá hóa giận, khi Ma vương đáp xuống đất Yêu tinh nữ vương đẩy Hứa Tử đến gần vách núi.

”Tử nhi ——

Tiếng kêu thê lương của Ma vương làm cho Yêu tinh nữ vương hả lòng hả dạ. Đúng vậy! Nàng chính là muốn nhìn thấy dáng vẻ thương tâm đến chết của hẳn. Khuôn mặt tuần tú một thời mê hoặc nàng, giờ đang thống khổ méo mó.

Ma vương gấp gáp thi triển ma pháp muốn đem Hứa Tử trở về, Yêu tinh nữ vương đương nhiên sẽ không cho hẳn như nguyện. Nàng đem hết toàn lực ngăn cản Ma vương cứu người.

Lưỡng quốc chi quân lần thứ hai đại chiến.

Yêu tinh nữ vương biết chính mình sẽ chết trên tay hẳn, thế nhưng nàng đã không thể quay đầu lại, nhân loại kia đã chết, mục đích của nàng cũng đã đạt được. Có thể chết trên tay người mình yêu, nàng cũng không còn cầu gì nữa. Nàng bị coi thường, không chiếm được tình yêu của hẳn, cũng muốn để hẳn hận, cũng muốn chết trên tay hẳn. Nàng được chết, còn hẳn, so với chết còn khổ sở hơn, hẳn sẽ mang theo mối hận chính mình và tình yêu của tiện nhân kia, thống khổ trải qua những năm tháng dài đằng đẳng, không có gì tàn nhẫn bằng loại dần vặt này.

Ma vương mỗi lần muốn đi cứu Hứa Tử, đều bị Yêu tinh nữ vương ngăn cản. Hẳn vừa vội vừa tức, yêu pháp của tiện nhân này đã lợi hại hơn trước nhiều, một thì nửa khắc cũng không rời nàng ra được. Biết rõ Hứa Tử ngã xuống, đã dữ nhiều lành ít. Hẳn hung hăng mỗi chiều mỗi thức đều thẳng tay nhằm vào tính mạng của đối phương. Hai người từ đấu pháp đến đấu võ, từ trên trời đánh tới mặt đất, từ mặt đất lại đánh lên trời. Xung quanh đã bắt đầu cát bụi mù mịt, trời đất tối tăm.

Trưởng lão cùng các đại thần mang theo đại đội nhân mã chạy tới nơi thì Ma vương đã đánh bại được Yêu tinh nữ vương.

Yêu tinh nữ vương nhìn khuôn mặt tuần tú tái nhợt của Ma vương, cười điên loạn nói rằng: “Ta không chiếm được tình yêu của người, sẽ không cho nữ nhân mà người yêu sống. Rất thống khổ phải không? Vương hậu của người và kể cả hài tử chưa kịp sinh ra đều chết trước mặt người, mà người lại bất lực cứu vớt họ, ha ha...”. mục đích của nàng đã đạt được, chết cũng không hối tiếc.

Ma vương nổi giận một chưởng đánh vào đỉnh đầu nàng, Yêu tinh nữ vương ngay tức khắc hương tiêu ngọc vắn.

“Vương, Vương hậu đâu?”, Trưởng lão cẩn thận hỏi, trong lòng cũng đoán được sơ sơ.

Ma vương không trả lời hẳn, mà thống khổ quỳ xuống tại vách núi, hướng lên trời gào thét lớn: ”Tử nhi...

Hẳn mất đi nàng, cuối cùng hẳn cũng mất đi nàng! Bởi vì hẳn yêu, bởi vì hẳn cho nàng danh phận, cuối cùng nàng chết ở trên tay nữ nhân đồ kị nàng. Là hẳn gián tiếp hại chết nàng. Còn có vương nhi của hẳn chưa kịp sinh ra. Đau xót nước mắt chảy ra như tuần trào, trong lòng thống khổ càng không có lời nào tả nổi, hẳn tình nguyện người chết chính là hẳn.

Mọi sai trái đều là hẳn gây ra, nhưng phải dùng sinh mệnh của nàng hoàn lại cho hẳn.

Mọi người đều đã hiểu rõ, Vương hậu bị Yêu tinh nữ vương đẩy xuống vách núi. Vương vì không cứu được vương hậu, rơi lệ tự trách. Vách núi rất cao lại rất dốc, sương mù che phủ, sâu không thấy đáy, Vương hậu ngọc thể phàm thai*, từ nơi này ngã xuống, khẳng định đã thối nát xương tan.

*ngọc thể phàm thai: người phàm

Bầu không khí bi thương nặng nề bao phủ toàn bộ Ma giới.

Ma vương từ ngày đó bắt đầu, không hề mở miệng nói một câu nào, luôn tự nhốt mình ở trong phòng, tưởng niệm vong hậu. Vì là Yêu tinh nữ vương đẩy Vương hậu xuống vách núi, Ma vương mang theo tất cả ma quỷ san bằng Yêu tinh quốc, tân yêu tinh vương An Hiền đã sớm dự liệu sẽ có ngày này, hẳn sớm mang theo một bộ phận yêu tinh đi lánh nạn, từ nay về sau mai danh ẩn tích.

Sống so với chết đi còn muốn thống khổ. Nhất là nam nhân sống trong sự tự trách.

Về sau Ma vương cũng tìm từ vách núi xuống dưới, phía dưới khắp nơi đều là bạch cốt, cũng không biết đâu mới là Tử nhĩ của hắn, chỉ có thể thất vọng trở về. Hắn hối hận không nên để Tử nhĩ rời khỏi tầm nhìn của hắn, biết rõ Yêu tinh nữ vương nhất định sẽ trở về trả thù. Là hắn quá khinh suất mới có thể để cho thể nhĩ rời khỏi hắn. Chắc chắn Lão Thiên đang nghiêm phạt hắn, nghiêm phạt hắn trước đây đối xử với nữ nhân vô tình, Cho nên để nữ nhân hắn yêu nhất chết trên tay hắn.

Ma vương cũng xuống địa phủ đại náo, đáng tiếc hắn nháo tới mười tám tầng địa ngục cũng không tìm được hồn phách Hứa Tử. Diêm vương cùng hắn luôn luôn không ưa nhau, nhưng thấy đáng về thương tâm gần chết của hắn, không khỏi đồng tình nói: “Gần đây thực sự không có thu được hồn phách mang theo thai nhi, Vương hậu quý quốc có lẽ còn chưa chết”. Hắn không nghĩ tới một người đã từng hăng hái, vọng tưởng thay thế Ngọc đế trở thành vua tam giới-Ma vương, sẽ có lúc trở nên thương tâm, tinh thần sa sút như vậy.

“Nàng có thể trở thành cô hồn hay không?” Ma vương lo lắng hỏi, đây là câu nói đầu tiên mà nhiều ngày nay hắn mở miệng ra nói.

“Hắn là không thể nào”. Diêm vương cũng không dám khẳng định, dù sao Ma hậu chết ở nơi hoang dã. Lại không được mai táng, khả năng trở thành cô hồn dã quỷ rất lớn.

“Đã đắc tội nhiều”. Ma vương lạc mạch rời khỏi địa phủ. Hắn đã hy vọng xa vời rằng có thể tìm được nàng ở địa phủ, có thể mang nàng về Ma giới, thế nhưng mong muốn này đã dập tắt. Tử nhĩ của hắn rốt cuộc ở nơi nào? Nếu sống, sao lại không thấy người, dưới vách núi vốn không có lối ra, cũng không có thực vật sinh tồn. Nếu chết, vậy sao lại không tìm được hồn phách nàng ở địa phủ. Nàng rốt cuộc còn sống hay đã chết?

Lang tộc vương cung.

Lang Vương vươn bàn tay to khỏe vuốt khuôn mặt người đang hôn mê bất tỉnh, nàng là ai? Vì sao mang bụng lớn rớt xuống vách núi? Từ trên vách núi cao như vậy rớt xuống, cư nhiên đại nạn không chết, hiện tại hài tử trong bụng cũng bình yên vô sự. Nếu không phải hắn biến trở về lang hình vừa vặn tại dưới vách núi đuổi kịp thổ công chủ, cũng sẽ không có cách nào cứu nàng đang hấp hối trở về. Lúc đó sinh mệnh nàng cùng thai nhi trong bụng đều bị đe dọa, thế nhưng thai nhi trong bụng nàng đã có một cỗ lực lượng kinh người, chống lại, không cho nàng chết đi. Thẳng đến lúc hắn mang nàng trở về vương cung, lệnh cho lang y cứu giúp bảy ngày bảy đêm, nàng mới thoát khỏi nguy hiểm, cỗ lực lượng kinh người cũng từ từ chậm rãi biến mất. Mà hắn ngoại trừ biến thành lang hình ra, hắn không có pháp thuật nào khác. Nếu như dùng hình dạng người đem nàng cứu trở về, sợ rằng nàng đã đến địa phủ báo danh. Vì thế, biến thành lang hình đem nàng cứu trở về lang tộc vương cung, hắn thiếu chút nữa mất chết.

Khuôn mặt của nàng rất sưng, là bị người đánh sưng. Hắn phân phó lang y giúp nàng đắp khối băng, chỗ sưng hiện tại cũng đã tan, hắn mới nhìn rõ dung nhan của nàng. Không phải tuyệt sắc, nhưng đáng về thanh tú lại rất hấp dẫn người. Làm hắn kìm lòng không đậu xoa lên mặt của nàng. Mặt của nàng cũng rất trơn nhẵn, không có tô son điểm phấn. Từ nhỏ sinh trưởng tại vương cung, thấy hơn bao nhiêu nữ nhân ăn mặc trang phục trang điểm xinh đẹp, nhưng đây là lần đầu nhìn thấy nữ nhân không có trang điểm, nhưng lại có thể hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Đối với nàng, hình như hắn có một chút ấn tượng không rõ lắm, thế nhưng hắn nghĩ mãi cũng không ra đã gặp qua nàng ở nơi nào.

Nàng là nhân loại, vừa cứu nàng, hắn đã biết.

Y phục trên người nàng lúc rớt xuống vách núi bị tảng đá cành cây xé rách, nhìn không ra trang phục của quốc gia nào, chỉ nhìn ra y phục vải vóc là loại rất tốt.

Tại cả không gian dị vực này, chỉ có Hoàng hậu tôn quý của bọn hắn cùng Vương hậu Ma giới là nhân loại, Hoàng hậu của bọn hắn, hẳn đã gặp qua, nữ nhân này khẳng định sẽ không là Hoàng hậu. Ma giới Vương

hậu, tại đại hôn của Ma vương và nàng ta thì hắn có liếc mắt xem qua, thế nhưng không có ấn tượng. Nữ nhân này là Vương hậu Ma giới sao? Hắn tại trong vùng Ma giới cai quản phát hiện ra nàng. Thế nhưng có người nói Ma vương đối Ma hậu thương yêu chỉ có thêm, không có khả năng dễ dàng tha thứ người khác đã thương Ma hậu, đẩy xuống vách núi. Hắn tin tưởng cũng không có người nào dám khiêu chiến Ma vương. Nữ nhân này chắc không phải là Ma hậu, vậy nàng là ai?

Người trên giường lông mi đang giật giật, Lang Vương vội vã thu hồi bàn tay đang làm càn.

Người nằm trên giường đã hôn mê bảy ngày bảy đêm, rốt cục mở ra hai mắt.

Mắt của nàng rất lớn rất đẹp. Lang Vương thở hắt một hơi. “Rốt cuộc người đã tỉnh?”

Nàng không có mở miệng, chỉ nghi hoặc nhìn hắn, nghi hoặc hỏi: “Người là ai? Ở đây là đâu?”

Lang Vương giải thích: “Ta là Lang Vương, nơi này là lang tộc vương cung.”

“A” Nàng a một tiếng, không có phản ứng gì nữa, hình như đối với thân phận của hắn không hề cảm thấy kỳ quái. Điều này làm cho Lang Vương khẳng định nàng không phải mới từ nhân gian rơi xuống dị vực không gian này.

“Người tên là gì?”. Lang Vương vừa phân phó cung nữ truyền lang y, vừa hỏi.

“Ta là... Ta là ai?” Nàng bỗng nhiên kinh hoảng lên, “Ta quên ta là ai, ta là ai?” Nàng bắt lực ôm đầu, có vẻ rất thống khổ.

Lang Vương vội trấn an nàng: “Đừng sợ, có ta ở đây rồi. Ta đã cho truyền Lang y đến, đừng lo, hắn sẽ chăm sóc người, để người có thể nhớ ra mình là ai.” Sự bất lực của nàng dao động tâm tư của hắn.

21. Chương 10 Phần 2

Không lâu sau, Lang y bước vào.

“Nàng hình như bị chứng mất trí nhớ”. Giọng điệu của Lang Vương tựa hồ rất vui.

Sau khi Lang y kiểm tra xong, cung kính bẩm báo: “Vương, nàng đã qua cơn nguy kịch, đầu của nàng chắc là va phải vách núi, nên mới bị mất trí nhớ. Nhưng hiện tại thân có thể chắc chắn rằng nàng đang mang ma thai.” Bảy ngày trước, lúc nàng hấp hối, thai nhi trong bụng cũng bất ổn theo, khiến cho hắn nhất thời không thể xác định được nàng có mang ma thai không. Bây giờ tình trạng thai nhi đã ổn định, hắn mới có thể bắt được mạch thai nhi, phát hiện ra vùng bụng của nàng có luồng ma khí lưu động.

Đáy mắt Lang Vương ẩn hiện một tia thất vọng, hắn vốn định lợi dụng việc nàng mất trí nhớ, mà chiếm hữu nàng. Nếu nàng đã mang ma thai, thì chắc nàng chính là Ma Hậu, hắn có gan trời cũng chẳng dám chiếm hữu nàng.

Hắn cho Lang y lui ra ngoài, Lang Vương nhìn cặp mắt to đẹp bất lực, nếu nàng không phải Ma Hậu, thì tốt biết bao, hắn sẽ khiến cho cặp mắt to kia, chỉ biết đến sự tồn tại của hắn mà thôi. Về phần thai nhi trong bụng nàng, hắn cũng vui vẻ đón nhận. Hiện tại biết nàng chính là Ma Hậu, trong lòng có cảm giác mất mát khó tả.

Năm Lang Vương hai mươi lăm tuổi, văn võ song toàn, tuy không được cho là anh tuấn, nhưng thân phận cao quý, khiến ấy thiếu nữ trong Lang tộc phải si tình. Hắn không có Lang Hậu, nhưng có vài vị phi tử. Đối với hắn, chúng phi tử không mấy thú vị bằng nữ nhân đang ở trước mặt hắn đây.

Lang Vương trấn an nữ nhân bé bỏng bị mất trí nhớ này xong, cho đến khi nàng chìm vào giấc ngủ. Hắn mới rời đi.

Suy đi nghĩ lại nhiều lần, Lang Vương quyết định để Ma Hậu tĩnh dưỡng ở chỗ hắc, đợi đến khi thân thể khỏe lại, mới báo cho Ma Vương đến đón người. Một là vì thân thể nàng không thể chịu được chặng đường xa xôi, hai là muốn nàng ở bên cạnh hắc thêm một thời gian nữa.

Một tháng sau.

Việc Lang Vương cứu một nữ nhân loài người đang mang thai, còn an bài cho nàng ở lại Lan Thanh cung tráng lệ, khiến cho chúng phi tử tò mò, ghen tị không thôi. Trong khi các nàng lại là phi tử của Lang Vương, mà còn chưa được vào Lan Thanh cung, cư nhiên một nữ nhân loài người không rõ lai lịch lại được ở đó. Các nàng không ghen mà gặp cùng nhau đến Lan Thanh cung.

Các nàng không có lòng dạ nào mà thường cảnh ở Lan Thanh cung, cứ thẳng tiến tìm nữ nhân loài người đang ngồi dưới căn chòi kia. Vương của các nàng chăm sóc nữ nhân này cũng thật chu đáo, cư nhiên đem loại áo lông hồ ly quý giá mà cho nàng mặc. Trong cung Lang Vương, loại áo lông hồ ly này bình thường chỉ có duy nhất một chiếc, hay Hồ Ly Hoàng cung tiến cống cho Hoàng Thượng, Hoàng Thượng thưởng cho Vương. Còn cung nữ hầu hạ các nàng chỉ có bốn, nữ nhân này cư nhiên có tám, gấp đôi các nàng. Xem ra Lang Vương không chỉ đơn thuần là chăm sóc nàng thôi đâu.

Nhìn cái bụng tròn tròn của nàng, chúng Lang phi thoáng an tâm, vậy chứng tỏ rằng nàng đã là thê tử của người khác, Vương không thể sở hữu nàng. Nàng có ngũ quan thanh tú, đáng yêu động lòng người, nam nhân nào gặp nàng cũng đều phải động lòng.

“Nô tỳ thỉnh an các vị Vương phi.” Các cung nữ nhìn thấy các nàng, vội vàng thi lễ. Giải thích với nàng: “Tử phu nhân, đây là các vị phi tử của Lang Vương.” Lúc Vương gặp nàng thì thấy nàng vận y phục màu tím, lại nhầm lúc nàng bị mất trí nhớ, nên gọi nàng là: Tử Linh.

Tử Linh bưng tỉnh, đứng dậy, thản nhiên nói: “Tử Linh bái kiến các vị phi tử.” Gần đây nàng cứ có cảm giác có một nam nhân không ngừng gọi tên nàng: “Tử nhi!” Thanh âm tê tâm liệt phế đó, không hiểu sao lại khiến nàng đau lòng. Nàng không biết mình có phải người tên “Tử nhi” kia hay không. Nàng không muốn đứng dậy, cũng chẳng muốn biết đứa nhỏ trong bụng là con ai. Nàng vì sao lại rời từ trên vách núi xuống? Còn bị ai tát nữa? Lang Vương đối xử với nàng rất tốt, còn đặt tên nàng là Tử Linh.

Chúng Lang phi đánh giá nàng từ trên xuống dưới, nhìn đôi mắt ôn hòa bất lực của nàng, ngấm lại việc mất trí nhớ cũng là chuyện thống khổ vô cùng. Chúng Lang phi thật cũng chẳng muốn làm khó nàng, Vương coi trọng nàng tất có đạo lý của Vương, thân thể của nàng xem chừng còn cao quý hơn chúng Lang phi các nàng.

“Nghe nói người bị mất trí nhớ.” Lang phi lớn tuổi nhất lên tiếng, còn thản nhiên mở áo lông hồ ly của nàng ra, mùa đông ở địa vực rất lạnh, tuyết rơi thường xuyên, ngấm lại nếu không có cái áo lông hồ ly này, nàng sẽ chết cóng mất.

Tử Linh cắn cắn môi dưới, gật gật đầu. Đã hơn một tháng qua, vết thương của nàng đã khỏi hẳn, nhưng trí nhớ vẫn chưa hồi phục.

Nhìn nhìn bụng của nàng, vị Lang phi kia hỏi tiếp: “Mấy tháng?” Bụng của nàng lớn hơn so với bình thường, chắc là sắp sinh.

Tử Linh xoa xoa bụng, nở nụ cười vui sướng của người làm mẹ: “Năm tháng.” Lúc Lang Vương cứu nàng thì cảm thấy cái thai động, khi đó thân thể nàng cực kỳ suy yếu, thai cũng yếu theo, trải qua một tháng tĩnh dưỡng, thân thể của nàng bình phục, thai lớn dần. Lang y khẳng định với nàng rằng nàng sẽ sinh đôi.

Đáy mắt mọi người lộ rõ vẻ kinh ngạc, các nàng nghĩ nàng mang thai ít nhất cũng phải bảy tháng rồi.

“Từ từ đã, đừng nóng lòng, một ngày nào đó khi khôi phục trí nhớ, người sẽ được đoàn tụ với phu quân của mình. Phụ nữ có thai tâm tình phải thoải mái, phải như vậy thì thai nhi mới tốt khỏe.” Vị Lang phi đã từng sinh con cho Lang Vương khuyên bảo Tử Linh. Nỗi ghen tị sớm đã tan biến, con người này vừa ôn hòa vừa cá tính, hơn nữa lại gặp bất hạnh, khiến cho các nàng không tài nào ghét cho được: “Lúc nhâm chán, có thể tìm đến Thập Nhị cung của chúng ta để tán dóc.” Thật đúng là một nữ nhân đáng thương, các nàng không nên ghen tị với sự chiều chuộng của Lang Vương đối nàng mới phải.

“Đúng đó, đúng đó.” Các nữ nhân khác cũng phụ họa theo.

Cho dù Vương có đối với nàng như thế nào đi nữa, chung quy nàng cũng vẫn là thê tử của người khác, không có uy hiếp đến địa vị của các nàng, không nên lo lắng, phân bì tình cảm của Vương. Một khi đã vậy thì tại sao lại không kết giao bằng hữu? Nói không chừng thân phận nàng vô cùng cao quý, các nàng cũng có thể hưởng được chút lợi nữa.

“Cảm ơn các người.” Tử Linh nở nụ cười với các nàng.

“Vương, thân thể của Ma Hậu cơ hồ đã hoàn toàn bình phục, chắc là nên sai người đến báo cho Ma Vương đến đón.” Lang y nhện không được mà khuyên bảo Vương. Hắn đã lớn tuổi rồi, không thể nào không phát nhận ra tâm tình của Vương đối với Ma Hậu. Ma Vương là một nhân vật lợi hại không nên đắc tội, y không hy vọng Vương sẽ phạm đến Ma Vương, như vậy sẽ gây bất lợi đối với Lang tộc. Hơn nữa Ma Hậu mà bị cho là không tương xứng cùng cấp bậc với Hoàng Hậu tỷ muội trong Vương thất, sẽ động đến lòng kiêu ngạo của Ma Vương, Ma Vương không chỉ xử Vương, ngay cả Hoàng Hậu cũng bị đem ra truy cứu.

Lang Vương trầm mặc có đến nửa ngày, nói: “Có thể chờ nàng hồi phục trí nhớ rồi mới thông báo cho Ma Vương có được không?” Hắn muốn ở cạnh nàng thêm vài ngày nữa.

“Vương.” Lang y giả giọng đánh thếp: “Nếu để Ma Hậu khôi phục trí nhớ, tốt nhất là để nàng về với nơi ở trước đây, với những người thân quen, như vậy mới có thể khôi phục được. Vương, thiên hạ thiếu gì cây cỏ, buông tay đi, Ma Hậu không thuộc về Vương.” Ma Hậu không được xem là tuyệt sắc, nhưng cá tính hiền hòa, dáng người nhỏ xinh, thanh âm thánh thót dễ nghe, trông mắt to, chính xác là loại ánh mắt hấp dẫn nam nhân, dễ dàng có thể khơi mào ý muốn bảo vệ của nam nhân.

Lang Vương bắt đầu dĩ ca thán: “Được rồi, bốn Vương lập tức sai người đến Ma giới, thông báo cho Ma Vương đến đón người.” Ai! Sao nữ nhân nào tốt cũng đều bị người ta xí chỗ vậy.

“Vương ta anh minh. Thần cáo lui.” Lang y rút cục cũng hài lòng lui ra ngoài.

Lang Vương không còn tâm tình nào để giải quyết công việc nữa, hắn rời khỏi bàn án, ra ngoài thư phòng, không kìm lòng được mà hướng thẳng đến Lan Thanh cung, không hề mang theo kẻ hầu người hạ nào.

Bông tuyết bay bay trong không gian, gió lạnh gào thét, mặt đất phủ một màu trắng xóa.

Giai nhân trong Lan Thanh cung đứng lặng nơi hành lang, nhìn ra đằng xa, cứ lặng im, điềm tĩnh như vậy, khiến Lang Vương không khỏi thảm thán, hắn về sau sẽ không thể nào gặp lại nàng nữa. Nói thật, hắn có hơi ghen tị với Ma Vương, một nam nhân bụng dạ độc ác, lãnh khốc vô tình như vậy, cư nhiên lại có một người thê tử ôn nhu thiện lương như thế. Tuy hắn không có ma pháp, nhưng về mặt khác thì cũng chẳng hề thua kém Ma Vương, lại không hề có ai đã động được tâm tư thâm kín của hắn, chỉ có thể sủng ái những nữ nhân hay hục hặc với nhau.

“Tử Linh”. Hắn mở miệng gọi nàng, kỳ thật hắn cũng đã điều tra lai lịch của Ma Hậu, nàng tên thật là Hứa Tử. Nhưng hắn vẫn thích gọi cái tên mà hắn đặt cho nàng. Hắn cũng biết rằng là bởi vì Yêu Tinh Nữ Vương không chiếm được tình yêu của Ma Vương, mà đâm ra hận nàng, mới đánh nàng sau đó lôi nàng ra vách núi sâu thẳm, đẩy nàng rơi xuống vực trước mặt Ma Vương.

“Tử Linh bái kiến Lang Vương.” Tử Linh khom người hành lễ.

“Vương hậu không cần đa lễ.” Lang Vương chưa xót gọi cái danh mà hắn không hề muốn nhắc đến.

“Vương hậu?” Tử Linh nhú mày, nàng là Vương Hậu của quốc gia nào thế? Lang Vương đã sớm biết rõ thân phận của nàng sao? Vậy vì cái gì không nói cho nàng biết? Không đưa nàng về? Chẳng lẽ nàng là phế hậu nơi lãnh cung ư?

“Tử Linh chỉ là cái tên Vương tặng người, người tên thật là Hứa Tử, Vương Hậu ma giới. Phu quân của người là Ma Vương.” Lang Vương đem toàn bộ chuyện y nghe được kể cho nàng: “Ngay ngày mai bốn Vương sẽ sai người đến báo cho Ma Vương hay để đến đón người về. Nhưng mà người phải ở đây chờ thêm một thời gian, bốn Vương ngoại trừ khả năng biến thành sói, thì không còn ma thuật nào khác, không thể bay lên bay xuống giống phu quân của người được.”

Hứa Tử? Nguyên lai nàng tên là Hứa Tử. Vậy người nam nhân luôn gọi tên “Tử nhi” mà hằng đêm nàng mơ thấy, cũng là gọi nàng sao? Từ tiếng gọi thâm tình liền trở nên tẻ nhạt liệch phế, không hiểu sao lại khiến

nàng đau lòng.

“Lang y nói, chỉ cần người quay trở về với cuộc sống trước kia, mới có thể khôi phục trí nhớ”. Lang Vương thu hồi loại tình cảm không có hồi kết này, nàng vĩnh viễn không thuộc về hắn.

Hứa Tử không nói gì, lòng nàng sao lại đau, lại trông mong, lại lo lắng đến khó tả, nàng không biết phu quân đối với nàng thế nào. Tốt hay không tốt? Có giống như Lang Vương có nhiều phi tử đến thế không? Sau khi nàng mất trí nhớ, hoàn toàn không có ấn tượng gì về phu quân cả, phu nhân có kiên nhẫn giúp nàng khôi phục trí nhớ?

” Lang Vương, khi nào thì đi.”

” Ta cũng không biết.”

Đầu óc nàng hiện tại chỉ nghĩ đến vị phu quân không mấy ấn tượng kia.

Không biết phu quân của nàng là người như thế nào? Ma Vương? Chắc là một nam nhân có đôi mắt dữ tợn, vậy sao mình lại gả cho hắn nhỉ? Là tự nguyện hay là bị ép buộc? Nàng sao lại rơi từ vách núi xuống?

Tối nay chỉ sợ không thể ngủ yên.

22. Chương Kết End

ĐOẠN KẾT - MA GIỚI HOÀNG CUNG

Lang Vương trào dèo lội xuôi mất nửa tháng sau mới tới được Ma giới hoàng cung. Nhưng khi hắn cầu kiến Ma vương liền bị cự tuyệt. Ma vương tinh thần sa sút, căn bản không có lòng dạ nào gặp khách, hơn nữa hắn cùng với Lang Vương không có giao tình, thêm vào việc hắn lại đang đắm chìm trong nỗi đau mất kiều thê và ái nữ, cho nên thật sự không có tâm tình tiếp kiến một người không có giao tình, cho dù đối phương cũng là vua của một nước.

Lang Vương luôn mãi thỉnh cầu, nhưng chỉ có quan ngoại giao Hàn Dạ tiếp kiến hắn.

Lang Vương không khỏi tức giận nhìn Hàn Dạ nói: “Quý quốc điện hạ thật đúng là khó có thể gặp!” Sớm biết như vậy, hắn sẽ không đến đây, để mặc cho cái nam nhân đáng giận kia vĩnh viễn không thấy được nữ nhân mà hắn yêu thương.

Hàn Dạ bất đắc dĩ nhìn Lang Vương giải thích, “Lang Vương thỉnh thứ lỗi, do cái chết của Hoàng hậu cho nên Vương vẫn rất thương tâm, tinh thần sa sút. Thỉnh Lang Vương hiểu và bỏ qua.” Đừng nói vương thương tâm, cả Ma giới đều vì chuyện hoàng hậu lâm nạn mà thương tâm.

“Quý quốc hoàng hậu chưa chết đâu.” Lang Vương thản nhiên nói. Nghĩ thầm, Ma vương thật sự là đối với Ma hậu nhất vọng tình thâm?

Nghe vậy, Hàn Dạ trợn mắt nhìn Lang Vương, vẻ mặt vô cùng kích động: “Lang Vương có tin tức của hoàng hậu?” Bọn hắn tìm kiếm rất lâu vẫn không thấy thi thể của hoàng hậu, thật sự cũng hoài nghi hoàng hậu chưa chết, nhưng mà tìm mãi vẫn không thấy hoàng hậu. Chẳng lẽ hoàng hậu lại có nhân duyên trùng hợp, được Lang Vương cứu trở về lang tộc? Chỉ cần rời khỏi Ma giới, ma pháp của Ma vương liền mất hiệu lực, khó trách bọn hắn tìm khắp cũng không thấy hoàng hậu.

Lang Vương gật gật đầu, “Bốn vương hôm nay đến đây, chính là muốn báo cho Ma vương biết rằng hoàng hậu quý quốc đang được nghênh tiếp tại hậu cung của bốn vương, chỉ là Vương các người cảm thấy bốn vương thân phận không cao, mãi không chịu tiếp kiến.” Lang Vương tự giễu, khẽ cười. Ở trong không gian dị vực này, hắn cũng chỉ là thủ hạ của Động vật hoàng chính là một cái vương bình thường. Còn nếu so với Ma vương mà nói, thân phận hắn đích xác là không cao.

“Không phải như thế. Vương ta thật là bởi vì hoàng hậu mà không có lòng dạ nào gặp khách.” Hàn Dạ vội vàng thay Ma vương giải thích, cũng sốt ruột hỏi: “Hoàng hậu thật sự không có việc gì sao?”

Lang Vương liền đem sự tình đại khái nói cho Hàn Dạ nghe. Sau đó nói: “Nếu Ma vương không muốn gặp bốn vương, vậy phiền đại nhân chuyển cáo. Bốn vương đến Ma giới cũng đã nửa tháng thời gian, có lẽ là đã để hoàng hậu quý quốc chờ đợi khá lâu. Nàng trong bụng mang thai nhi đã hơn năm tháng, thực khỏe mạnh, và đúng là mang thai song sinh.” Lang y không giống ma y, hẳn chỉ cần một lần bắt mạch là biết Ma hậu đang mang chính là thai song sinh.

“Hoàng hậu đại nạn không chết, trong bụng hoàng tử cũng bình yên vô sự? Trời ạ! Thật sự là kỳ tích! Ta ngay lập tức đi bẩm báo vương. Lang Vương chờ một lát, tin rằng Vương sẽ lập tức tới gặp ngài.” Thật tốt quá, bọn hắn ngày đêm lo lắng rốt cục cũng đã có thể an tâm.

Lang Vương kinh ngạc nhìn Hàn Dạ thật sự cao hứng cơ hồ muốn nhảy dựng lên, trong nháy mắt đã biến mất ở Ngự thiên cung. Thân là thần tử đều có thể như thế cao hứng, vậy thân là Ma vương, chẳng phải là sẽ rất phấn khởi sao?

Lang Vương mới vừa suy nghĩ xong, liền thấy Ma vương trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước mặt hắn. Làm cho hắn giật mình đến lú lút.

“Từ khi thật sự được người cứu?” Ma vương khuôn mặt anh tuấn dường như đã là quá khứ, từ lúc Hứa Tử xảy ra chuyện, hắn luôn tự trách mình, cho đến bây giờ thật sự đã rất tiêu tụy, nhưng vẫn khó dấu được vẻ mặt kích động. Hắn thậm chí xúc động đến mức nắm chặt áo Lang Vương.

Lang Vương buồn cười đẩy tay hắn ra, cười nói: “Bốn vương cũng không dám lừa gạt Ma vương điện hạ.”

Ma vương ngượng ngùng nói: “Thực xin lỗi, là bốn vương thất lễ. Từ khi hiện đang ở trong cung quý quốc, vậy làm phiền Lang Vương dẫn đường, bốn vương lập tức đến đó đem Từ nhi trở về.” Hắn nhớ nàng đến sắp điên mất rồi. Hiện giờ hắn hận không thể lập tức xuất hiện ở trước mặt của nàng, đem nàng ôm chặt lấy, hung hăng hôn lên môi của nàng.

Lang Vương nhìn ma vương liếc mắt một cái, cẩn thận nói: “Có điều Ma vương điện hạ phải chuẩn bị tâm lý. Ma hậu rốt cuộc vách núi, tuy rằng đại nạn không chết, nhưng đã mất trí nhớ.”

“Mất trí nhớ?” Ma vương ngẩn ra, vội vàng hỏi: “Mất trí nhớ là ý gì?”

Lang Vương đưa mắt nhìn hắn, liếc mắt một cái, “Chính là không nhớ rõ chuyện trước kia.”

Ma vương khiếp sợ lui về phía sau mấy bước, đau lòng hỏi: “Ý của ngươi là, Từ nhi không nhớ bốn vương?”

Lang Vương gật gật đầu. “Lang y của bốn sau khi bắt mạch cho nàng, cảm nhận được ma khí trong bụng nàng, do đó mới xác định nàng đang mang chính là ma thai, vì thế mới dám khẳng định nàng chính là hoàng hậu của Ma giới.”

Vương nhi như thế nào Ma vương không có tâm tình để nghe, tim của hắn bây giờ chỉ có duy nhất hình ảnh nhỏ nhắn xinh xắn của nàng. Hắn cảm thấy một trận đau kịch liệt, hỏi: “Có cơ hội khôi phục trí nhớ không?” Cho dù không thể khôi phục, hắn cũng sẽ đem chuyện lúc trước của hai người nói cho nàng nghe, nhất định bắt nàng nhớ về hắn. Hắn không cho phép nàng quên hắn.

“Cần có thời gian.”

Ma vương gật gật đầu, trong lòng âm thầm thề, hắn nhất định làm cho nàng nhớ tới hắn.

“Làm phiền Lang Vương phía trước dẫn đường.” Ma vương cúi mình làm tư thế thỉnh Lang Vương đi trước.

Chỉ biết hắn đang rất cấp bách vạn phần. Từ linh có phu quân yêu nàng như vậy, hắn thật chân thành chúc phúc nàng.

Ma vương thi triển ma pháp, mang theo Lang Vương rất nhanh đi đến hoàng cung lang tộc. Lang Vương không khỏi lú lút, hắn mất nửa tháng mới có thể đi đến Ma giới, vậy mà Ma vương chỉ mất có nửa ngày đã đến nơi, xem ra có pháp thuật thật là làm nên chuyện.

Khi thấy Ma vương đến mới khiến ọi người hiểu được, ở tại Lan Thanh cung, Tử phu nhân nguyên lai chính là Hoàng hậu Ma giới.

Khi Ma vương nhìn thấy người dẫn Hứa Tử đang mang thai đi đến, hấn trong mắt lóe lệ quang. Mỗi lần hấn nghĩ đến lúc đó, lúc hấn thật sự mất đi nàng, tim của hấn cũng đã chết, vô cùng thống khổ, cuốn theo ý thức của hấn, hấn chỉ có thể mỗi ngày đến nơi đó kêu gọi tên nàng. Được biết nàng chưa chết, tim của hấn vừa cao hứng lại vừa sợ hãi, sợ hãi tin tức là giả, như vậy hấn sẽ không thể chấp nhận nỗi sự thất vọng lần nữa. Bước một bước đến gần nàng, hấn sững sờ nàng ngậy ngốc, thâm tình gọi: “Tử nhi!”

Là nam nhân này, là tiếng nói của nam nhân này luôn xuất hiện trong giấc mơ của nàng, vừa thâm tình vừa thống khổ. Hứa Tử tuy rằng đối với nam nhân này không có ấn tượng, nhưng mà nàng tin tưởng hấn nhất định là người luôn kêu gọi “Tử nhi”. Lệ nàng tràn mi chảy ra, rõ ràng đối với hấn không có ấn tượng, nhưng lại bởi vì sự xuất hiện của hấn khiến cho nàng bất giác kích động.

Lệ bất tri bất giác chảy xuống.

“Tử nhi.” Ma vương bước nhanh tiến lên, đem khuôn mặt đầm lệ của nàng ôm chặt vào trong lòng. “Bổn vương rốt cục cũng tìm được ngươi, ngươi có biết là khi ngươi bị rơi xuống vách núi đen thì bổn vương trong lòng đau đến mức nào không? Bổn vương không kịp cứu ngươi, là bổn vương vô dụng, đã để cho ngươi chịu khổ.” Bàn tay to lớn gặt gao ôm lấy thân hình nàng mà khóc, mà tự trách bản thân.

Bỗng nhiên bị nam nhân to lớn lạnh lẽo không có nhiệt độ cơ thể này ôm lấy, lại làm cho nàng cảm thấy vô cùng an tâm, cũng làm cho nàng có cảm giác quen thuộc. Giống như nàng mỗi ngày đều tựa vào lồng ngực này, được hấn ôm ấp.

Nàng thật là Tử nhi của hấn!

Hứa tử nâng đôi mắt đầm lệ lên, áy náy nói: “Ta mất trí nhớ. Ta không nhớ về ngươi.”

Bàn tay to ấm áp của Ma vương lau đi lệ của nàng, trong mắt hiện lên nét đau đớn kịch liệt, nhưng hấn vẫn ôn nhu mà làm yên lòng Hứa Tử, “Đừng sợ, bổn vương nhất định sẽ làm cho ngươi một lần nữa nhớ lại. Cho dù không nhớ ra cũng không sao, bổn vương có thể một lần nữa tạo cho ngươi một hồi ức khác tốt đẹp hơn.” Chỉ cần nàng còn sống, hấn còn có hy vọng.

Hứa Tử đôi mắt chứa lệ nhìn nam nhân cao lớn anh tuấn này, không hiểu sao vì bộ dạng hấn tiền tụy mà đau lòng. Cho dù đối với hấn không có trí nhớ, nhưng mà tâm lại vì được nhìn thấy hấn mà rung động, nàng tin tưởng, nàng nhất định là rất yêu hấn.

“Bổn vương lập tức mang ngươi trở về, để a y giúp ngươi khám và chữa bệnh.” Ma vương lời kéo nàng đi về hướng Lang Vương, “Cám ơn đại ân đại đức của ngươi, về sau nếu cần sự giúp đỡ, bổn vương nhất định vì ngươi lên núi đao xuống biển lửa.”

Lang Vương cười nói: “Ma vương nói quá lời.” Hấn đem tầm mắt chuyển hướng nhìn Hứa Tử, trong mắt hiện lên một tia không cam tâm, sau đó nhìn Ma vương nói: “Hãy đối xử thật tốt với nàng, cũng hãy bảo hộ nàng thật tốt, nếu còn có lần sau sợ sẽ không có may mắn được bổn vương cứu lần nữa.”

Ma vương thâm tình, nghiêng đầu nhìn hấn im lặng, tay vẫn giữ chặt Hứa Tử, cam đoan nói: “Bổn vương sẽ không để cho chuyện như vậy tái diễn một lần nữa!” Hấn cũng thừa nhận không muốn một lần nữa lại mất đi nàng. Sau này cho dù là có mất đi tính mạng của hấn, hấn cũng muốn bảo hộ nàng.

“Được, vậy không tiễn.” Lang Vương hướng Ma vương ôm một cái quyền, xem như cáo biệt.

Ma vương cũng hướng hấn ôm một cái quyền, sau đó xoay người đem Hứa Tử bế lên, thi triển ma pháp rời khỏi hoàng cung lang tộc.

Sau này vô luận có phát sinh chuyện gì, hấn nhất định sẽ ở cạnh nàng, cho dù nàng cả đời không khôi phục trí nhớ, chỉ cần nàng còn sống, hấn sẽ không bao giờ buông tha cho nàng. Thê tử của hấn rốt cục đã trở về, Trời cao đối với hấn vẫn là không tệ.

Bốn tháng sau.

Ma giới hoàng cung.

Thiên cung.

Ma vương ở bên ngoài không ngừng đi qua đi lại, vẻ mặt rất khẩn trương lại hưng phấn. Trong phòng thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu đau đớn của Hứa Tử, tiếng kêu đó cũng làm tâm Ma vương đau đớn theo. Ma vương mấy lần muốn phá cửa xông vào nhưng đều bị Phong Tử Do kéo lại.

“Vương, bình tĩnh một chút, hoàng hậu không có việc gì. Nữ nhân sinh hài tử đều là như vậy.” Phong Tử Do một bên giữ chặt lại Ma vương đang muốn phá cửa mà vào, một bên an ủi nói.

“Tử nhi kêu lớn tiếng như vậy, đều là do bốn vương có lỗi, bốn vương không nên để cho nàng mang thai!” Ma vương bị tiếng kêu của Hứa Tử làm cho đau đớn tâm can, nếu biết nữ nhân sinh hài tử thống khổ như vậy, vậy thì hẳn tình nguyện không cần hài tử, cũng không muốn nàng chịu khổ như vậy.

Bốn tháng đã qua, Hứa Tử cũng không có khôi phục trí nhớ, chỉ là nàng cũng không bài xích hẳn. Tuy rằng nàng không nhớ, Ma vương cũng đã làm hết sức, nhưng mà hiện tại đối với hẳn nàng đã có kí ức mới, hẳn cũng không có mong muốn nào khác nữa.

“Không được, bốn vương muốn vào xem một chút.” Ma vương hoảng hốt lại muốn đẩy cửa vào.

“Vương.” Phong Tử Do nắm chặt cái nam nhân sắp phát điên này giữ lại. Như thế nào đến giờ cũng không có người đến hỗ trợ, hẳn sắp gần không được Vương. “Nữ nhân sinh hài tử, nam nhân không nên đi vào.” Kỳ thật Phong Tử Do cũng hiểu được sự khẩn trương của Vương, Lục Ngọc của hẳn cũng mang thai, hẳn nghĩ đến lúc Lục Ngọc sinh nở, hẳn chắc cũng sẽ khẩn trương giống Vương.

Hai nam nhân do dự hết sức, trong phòng rốt cục truyền đến tiếng trẻ con khóc nỉ non.

Ma vương mừng rỡ như điên, nắm chặt hai vai Phong Tử Do loạng choạng, kích động kêu: “Sinr rồi! Tử Do, người có nghe không? Tử nhi sinr rồi!” Sau đó buông Phong Tử Do ra, xoay người muốn đi vào phòng, cửa phòng lúc này mở ra. Lam Y thần tình tươi cười đi ra, cũng thuận tay đóng cửa lại, nàng hướng Ma vương chúc mừng nói: “Hoàng hậu sinr hạ được một hoàng tử, nhưng vẫn còn có một thai nhi nữa chưa sinr, Vương tạm thời vẫn không thể đi vào.” Không nghĩ tới việc hoàng hậu đích thực là mang thai song sinr, Hoàng gia Ma giới từ trước tới nay đây là lần đầu có một đôi thai song sinr.

Ma vương cười ngoác miệng, không biết nói cái gì cho phải, chỉ là không ngừng gật đầu. Hẳn có con, là hẳn cùng Tử nhi có con!

Lại một lát sau, Lam Nguyệt cũng đi ra, nàng lại cười vui vẻ. Vừa thấy Ma vương, lập tức cung kính nói: “Chúc mừng Vương, hoàng hậu lại sinr một vị tiểu công chúa.”

Long phượng thai! Tâm nguyện của Tử nhi đã hoàn thành.

Lúc này đã không còn có ai có thể ngăn được sự nóng vội của Ma vương.

Đẩy cửa ra chạy vọt vào trong, Ma vương chẳng cần quan tâm đến ánh mắt của những nữ nhân khác, trong mắt chỉ có hình ảnh tóc tai hỗn độn, đôi môi nghiền chặt của Hứa Tử. Hẳn đau lòng, vỗ về đôi môi đỏ mọng bị cắn phá, ngây ngốc nói: “Tử nhi, vất vả cho người. Bốn vương sẽ không bao giờ để cho người sinr lần nữa, không bao giờ để người mang thai lần nữa.” Một đôi vừa vặn, có nam lại có nữ.

Hứa Tử nắm lấy bàn tay to của hẳn, tay hẳn lại đang run lên, nàng biết hẳn sợ hãi đến cỡ nào, lo lắng đến cỡ nào. Có phu quân như thế, thật sự nàng không cần gì nữa? Mất đi trí nhớ thì sao? Chỉ cần có hẳn bên cạnh, nàng đã thấy đủ, theo ma nữ, thị vệ trong cung nói lại, nàng đã biết được rất nhiều chuyện trước kia của hai người, biết hẳn rất yêu nàng, biết nàng chính là bị Yêu tinh nữ vương đẩy xuống vách núi, biết hẳn nghĩ nàng đã chết, có bao nhiêu thương tâm, có bao nhiêu tự trách. Nam nhân này đem nàng so với sinr mệnh hẳn còn quan trọng hơn.

“Là một đôi long phượng thai.” Hứa Tử vui mừng cười, “Ôm tới cho ta xem xem, con của chúng ta.”

Ma vương quay đầu ý bảo bà mẹ đem hai cái tiểu tử kia đến, hẳn đi theo bà mẹ, trong tay ngốc nghếch ôm một đứa. Hạ thấp xuống cho Hứa Tử xem, nói: “Đây là nữ nhi, rất giống người.”

Đứa bé nho nhỏ, chưa có mở to mắt, đều đều thở, im lặng ngủ. Ngũ quan nhỏ nhắn cùng với Hứa Tử thật rất giống nhau.

Thực may mắn, hai đứa bé đều bình thường, cũng không giống như ma y nói, vừa sinh ra sẽ có một đứa chết đi.

Ma vương đem nữ nhi giao cho bà mẹ, sau đó ôm lấy đứa thứ hai mang đến cho Hứa Tử xem. Hai phu thê kinh ngạc phát hiện, đứa bé này cũng có một đôi mắt phượng giống Ma vương, đứa bé mở to hai mắt nhìn hai vợ chồng, ánh mắt lại có thể giống Ma vương, lạnh khốc. Tuy khuôn mặt nhỏ nhắn còn chưa nhìn ra là giống ai nhưng hai vợ chồng đều tự hiểu, tiểu tử này ngày sau, nhất định sẽ trở thành đại Ma vương tiếp theo.

“Về sau ai sẽ tới để khắc chế sự lạnh lùng của người đây?” Hứa Tử nhin không được thở dài.

Ma vương đem đứa con giao cho bà mẹ, giúp Hứa Tử gạt mấy sợi tóc lơ phơ bám trên trán, làm yên lòng nàng nói: “Đừng lo lắng, ông trời đều đã có an bài.”

Giống như hắc, chỉ cần gặp được người yêu mến, thì tất cả đều có thể thay đổi

Dù có cứng rắn như kim cương ngàn năm cũng chỉ có thể tan chảy, ôn nhu.

Hết

Lời cuối truyện của tác giả

Bản tiểu thuyết này là tác phẩm đầu tiên của ta, hành văn chưa tốt, chỉ dùng phương thức tự thuật đem toàn bộ tình tiết kể ra.

Cảm hứng của bộ “Ma Vương hoàng hậu” từ duyên cớ ta nằm mơ thấy một hồi quỷ mộng. Sau khi đi làm về, có thời gian đem chuyện viết ra.

Hi vọng độc giả thích cốt truyện lạ này. Không cần để ý cách hành văn của ta.

Cảm ơn mỗi độc giả xem qua tiểu thuyết này.

Phần tiếp của “Ma vương hoàng hậu” là Tiểu bì kiều ảnh”, kể tiếp cốt truyện lạ kia, tình tiết đặc sắc đợi các độc giả tiếp tục quan tâm, cảm ơn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-vuong-hoang-hau>